

EDEP YA HU!

Mehmed Zahid Kotku

Seçme Dualar ve Sıkıntılardan Kurtuluş

Vuslat: 5

Tasavvuf-Hikemiyat Serisi: 5

Isbn

978-605-61107-5-7

Basım Tarihi

Şubat 2010

Baskı / Cilt

*Metkan Matbaası
Merkezefendi Mh. Yılanlı Ayazma Sk.
Orme İş Merkezi No:8/1
Davutpaşa - Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (0212) 483 22 22*

İç Tasarım

İrfan Güngörür

Kapak Tasarım

Sena İzgi

© Tüm yayın hakları
VUSLAT VAKFI'na aittir.
Kaynak gösterilerek
iktibas yapılabilir.

VUSLAT

**Eğitim, Yardımlaşma,
Kültür ve Çevre Vakfı**

www.vuslatvakfi.com

Şems-i Tebrizi Mah.

İstanbul Cd. No: 149/2

Karatay / Konya

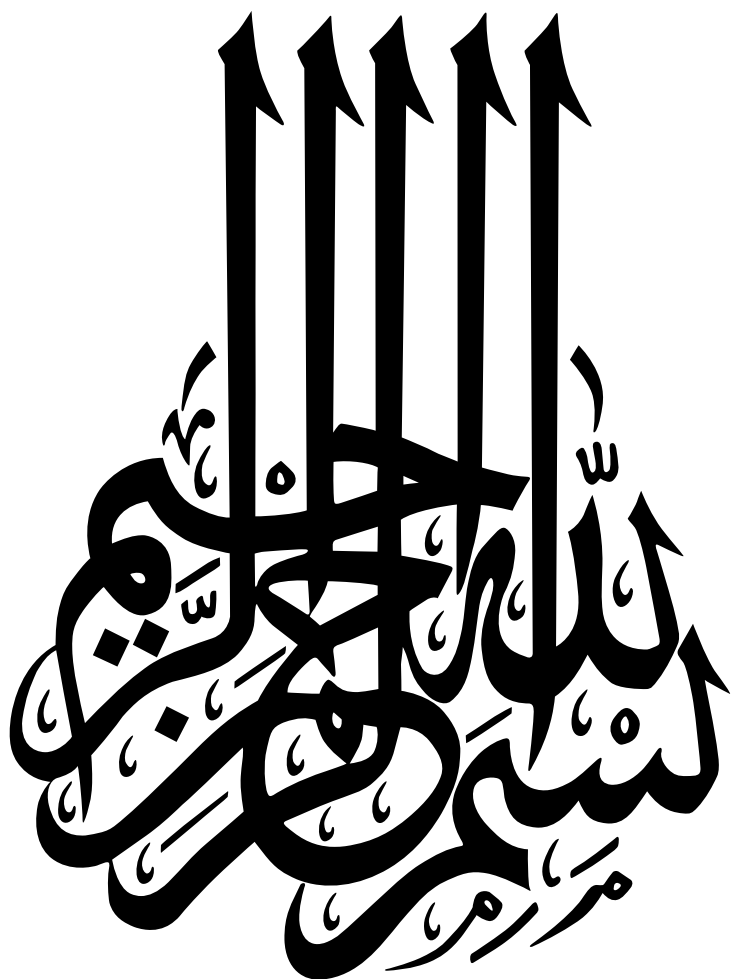
Tel: +90 332 350 64 99

Mehmed Zahid Kotku

Seçme Dualar ve Sıkıntılardan Kurtuluş

İstanbul - 2010

İÇİNDEKİLER

Seyyid Mehmed Zahid Kotku (ks) Hazretleri Hakkında
Kısa Bilgiler, 9

32 FARZ

Ehl-i Sünnet Mezhebi Üzere İmânın Beyanı, 43

İslâm'da Otuz İki Farzın Beyanı, 47

- İmanın Farzlarının Açıklaması, 48
- Namazın Farzları, 52
- İslâm'ın Farzları, 53
- Abdestin Farzları, 54
- Guslün Farzları, 54
- Teyemmümün Farzları, 54

SEÇME DUALAR

- Büyük Tevessül Duası, 57
- Seyyüdül-İstiğfar, 59
- Salât-ü Münferice, 60
- Salât-ü Münciye, 61
- Tevhid Duası, 62
- Tevhid Duası, 62

- İlticâ Dualarından, 62
- Seyyidü's-Salavât, 63
- Âyetü'l-Ferec Duâsıyla Beraber, 64
- Hazret-i Peygamber (s.a.s.) Efendimizin Okuduğı Dualardan, 64
- Peygamber (s.a.s.) Efendimizin Hira Mağarasında Yaptığı Dualardan, 66
- Hazret-i Ali Kerremallâhü Vechehü Efendimizin Duâsı, 67
- Hazret-i Âdem Aleyhisselâmın Duâları, 67
- Hazret-i Yunus'un Duâlarından, 69
- Hastalar İçin Şifa Duâları, 69
- Hastaya Okunacak Duâ, 71
- Hacet Duâsı, 71
- Tecdid-İ İman Duâları, 72
- Sabah Namazından Sonra Okunması Şayanı Tavsiye Duâlardandır, 74
- Bu Duâ da Sabah Namazından Sonra Okunması Şayanı Tavsiye Dualardandır, 75
- Sabah ve Akşam Namazlarından Sonra Okuması Hadis-i Şerifte Tavsiye Edilen Dua, 78
- Bu Duayı Sabah ve Akşam Okuyan Kimse Bütün Kötülüklerden Mahfuz Olur , 78
- Sabah Vakti Okunması Çok Sevap Olan Bir Duadır, 79
- Dilini Kelime-i Küfürden Korumak İçin Duadır, 80
- Mescidden Çıkarken Okunması Sevap Olan Duadır, 81
- Namazdan Önce Okunması Sevap Olan Dualardandır, 81
- Namazdan Sonra Okunması Sevab Olan Dualar, 82
- Hâtime Duâsı, 88

- Günün Kötülüklerinden Korunmak İçin Okunacak Dualar, 88
- Mescide (Camiye) Girerken Okunması Lazım Duadır, 90
- Mescide Girdikten Sonra Okunacak Duadır, 91
- Uykuda Korkan Kimsenin Okuyacağı Duadır, 91
- Su veya Bir Şey İçerken Okunacak Dualar, 92
- Bu Dahi Hazret-i Hâlid Efendimizin Dualarından, 92
- Yemek Duaları, 93
- Bir Hacetin Olması İçin Okunacak Duadır, 98
- Bir Bela Karşısında Okunacak Duadır, 99
- Din Hususunda Bir Vesvese Geldiği Zaman Okunacak Duadır, 100
- Bir Vasıtaya Binerken Okunacak Duadır, 100
- Bir Vasıtaya Veya Gemiye Binerken Okunacak Duadır, 101
- Bir Memlekete Girerken Okunacak Duadır, 102
- Eve Girerken Okunacak Duadır, 102
- Evden Çıkarken Okunacak Duadır, 103
- Yatağa Girerken Okunacak Dualar, 103
- Uykudan Uyandıktan Sonra Okunması Çok Sevap Olan Duadır, 104
- Uykudan Uyanan Kimsenin Okuyacağı Duadır, 105
- Hüsn-ü Hâtıme İle Gitmek İçin Akşamdan Sonra Okunacak Duadır, 106
- Ezan Okunup Bitince Yapılacak Duadır, 106
- Berat Kandili Gecesinde Okunacak Duadır, 107
- Ramazanda İftarda Okunacak Duadır, 108
- İftardan Sonra Okunacak Duadır, 108
- Kadir Gecesi Okunacak Duadır, 109
- Düşmana Galebe İçin Okunacak Duadır, 109

- İstihâre Etmenin Yolu ve Duası, 110
- Korkudan Emin Olmak İçin Okunacak Duadır, 111
- Cenaze Duası, 112
- Kunut Duaları, 113
- En Makbul Salavât-i Şerifeler, 114
- Selamdan Sonra Okunacak Duadır, 115
- Kur'an-ı Kerim Okumağā Başlarken Evvela Bu Dua Okunmalıdır, 116
- Münâcaât, 117
- Abdest Duaları, 121

NECÂTÜ'L-MELHÛF

MAHZUNLARIN VE ŞAŞIRANLARIN KURTULUŞU

Birinci Kısım, 131

İkinci Kısım, 149

Üçüncü Kısım, 163

Dördüncü Kısım, 171

Na't-ı Şerif, 193

Mehmed Zahid Kotku (ks)

Seyyid Mehmed Zahid Kotku (ks) Hazretleri Hakkında Kısa Bilgiler

Dünyaya bir göz atınız. Huzur ve mutluluk adına neler görüyorsunuz?

İnsan huzur ve mutluluğu nasıl yakalayacak? Bu konu çoğumuzun bildiği bir gerçek ki, huzur ve mutluluğun merkezi, itikat, amel-i salih ve iyi ahlak ile Allah sevgisi dolu bir kalbdır. Allah (CC)'ın yüce elçisi (sav) şöyle buyuruyor: ***“Dikkat ediniz! İnsan vücudunda öyle bir et parçası vardır ki, o iyi olursa bütün vücut iyi olur. Eğer kötü olursa, bütün vücut bozulur. İşte, o et parçası kalbdır.”*** (Buhari)

Kalb, öyle harikulâde özelliklere sahip ki... Ancak Rab-bimize yönelmekle huzur buluyor. Çünkü kalbin yaratıcısı Allah-ü Teâlâ... Rabbimiz şöyle buyuruyor:

“Dikkat ediniz! Kalbler ancak Allah (CC)’ı anmakla huzur ve sükûna kavuşur.” (Râd:28)

Allah (CC)’a yönelen bir kalbin sahibinde sevgi, merhamet, iyilik, hoşgörü gibi ulvî duygular gelişir. İç âlemi zenginleşir. Gönül âleminde nur meydana gelir ve sonunda huzur ve mutluluk iklimine yelken açar.

Kalbin bu ulvî yükseklığe ulaşması için ehil kılavuzlara ihtiyaç vardır. Kendisi bu noktaya ulaştıktan sonra, başkalarını da yükseltebilecek kemâlât ehline... Bu gönül mimarlarından biri de Gümüşhaneli Dergâhı’nın postnişinlerinden

Silsile-i Zehab'deki Mürşid-i Kâmil Mehmed Zahid Kotku rahmetullahi aleyhtir.

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri'nin naklettiklerine göre babaları O'na: "Oğlum Mehemed!" diye hitap edermiş. Soyadlarının 'mütevazî' manasına geldiği nüfus cüzdanının başına not edilmiş idi.

Tevellütleri; hicrî 1315, milâdî 1897 yılında Bursa Şehrinde, kale içinde Türkmenzâde Çıkmazı'ndaki baba evinde vaki olmuştur.

Ailesi

Babaları ve anneleri Kafkasya'dan 1297'de göç eden müslümanlardır. Dedeleri Kafkasya'da Şirvan'a bağlı eski bir hanlık merkezi olan Nuha'dandır ki burası dağ eteğinde, ipekçilikle meşhur, ahali müslüman, hâlen Azerî Türkçesi konuşulan bir yerdir.

Babaları İbrahim Efendi, Bursa'ya 16 yaşlarında iken gelmiş, Hamza Bey Medresesi'nde tahsil görmüş, muhtelif yerlerde imamlık yapmış, Hazret-i Peygamber (sav) sülâlesinden bir Seyyid ve mutasavvıftır. 1929'da 76 yaşlarında iken Bursa Ovasındaki İzzat Köyü'nde vefat etmiş ve oraya defnolunmuştur.

Anneleri Sabîre Hanım da Seyyide'dir. Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri 3 yaşlarında iken muhterem anneleri yeni bir kardeş dünyaya getirmiş ve lohusalık hali devam ederken şehit olmuşlardır. Bursa'da bulunan Pınarbaşı Kabristanı'na defnedilmişlerdir. Mehmed Efendi (ks) Hazretleri'nin muhterem anneleri ile ilgili hafızalarında kalan tek şey; muhterem babalarının bir bayram öncesi eve gelirken yanında bir çift pabuç getirmesi ve "Oğlum Mehemed, annen sana bunları cennetten gönderdi" demesidir.

Bu anne ve babadan doğma ağabeyleri Ahmed Şâkir (1308 – 1335) subaylık yapmış, Kudüs'te ve Çanakkale'de bulunmuş, siperlerde hastalanmış ve 28 yaşlarında iken vefat edip, Söğütlüçeşme mezarlığına defnolunmuştur. Aynı anneden bir küçük kardeşleri daha olmuşsa da çok yaşamamış ve birkaç aylık iken vefat etmiştir.

Babalarının ikinci evliliği yine Dağıstan muhacirlerinden, Fatma Hanım'ladır. Ondan doğma üç kız kardeşleri olmuştur. Bunlardan Pakize Hanım'ın efendisi de, Bursa Ulu Cami imamlarından ve İsmail Hakkı Tekkesi şeyhlerinden merhum Ahmet Efendi (ks)'dir.

Bugünkü anlamda ipek böcekçiliği zanaatını Kafkasya'dan Bursa'ya dedeleri getirmişlerdir. Kendileri çok köklü ve zengin bir aileye mensup olmakla birlikte tamamen zühd içerisinde yaşamayı şiar edinmişlerdi.

Tahsili

Mehmed Zahid Efendi (ks) Hazretleri ilk mektebi Oruç Bey İbtidâîsi'nde okumuşlar, ardından Maksem'deki idâdiye devam etmişler, sonra da Bursa Sanat Mektebi'ne girmişlerdir. Bu esnada Birinci Cihan Harbi dolayısıyla 19 yaşlarında iken 27 Nisan 1916'da askere alınmışlar, senelerce askerlik yapıp, birçok hastalıklar atlatmışlardır. Ordunun Suriye'den çekilmesinden sonra, binbir güçlükle İstanbul'a dönmüşlerdir.

23 Temmuz 1919 Cuma gününden itibaren 25. Kolordu 30. şubede yazıcı olarak vazifeye devam ettikleri, 1922 Martında hala bu vazifede oldukları hatıra defterinden anlaşılmaktadır.

Tasavvufî ve Dinî Hizmetleri

Hoca Efendi Hazretleri (ks) İstanbul'da bulunduğu esnada çeşitli dini toplantılara, derslere, camilerdeki vaazlara devam

etmişlerdir. Bilhassa Seydişehirli Abdullah Feyzi Efendi (ra)'yi çok sevdikleri anlaşılıyor. 29 Temmuz 1920 Cuma günü, Cuma namazını Ayasofya Camii'nde edâdan sonra Vilayet önünde bulunan Fatma Sultan Camii yanındaki Gümüşhaneli Tekkesi'ne giderek Dağıstanlı Ömer Ziyâüddin Efendi (ks)'ye intisâb eyleyip günden güne ahvalini terakki ettirmişlerdir.

Ömer Ziyâüddin (ks) Hazretleri'nin, 18 Kasım 1921 (Hicri 1339) Cuma günü vefatından sonra postnişin-i irşâd olan Tekirdağlı Mustafa Feyzi (ks) Efendi'nin yanında tahsil-i kemâlâta devam etmişler, birçok defalar halvete girmişler, 27 yaşlarında hilâfetnâmeyle birlikte Râmuzü'l-Ehadis, Hizb-i A'zam ve Delâilü'l-Hayrât icâzetnâmelerini de alarak Beyazıt, Fatih ve Ayasofya Camii ve Medreselerinde derslere devam etmişler, bu esnada hafızlıklarını da tamamlamışlardır. Aynı zamanda hocasının işareti üzere muhtelif kasaba ve köylerde dini hizmetler îfa etmişlerdir.

Mustafa Feyzi (ks) Hazretleri'nin vefatından sonra Bursa'ya dönerek yerleşmişler ve evlenmişler, 1929'da vefat eden babalarının yerine Bursa Ovasındaki İzvat Köyünde 15–16 sene kadar imamlık yaptıktan sonra, Bursa'da önce bir müddet Veled Veziri Camisi'nde fahri hatiplik yapmışlar, daha sonra, Üftade Camii Şerifi'nin imam-hatipliğine tayin edilerek, şehirde hisar içindeki baba evine yerleşip, burada, 1945'den 1952'ye kadar hizmet etmişlerdir.

1952 Aralık ayında, Gümüşhaneli Dergâhı Postnişini eski tekke arkadaşı Kazanlı Abdülaziz (ks) Hazretleri'nin vefatı üzerine onun hizmet ettiği Zeyrek Çivicizade Camisi'nde hizmete başlamışlar ve burada 1/10/1958 tarihine kadar vazife yapmışlardı. Daha sonra İskenderpaşa Camii Şerifi'ne

nakil olunmuşlar ve vefatlarına kadar da bu camide vazifeli olarak kalmışlardır.

Ahirete İrtihalleri

Hocamız Mehmed Zahid (ks) Hazretleri, vefatından takriben bir sene kadar önce rahatsızlanmışlardı. Şiddetli ağrılarından sürekli olarak muzdariplerdi ve zor ayakta durabiliyorlardı. 1979 yazında uzun zaman kalmak üzere gittikleri Hicaz'dan, ağır hasta olarak 1980 Şubat'ında dönmek zorunda kalmışlardı. 7 Mart 1980'de ameliyata girdiler ve midelerinin üçte ikisi alındı.

Ameliyattan sonra tedricen düzeldiler. Hatta 1980 Ramazanında hiç aksatmadan oruç tuttular, hatimle teravih kıldılar, vaaz ettiler, Hac mevsimi gelince de son haclarına gittiler. Orada rahatsızlıkları iyice nüksetmişti. Haccı güçlükle ifadan sonra, 6 Kasım 1980'de İstanbul'a döndüler. 13 Kasım 1980'de (5 Muharrem 1401), Perşembe günü göz yaşları ile uyur gibi bir halde iken ahirete irtihal eylediler.

Cenaze namazları 14 Kasım 1980 Cuma günü Süleymaniye Camii'nde muhteşem, mahzun, vakur ve edepli bir cemm-i gafir tarafından kılınarak, mübarek vücutları, Süleymaniye Camii haziresinde, kendisinden feyz aldığı hocaları ve üstadlarının yanındaki istirahatgâhlarına defnolundular.

Vefatları İslâm Âleminde büyük üzüntüye yol açmış, Suudi Arabistan'da, Kâbe'de, Kuveyt'te ve daha pek çok şehirde gıyablarında cenaze namazı kılınmıştır.

Vefat tarihi olan 13 Kasım 1980 tarihli takvim yapıpraklarında çok manidar ibareler yer alıyordu. Meselâ bunların birindeki şu nazım şâyân-ı taaccübdür:

Arkamdan Ağlama

Öldüğüm gün tabutum yürüyünce
Bende bu dünya derdi var sanma!
Bana ağlama, "Yazık, yazık!" "Vah, vah!" deme!
Şeytanın tuzagına düşersen vah vahın sırası o zamandır.
Yazık yazık asıl o zaman denir.
Cenazemi gördüğün zaman "Elfırak, elfırak!" deme!
Benim buluşmam asıl o zamandır.
Beni mezara koyunca elveda demeye kalkışma!
Mezar cennet topluluğunun perdesidir.
Mezar hapis görünür amma,
Aslında cânın hapisten kurtuluşudur.
Batmayı gördün ya, doğmayı da seyret!
Güneşle aya batmadan ne ziyan gelir ki?
Sana batma görünür amma
Aslında o doğmadır, parlamadır.
Yere hangi tohum ekildi de yetişmedi?
Neden insan tohumu için
Bitmeyecek, yetişmeyecek zannına düşüyorsun?
Hangi kova suya salında da dolu olarak çekilmedi?
Can Yusuf'un kuyuya düşünce niye ağlarsın?
Bu tarafta ağzını yumdun mu, o tarafta aç!
Çünkü artık hay-huy'un, mekânsızlık âleminin boşluğundadır.

Şemâil-i Şerifi

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri uzunca boylu, iri kemikli, yapılıca, heybetli, pehlivan gibi bir zattı. Beyaz tenli, dolgun pembe yanaklı, uzunca ak sakallı, geniş alınlı, aralıklı kaşlı, irice başlı, gül yüzlü, sevimli, alımlı bir kimse idiler. Gençken zayıf olduklarını, öksüzlükte yemek yerine yu-

murta içivererek böyle iri vücutlu olduklarını gülerek anlatırlardı. İlk görüşte insanda sevgi ve saygı uyandıran bir halleri vardı. Tanıdığına tanımadığına selâm verir, güler yüz gösterir, gönül alırlardı. İlk nazarda koyu kestane renkli görünen, fakat dikkatle bakılması imkânsız, esrarlı ve derin manalı gözleri vardı. Gözleri içinde kırmızılık, sırtlarında ve karınlarında ise avuç içi kadar iri bir ben mevcuttu. Hafızaları çok kuvvetli idi, konuşmaları tatlı ve sâfiyâne idi.

Şahsiyetleri

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri, çok kere halk telaffuzu kullanır, karşısındakine söz fırsatı tanır, çok iyi bildiği bir şeyi bile sanki ilk defa duyuyormuş gibi yumuşak bir tavırla dinler, manalı ve nükteli cevaplar verirlerdi. Sohbetleri hoş, hutbeleri fevkalâde celâlli olurdu. Hutbe esnasında seslerini yükseltir, ordu önündeki bir komutan gibi celâdetle ve irticalen konuşurlardı.

Kerametlerini gizler, kendilerini hiç belli etmez, kimse-nin kusurunu yüzüne vurmaz, mütevazi, güler yüzlü, bakış-larıyla insanın içini okur, herkesin haline göre konuşur, kiş-i-nin bilmediği şeyi sorup mahcup etmezlerdi. Talebelerine ve insanlara karşı alçak gönüllü davranır, onlara bir kardeş gibi muamele ederlerdi. Öyle ki, bu duruma aldanmış insanlar, kendilerini nerede ise bir arkadaş gibi görürdü.

Çok temiz ve titizlerdi. Önüne bir şey damlasa “*eyvah ka-bahat ettik*” derlerdi. Çoğu zaman sofralarında misafir bulunurdu. Hiçbir zaman hiçbir kimseye emir vermezlerdi. Zengin fakir demez, herkesin davetine gider, gönül yaparlardı. Ba-zen de davetsiz gider, fakir yahut hastanın gönlünü alır, dua ederlerdi. Sıkıldıklarını hiç belli etmezlerdi. “*Aman sakın bir kalp kırmayın, kırsarsanız o size yeter de artar*” derlerdi. Dost-

larına vefaları emsalsiz idi; onları ziyaret eder, arar, sorarlardı. Akrabalarına karşı vazifelerinde kusur etmez ve onlara karşı hiçbir yardımı esirgemezlerdi.

İnsanlarla konuşurken, gülümseyerek söz söylerler, kimseye doğrudan şöyle yap, şöyle yapma demezler, îmâ ile, misalle, dolaylı yoldan arzularını anlatırlardı. Dini mevzularda olmayan suallere net cevap vermezlerdi.

Özel hayatlarında ev halkına karşı müşfik ve latifeli davranır, onlara doğrudan doğruya bir şey emretmez, *“bir çay olsa içeriz”* gibi tabirler kullanırlardı. Hocamız (ks) Hazretleri, daima telmih ve îmâ ile söylerler, anlaşılmazsa sabrederlerdi. Midelerinin üçte ikisi alınacak hale geldiğinde bile, hastalıklarından hiçbir şikâyetle bulunmamışlardı. Rahatsız oldukları, hacı annemiz tarafından kısa istirahatları sırasında çıkarıldıkları hafif sesle anlaşılabilmişti.

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri kimseye sert muamele etmezler ve kimsenin gönlünü kırmazlardı. Kendileri İslam’a aykırı olmayan hemen her teklife ‘peki’ derlerdi. Gerçekleşmesi mümkün olmayan tekliflere bile peki demişler, vefatlarından kısa bir zaman önce de *“Siz peki demesini öğrenesiniz diye, olur olmaz tekliflerinize peki diyorum”* buyurmuşlardır. *“Pekey demesini öğrenmek lazım”* ve *“Arkadaşlık pekey demekle kaimdir”* sözleri meşhurdur.

Tevâzu ve Teslimiyetleri

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri o kadar büyük bir tevazu sahibi ve kendisini gizlemekte o kadar mahir idiler ki; en iyi bildikleri bir mevzuyu dahi, muhatapları, Hocamız Mehmed Efendi (ks)’nin bilmedikleri zannı ile uzun uzun izah ederken, Hoca Efendi (ks) Hazretleri hiç seslerini çıkarmadan, onu sonuna kadar dinlerlerdi. Ziyaretlerinde bu-

lunmuş bir yabancı, Hocamız (ks)'in tevazusunu 'riyaya kaçmayan bir tevazu' olarak nitelendirmiştir.

Kendileri; kerametleri zahir büyük bir mürşid-i kâmil ve zamanın kutbu olmalarına rağmen, makamını ve kemâlâtını gizlerler, normal insanlardan biri gibi görünürlerdi. Talebeleri kendilerinin bu halinden çoğu zaman aldanır ve edebe muhalif laubaliliğe düşebilirlerdi. Gene bu tevazu sebebiyle insanlar Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri'ni cana yakın bulur, kendisinden çekinmez ve O'na yaklaşır, istediği suali içinden veya dışından sorardı. Suallerin cevapları, soranı mesul mevkide bırakmamak için net olmaz, dolaylı olurdu.

Tasavvufu çok iyi biliyor, ne muazzam mutasavvıf, ne kadar üstün bilgili adam, denmesini hiç mi hiç istemezlerdi. Bilen bilmeyen herkese kapılarını açık tutmak için tevazuyu hiç terk etmemişlerdi. Her görenin O'nu bir köy imamı zannetmesine bayılırlardı. Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri'nin zamanın kutbu oldukları, pek çok kişinin harikulade hallerine şahit olmaları ile son zamanlarında anlaşılabilmiştir. Seyyid oldukları ise ancak vefatlarından sonra öğrenilebilmişti.

Daima herkese kapıları açıktı. Günün beş vakti Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri'ni görebilmek O'nun sohbetinde bulunabilmek mümkündü. Hiç bir kimseyi kapılarında bekletmemişler ve kapılarından geri çevirmemişlerdi. Kendisine ulaşamayan fakat bir şey sormak isteyen veya bir müşkülü olana da, onu hiç kırmadan, ona en ufak bir külfet vermeden ulaşmasını bilirler, bunu da büyük bir gizlilik içinde yaparlardı ki bunların çoğu vefatlarından sonra ortaya çıkmıştır.

Birini dinlemekte, maddi ve manevi derdine çare aramakta çok cömert olmakla beraber, fevkalade maddi sıkıntıları içinde olduklarında dahi, ihtiyaçlarını hiç kimseye söyle-

memişlerdi. Kimseden, kimse için de para ve diğer yardımlar hususunda aracı rolüne girmemişlerdi. Kimsenin işine, eşine, aşına, mesleğine, meşrebine, gelirine, giderine, evine barkına, vasıtasına, makamına, mansıbına, giyimine, kuşamına, varlığına, yokluğuna ne karışır ve ne de özenirlerdi.

Bir keresinde Mekke-i Mükerrreme’de kendisine sadaka vermek isteyen bir yabancıнын verdiği parayı kabul etmişler ve yakınları hayretle nedenini sorduğunda “*biz o parayı almaysaydık, o kişi her sadaka verişinde ‘acaba reddedilir miyim’ diye tereddüt edecekti*” buyurmuşlar, o sırada oradan geçen bir ihtiyaç sahibine, paranın üzerine birkaç mislini de koyarak tassadduk etmişlerdir.

Kıskançlık ve çekememezlik sanki lügatlerinden tamamen silinmişti. “Ben falancadan ders almak istiyorum” di-yene de iltifatkâr davranarak o kimseye nasıl ulaşacağını ince ince ve zevkle anlatırlardı. Daima gönüllere Allah (CC) sevgisi nakşetmeyi gaye edindikleri, her tavırlarından anlaşılıyordu.

Hanımlara ders tarifi yapmaktan son derece çekinmişlerdi. Zaruret hallerinde ancak karı-kocaya, baba-kıza veya yanında muhterem validemizi bulundurarak odanın dışında oturan bir hanıma ders tarif ettiklerine rastlanmıştı. “*Sen bu tarif ettiklerimizi hanımına da anlat, o da derslere devam et-sin*” dedikleri de olmuştu. Hanımlara cihad olarak; kocalarına hizmet etmeyi ve evlerine sahip çıkmayı, çocuklarını iyi bir müslüman olarak yetiştirip terbiye etmeyi, dedikodular-dan son derece uzak durarak, civarına İslam’ı yaymaya çalış-mayı tavsiye ederlerdi.

Sünnete Olan Bağlılıkları

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri hizmetleri ve sohbetleriyle olduğu kadar yaşantısıyla da insanlara İslamî bir

hayatın nasıl olması gerektiğini göstermişlerdi. Muhterem Ali Ulvi Kurucu Rahmetullahi Aleyh, Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri'nin kendisini en çok etkileyen yönünü "Sünnetleri ihya etmek, Peygamber gibi yaşamak... Yani hal ve hareketlerini Efendimiz (sav)'e uydurmak..." şeklinde anlatıyordu. "Sanki Rasulullah (s.a.v)'ı görüyor da, O nasıl hareket ediyorsa öyle hareket ediyorlardı" diyordu.

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri, kendi üstadlarına fevkalâde saygılı ve bağlı idiler. Kadîm dostları, üstadlarının meclisine gittiklerinde Hoca Efendi (ks) Hazretleri'nin diz üstü oturup, baş eğip hiç ayak değiştirmeden edeple oturduklarını anlatırlar. Bu bağlılıkla ilgili olarak, Aziz Efendi Hazretleri (ks) 1950 senesinde aşağıdaki menkıbeyi aktarmışlardır:

"İki arkadaş vardı, bunlar Cuma namazlarını Hocaları Mustafa Feyzi (ks) Hazretleri'nin kıldığı camide kılmak isterlerdi. O Hazret de Cumâyı ya Beyazıt, ya da Ayasofya Camii'nde kılardı. Bu arkadaşlar Cuma vakti, önce Beyazıt Camii'ne gelirler, kapıdaki deri perdeyi kaldırıp içeriyi koklarlar, Hocalarının kokusunu alırlarsa içeri girerler yoksa Ayasofya'ya giderlerdi." Bu iki arkadaştan birinin Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri olduğu bilinmektedir. Nitekim Rasulullah'la (sav) rabitali olanlara has olan bu koku, Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri'nden de yakınındakiler tarafından defaten duyulmuştur.

Gece ve sabah ibadetlerine çok riayet ederler, talebelerini de bunlara teşvik ederlerdi. Ziyaretlerine gelene sormadan cevabını verir, istemeden ihtiyaç sahibinin muhtaç olduğu şeyi bağışlardı. Gönüllere ve rüyalara Allah'ın izni ile tasarrufları vardı. Bereket gittikleri yere yağar; bolluk O'nunla beraber gezer, en ücra, en kıtlık yerlere O gelince nimet dolardı. Beraberinde seyahat edenler, tevafuklara, tecellilere, maddî

ve manevi hallere ve ikramlara gark olur, hayretlere düşerler, parmaklarını ısırırlardı.

Bütün ihvanı içinde belki de kendilerini en iyi anlayan ve ona göre davranan da muhterem eşleri Hacı Annemiz Hazretleri olmuştur. Günlük oturdukları mindere bir kez bile -velev ki çocuk dahi olsa- başkasını oturtmaz, Hoca Efendi (ra) hakkında fevkalade titizlenir, başkaları tarafından -çok yakın aile bireyleri de olsa- özel eşyalarının kullanımına izin vermezlerdi. Hoca Efendi Hazretlerine (ra) ve ihvana karşı cansiperane hizmeti ibadet bilirler, yaz-kış soğuk-sıcak demeden her gelene yemek hazırlarlar, kahvaltı ikram ederlerdi. Çayın o kutlu hanede kaç kez demlendiği bilinmezdi. Bunları yaparken özellikle 1960 yıllarında her gün dışarıda maltız yakılır, yemekler orada pişer, çay orada demlenirdi. Ömürleri boyunca evlatları ve torunları tarafından muhterem Hacı Annemiz Hazretlerinin bir kez yattıkları, uyudukları görülmemiştir. Bir kez bile olsa 'yoruldum', 'bittim' gibi bir şikâyetlerine şahit olunmamıştır. Bunları burada bir vefa örneği olsun diye arz etmeyi borç biliriz.

Şunu da kanaati acizanemiz olarak uygun bulduk ki böyle bir müşşidin arkalarında onlara hizmet ve vefada sanki bir Hatice-i Kübra validemizin 20. asırdaki ruhdaşını gördük demek abartılı olmasa gerektir.

Talebelerini Yetiştirme Tarzları

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri gerçekten milletimize Müşşid-i Kamillik örneği göstermek üzere yetiştirilmiş gibi, faaliyetlerini ülfetin tesisi için sürdürmüşlerdi. Var gücü ile enaniyeti terke, her şeyde Allah (CC)'ın rızasını arayarak O'nun sevgili bir kulu olmaya, dedikodu ve gıybet et-

memeye, milletin birliği ve beraberliği için çalışmaya kararlı bir şekilde hiçbir nefesini boşa geçirmeden gece gündüz gayrete soyunmuşlardı.

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri dersini dinleyenlere yeni bir şey anlatıyorsa, sanki kendileri de yeni öğrenmiş gibi anlatırlar ve *“bugün bir eserde yeni bir şeye rastladım”* derlerdi. Böylece dinleyenler için tatbik hususunda geç kalınmadığını, bu yaşlarında olmalarına rağmen kendilerinin de yeni öğrendiklerini üstü kapalı olarak söylemiş olur ve bu hâl üzere talebelerini eğitirlerdi.

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri, ele aldığı bir kimseyi terbiye edip yola getirinceye kadar büyük bir sabırla çalışırlardı. İlk zamanlarda kusurlarına müsamaha ederler, yıllarca çalışır, yarı yolda bıkıp bırakmazlardı. *“İnsanları ıslahın bir kaç lfla ve münakaşa ile değil, hâl ile ayrıca sabır ve çalışmakla olacağını”* buyurmuşlardı.

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri’nin sohbetlerindeki buluşlara teşbihlere hayran kalmamak mümkün olmazdı. Çok uzun ve derin dşnrlere, bir ayetin, bir hadisin üzerinde haftalarca, aylarca durup konuştukları olurdu. 1980 senesinde tedavi görmekte oldukları kum havuzunun içerisindeyken söylemiş oldukları şu sözler, slikin Allah (CC) yolundaki görevini harikulade bir tasvirle anlatmaktadır:

“Sluktan murad, eriştiği mertebede sineğin kanadına değmeyen dünya ve içindeki mlevveslikten uzak olmak kaydı ile müsterih bir zevkle yaşarken, vasıl olamadığı mertebeler için işte şu kum taneleri adedince gam çekmekten ibarettir.”

Bu yolun ilme dayandığının şuuru içinde kesb ve vehb ilimlerde zirveye erişmişlerdi. Nitekim bir talebesine *“Evladım, işte bu Kur’an-ı Kerim bize tam 30 yılda sure sure değil,*

sayfa sayfa değil, âyet âyet değil, kelime kelime yutturuldu.” buyurdıkları nakledilmektedir

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri, en katı kalpli bir kimseye dahi nazar etseler veya o kimse vaaz ettikleri camiye ya da sofrasına olsun, bir kerecik getirilse, kalbi yumuşardı.

Sosyal ve Ekonomik Yaşamdaki Etkileri

Mehmed Zahid Efendi (ks) Hazretleri yalnız ‘gönüller sultanı’ değildi. O aynı zamanda güzel ülkemizin manevi ve maddi kalkınmasını ve güçlenerek İslam âlemine örnek olmasını isteyen ve bunu canı gönülden teşvik eden bir dava adamı idi. Birreysel kazanımların bir araya getirilerek ‘toplum yararına’ yatırımlara dönüştürülmesini işaret ve teşvik ederlerdi.

“Bu kapının önünde cemaatin dizdiği otomobillerden rahatsız oluyorum, rahatsız oluyorum! ... Yabancı diyarlara ekmek parası için giden işçilerin o diyarlara gitmemesi var iken buna mecbur kalınması beni üzüyor. O getirilen otomobillerin yerine atölyeler, fabrikalar kurulsa ve aç susuz vatandaşlara iş bulunsa, hem onlar İslam diyarında yaşama imkânı bulur, hem de biz, yabancıların kölesi olmazdık” buyurmuşlardı.

Birçok konuşmalarında, Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri, ekonomik yönden, özellikle de küçük sanayi ve ağır sanayide, dışarıya bağımlı olmamak için sanayileşmek gerektiğini dile getiriyorlardı. Türkiye’nin ekonomik bağımlılığının, kültürel bağımlılığı getireceğini misallerle izah ediyor ve bunun da Batı’ya tutsaklık anlamına geldiğinin şuuru ile müslümanların kalkınması için birleşmeyi, bir ibadet gibi algılamalarını istiyor ve *“teşebbüsler, şirketleşerek yapılırsa daha kalıcı, daha güçlü, daha heybetli ve daha güzel olur”* diyorlardı.

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretlerinin Türkiye'nin sorunlarına getirdikleri çözüm önerileri, sadece düşünce düzleminde kalan fikirler değildi. Meselâ millî sanayimin kurulmasını gündeme getirmişler, bilâhare incelemelerde bulunmak üzere yurt dışına çıkmışlar ve böylece bir tabu gibi görünen yerli sanayinin kurulmasıyla ilgili korkuların aşılmasına yardımcı olmuşlardı. Bizzat teşvikleriyle kurulan ve zamanında Avrupa'nın en büyük fabrikaları olan tesisler bu bağlamda güzel, canlı birer örnektir.

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri, mevki, makam ve para tutkunu olmaktan kurtarmaya çalıştığı insanları bir yandan da Türkiye'nin yönetimine talip olmaya yönlendiriyorlardı. Çünkü güzel yurdumuzun ancak mevki ve makam düşkünü olmayan insanlar eliyle kalkındırılabilceğine inanıyorlardı.

Ahlâkıyla, yaşantısıyla, tebessümüyle, yaratılanı Yaratan'dan dolayı seven ve kucaklayan felsefesiyle gönülleri fetheden Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri, hayatın her anına 'inancın' hâkim olması için çalışmışlar, geriye imzalı imzasız birçok eser bırakmışlardır. Vakıflar, dernekler, ticari kuruluşlar, çeşitli yayınlar, her kademededen talebeler...

Hocamız (ks) Hazretlerinin, vefatlarından bir hafta önce, hacdan dönerken Medine-i Münevvere'de yaptıkları bir konuşmadaki şu sözleri O'nun yaşam felsefesinin hem bir özeti, hem de sevenlerine bıraktığı mirasıdır:

“Ne dervişlikte, ne şeyhlikte, ne imamlıkta iş yok. İş, Allah (CC)'ın rızasını kazanabilmekte. İş, Allah (CC)'ın rızasını kazanabilmekte... İş, Allah (CC)'a sevgili kul olabilmekte.”

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretlerinden Nasihatler

“Sen amellerin işlendiği ve fakat hesap sorulmadığı şu zamanda fırsat eline geçmişken değerlendirmeye bak. Amel işlemenin mümkün olmadığı, orada işlense de beş para etmeyeceği, pişmanlıklarla yerin göğün inleyeceği ve fakat hesap sorulacağı, hesap görüleceği, dönüşü olmayan ahiret mekânına doğru gidiyorsun. Şuurlu ol, akıllı ol. Aklını güzel işler yapmakta kullanmaya bak. Büyüklerimizden ibret al. Boşa zaman geçirme ey aziz kardeş”

“İnsan dakikada ortalama 18 defa nefes alıyor. Her nefesinde Allah (CC)’a karşı zimmetlenmiş olur. Kalp atışları ise normal olarak dakikada 72 adettir. Şu halde sen ey kardeş, her dakika 72 kere sana bu atışı temin eden Rabbini anmaya mecbur değil misin? Bu şuurda yaşamalısın. Bir günde 24 saat ve 1440 dakika var. Şu hale göre günde 26,000 defa ‘Allah’ diyesin ki nefeslerinin karşısı kadar Rabbini zikretmiş olasın. Kalbinin atışlarını düşünecek olursan günde 104,000 defa Rabbini anabilmelisin. Biz öyle veliler tanıyoruz ki Rab-bimizin yeryüzünde ‘Rahmet’ olarak vazifelendirdiği peygamberler adedinden fazla ‘Allah’ demeyi kendi nefislerine borç bilmişler, yani günde 125,000 defa Rablerini anmışlar. İşte bunların duaları sayesinde bu ülkenin pek çok yerine kâfirler girememiş, karşılarında hiçbir fiziki ve maddi güç olmamasına rağmen, korkularından ülkeye girmelerine fırsat bulmadan def olup gitmişlerdi. Çanakkale niçin geçilemedi bir düşün. Karşılarında daima ehl-i zikrin duaları vardı. Her dua kâfirin tepesinde mermi gibi işlem görmedi mi? İşte bu zikirler seni öyle bir sevgili kul haline getirir ki 4 dakikada

bir derece yani takriben saatte 1700 km hızla dönen şu dönek dünya senin ayaklarının altında döner de sen dönmezsin aziz dostum, sen döndürülmezsin aziz kardeş. Herkes dönek olsa da gene sen dönek olamazsın. Yalan dünya içindekilerle döne döne ömrünü yitirir de sen dönmezsin! Sen dönmezsin! Rabbinin sevgili kulu olarak şu fâni dünyada kimseye zarar vermeden ömrünü tamamlar, arkandan dualar edilen biri olur gidersin. Allah (CC) seni ya 'Allah' demen veya birine 'Allah' dedirtmen için yarattığını hiç hatırlından çıkarmamalısın. Sen böyle olmaya devam edebilsen, Rabbin senin ayağını dünyaya bastırmaya kıyamaz. Şunu hatırlından çıkarma ki Cenab-ı Hakk'ın gizlediği 'İsm-i Azam' senin içindedir. Bul onu çıkar. Göreyim seni. Bu Rabbinin taahhüdüdür. İsmi A'zam senin içinde olur da hiç Rabbin seni incitir mi? Senin burnunu bile kanatmayacağı gibi... 'Ya Sâriye! İle-l Cebel!' dediğinde 1500 km mesafeden sesini duyurur. İşte meydan!"

"İnsanlarla iyi geçinmek istiyorsan kimseyi tenkit etme! Fakir zengini, zengin fakiri tenkit etmeye kalkmasın. Halkın sevdiğini halka şikâyet etmeyin. (Halkı kandıranların halka anlatılması ise ibadettir). Kimsenin işine, gücüne karışma! Dedikodu yerlerinde bulunma! Kardeşlerinizi sık sık ziyaret ederek 'acaba hangi hizmetinde bulunabilirim, hangi işine yarayabilirim' düşüncesini sakın terk etmeyin. Bu düşünce, sizin muhabbetinizi artıracaktır"

Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretlerinin, 1980'deki son haclarında Mekke-i Mükerrerme'de bir 'veda hitabeti' niteliği taşıyan şu konuşması çok manidardır:

"Buralarda bin sevap işleniyor. Bir taraftan da bin günah işleniyor. Hâlbuki bir anlık cihad kırk hacdan efdaldır.

Bir anlık nefis ile mücahede (büyük cihad) ise seksen nafîle hacdan efdâldır. Büyük cihad ise ancak halvetlerle olur. ‘Allah’ demekten daha büyük ibadet mi olur? Halvette her nefeste ‘Allah’ deme alışkanlığı edinirsin. Halvet cami, mescid gibi yerlerde olduğu gibi evde de olur. Buralara gelmek yerine yılda üç defa, yani Ramazanın son on gününde, Zilhicce’nin arife günü dâhil on gününde, Muharrem’in ilk on gününde halvet usullerine uygun olarak bir yerde geçirmenizi, orada ne yapacağınızı da Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Efendi Hazretleri’nin (ra) eserlerini okuyarak öğrenmenizi tavsiye ediyorum. Bir daha toplu olarak buralara gelemeyiz. Toplu olarak da bulunacağımızı zannetmiyorum. Ne dervişlikte ne imamlıkta, ne şeyhlikte iş yok, iş Allah (CC)’ın rızasını kazanabilmekte, iş Allah (CC)’ın sevgili kulu olabilmekte. Allah (CC)’ın rızası ise devamlı günahlardan kaçarak ve ibadetlerle öğrenilir. Çok bilmek hüner değil. Her ilmin üstünde ilim vardır. Çok paranın da hesabı çoktur. Kuvvete sahip olmak da hüner değil, hüner o kuvveti, o ilmi, o parayı Allah (CC)’ın emrinde kullanabilmektedir.

İlim, edeb ve takvayı beraber yürütün. Gönünüze şeytanı sokmamaya çalışın, çıkarması çok zordur. Gümüşhanevi (ks) Hazretleri, günahları ihtiva eden kitaplarını -Necatü’l Gâfilîn’i- her salike 1000 defa okuturlardı. Siz de okuyun. Buralara farz hac için veya başka maksatla gelinecekse, ceplerinizi iyice doldurarak gelin. Sakın kimseye sığınmayın. Onun bunun yardımı ile hac etmeye kalkmayın. Yerlerde sürünür gibi hac yapmayın. İbadetiniz bitince de hemen memleketinize dönün.”

Evrad-ı Şerif'in İnşası

Aziz Kardeşlerim!

Bu güne kadar pek çok dua kitapları yayınlanmıştır.

Abdûlkadîr Geylânî, Ahmed Rufâî, Hasan-ı Şazeli, Muhammed Bahaiüddin Nakşibendî Hazretleri gibi daha nice büyüklerin tertip ettikleri günlük, haftalık evrâd kitapları inceden inceye tetkik edilerek şu an evlerde, mescitlerde takip edilmekte olan 'evrad-ı şerîf' meydana gelmiştir. Bu tarzdaki yedi günlük evrâdî bir daha meydana getirmek imkânsızdır. Bu Kur'an evradına ilaveten; Buhari, Tirmizi, Cami'us-sagîr, Ramuz ve diğer hadis kitaplarındaki Peygamber Efendimiz (sav)'in mübarek dudaklarından dile gelmiş zikir ve dualarla üstad-ı muhteremimiz Ahmed Ziyaeddin Gümüşhanevi (ks)'nin tertip ve bizlere emanet ettikleri iki binden fazla sayfalık üç kitaptan seçme dua ve zikirler alınmıştır. Dikkat etmelisin ki senin oradan buradan duyarak biçimlendirdiğin dualar bunların yerini tutmaz. Sen bu evraddaki duaları usulüne uyarak oku. Cenab-ı Hak muhtaç olduğun ve olacağın her şeyi bilir. Onları dilediği zaman sana ihsan eder. Her kim ki bu evradı salih bir niyetle, ihlâsla okusa, Allah (CC)'in izni ile muradına kavuşur. Bu evrad-ı şerîfî günü gününe ve Allah (CC)'dan ümidini kesmeden sürekli olarak okumaya devam etmelisin. Niyetinin halis ve saf olmasına dikkat et. Allah (CC), canı gönülden okuyacağınız evrad-ı şerîfin feyiz ve bereketini sizden ve bizden eksik etmesin.

Bu evrad-ı şerîf ile beraber; Allah (CC) bizlere müslüman olarak yaşamayı, müslüman olarak ölmeyi sonsuza kadar cennette sâdât efendilerimiz ile beraber kalmayı nasib etsin.

Mehmed Zahid Kotku (ks)

Üstadımız Mehmed Zahid Efendi (ks) Hazretleri, tertib ettiği bu muazzam eser olan ‘Evrad-ı Şerif’ ile bir kimsenin ilaveten hangi namazları kılacağını, namazlardan sonra hangi sureleri okuyacağını, hangi zikirleri yapacağını, rabıta çeşitlerini anlatmıştır. Kendisi, kimsenin bir kelime dahi ekleyemeyeceği zarafette, sanki ‘Halidiyye’ ye merbut yepyeni bir ‘Zahidiyye’ nin karkasını teşkil edercesine, efradını cami, ağ-yarını mani olan bu ‘Evrad-ı Şerif’ i inşa etmişlerdi.

Mehmed Zahid Kotku (ks) Hazretlerinin Altın Silsile-i Şerifleri

Silsile-i Zeheb

1. Başımızın tacı, gönüllerimizin tabibi, dünya ve ahiret şefa-atçımız, hidayetimizin, gözlerimizin ve letâifimizin nuru, yaratılmışların en üstünü:

Seyyid-i Kainat Hz. Muhammed Mustafa (sas)

Sıddıkiyye

2. Peygamber Efendimiz (sav)’in en sadık ve mağara arka-daşı, ashabın en üstünü, Sıddıkiyye’nin kurucusu:

Hz. Ebubekir Sıddık (ra)

3. Peygamber Efendimiz (sav)’in kendi ailesine severek dâhil ettiği:

Hz. Selman el-Farisi (ra)

4. İmamların imamı:

Hz. Kasım İbn-i Muhammed (ra)

5. İmamların rehberi:

Hz. Cafer-i Sadık (ra)

Tayfuriyye

6. Kutupların kutbu:

Hz. Beyazid el-Bestami (ks)

7. Evliyalar kutbu:

Hz. Ebu’l-Haseni’l-Harakani (ks)

Haceganiyye

8. Kutupların kutbu:
Hız. Ebû Ali el-Faremedi (ks)
9. Kutupların kutbu:
Hız. Yusuf el-Hemedani (ks)
10. Kutupların kutbu:
Hız. Abdülhalık el-Gûcdüvani (ks)
11. Evliyanın kutbu:
Hız. Arif er-Rivgeri (ks)
12. Evliyanın kutbu:
Hız. Mahmud İncir el-Fağnevi (ks)
13. Evliyanın kutbu:
Hız. Ali Ramiteni (ks)
14. Evliyanın kutbu:
Hız. Muhammed Baba es-Semmasi (ks)
15. Evliyanın kutbu:
Hız. Emir Külâl (ks)

Nakşibendiyye

16. İmamların imamı, kutupların kutbu, Silsile-i Zeheb'in sürekli düzenleyicisi, Abdülhalık el-Gûcdüvani'nin kabri şeriflerinden tarikatın bütün boyutlarını ve özellikle 'hâfî' zikrinin inceliklerini tahsil eden, sürekli feyiz ve nur kaynağı
Hız. Şah-ı Nakşbend Muhammed Bahaüddin Üveysi el-Buhari (ks)
17. Nakşibend Hazretleri'nin damadı şerifi ve evliyanın kutbu

H.z. Alâeddin Attâr (ks)

18. Evliyanın kutbu:

H.z. Yakub el-Çerhi (ks)

19. Evliyanın kutbu:

H.z. Ubeydullah Ahrâr (ks)

20. Evliyanın kutbu:

H.z. Muhammed Zahid (ks)

21. Evliyanın kutbu:

H.z. Muhammed Derviş (ks)

22. Evliyanın kutbu:

H.z. Hacegi el-Emkenegi (ks)

23. Evliyanın kutbu:

H.z. Muhammed Baki (ks)

Müceddidiyye

24. İkinci bin yıl yenileyicisi, evliyanın kutbu, tarikatı şeriat-tan her boyutu ile ayırmadan; yeniden ırk, dil, coğrafi tüm farklılıkları İslam'a endeksleyerek projelendiren:

H.z. İmam Rabbani Müceddid-i Elf-i Sani Ahmed Faruk es-Serhendi (ks)

25. İmam-ı Rabbani' nin oğlu, evliyanın kutbu, urvetü'l-vüska:

H.z. Muhammed Masum (ks)

26. Evliyanın kutbu:

H.z. Şeyh Seyfüddin (ks)

27. Evliyanın kutbu:

H.z. Seyyid Nur Muhammed el-Bedvâni (ks)

28. Evliyanın kutbu:

Hız. Şemsüddin Cân-ı Cânân Mazhar (ks)

29. Evliyanın kutbu:

Hız. Şeyh Abdullah ed-Dehlevi (ks)

Halidiyye

30. Evliyanın kutbu, açık ve gizli ilimlerde iki kanat sahibi, efendimiz, rabıta şeyhimiz, hâfî zikirlerin tümünü yeniden tanzim eden:

Hız. Mevlânâ Ziyâüddin Halid el-Bağdadi (ks)

31. Mevlânâ Ziyâüddin Halid el-Bağdadi'nin özel olarak yetiştirdiği, tarikatların efendisi, kutupların kutbu:

Hız. Ahmed İbn-i Süleyman Halid Hasen eş-Şami (ks)

Ziyaiyye

32. Evliyanın ve ariflerin kutbu, yardımcısı ve ellerinden tutanı, kendisine ulaşanların, kendisinden ne zaman olursa olsun yardım bekleyenlerin rehberi, yol göstericisi, Rahmân'ın ahlâkı ile teçhiz edilmiş, Kur'an'ın terbiye ettiği, Rasulullah'ın sünnetini ve yolunu yaşayan ve gösteren, ilim ve irfan kaynağı her türlü olgunluğa, kemalin zirvesine yerleştirilmiş ve genellikle 'Büyük Şeyh Efendi' diye anılan:

Hız. Ahmed Ziyâeddin el-Gümüşhanevi (ks)

33. Büyük Şeyh Efendiden (ks) özel olarak rehberlik eğitimi ile teçhiz edilmiş, Silsile-i Zeheb'de Allah (CC)'a dayanmanın, yönelmenin istikametinden zerre miktar sapmayan, tüm evliyanın, ariflerin, âlimlerin kutbu olmasını bilen:

Hız. Hasan Hilmi el-Kastamoni (ks)

34. Büyük Şeyh Efendiden (ks) özel olarak rehberlik eğitimi ile teçhiz edilmiş, evliya ve ariflerin kutbu, gizli ve açık ilimlerin iki kanadı:

Hız. İsmail Necati ez-Zağferanboli (ks)

35. Büyük şeyh Efendiden (ks) özel olarak rehberlik eğitimi ile teçhiz edilmiş, evliyanın, ariflerin, âlimlerden tari-kata muhabbet besleyenlerin kutbu, arif yetiştirmekte Büyük Şeyh Efendiye en yakın hizmetkâr, Kur'an, Ha-dis hafızı:

Hız. Ömer Ziyâüddin ed-Dağüstani (ks)

36. Büyük şeyh Efendiden özel olarak rehberlik eğitimi ile teçhiz edilmiş bulunan, evliyanın, ariflerin, kemali olanların ve silsileye muhabbet besleyenlerin kutbu:

Hız. Mustafa Feyzi İbn-i Emrullah et-Tekfurdağı (ks)

37. Mustafa Feyzi Hazretleri'nden çok özel eğitimle feyiz yol-larını öğrenen, kutubların, ariflerin kutbu:

Hız. Hasib es-Serezi (ks)

(Vefatı: 15/05/1949)

38. Mustafa Feyzi Hazretleri'nden çok özel eğitim gören ku-tupların, ariflerin, kemal sahiplerinin kutbu ve yol gös-tericisi

Hız. Abdülaziz el-Kazani (ks)

(Vefatı: 02/11/1952)

Zahidiyye

39. Mustafa Feyzi Hazretleri tarafından çok özel bir eğitimle yetiştirilmiş olan, Kur'an ve Hadis hafızı olmakla bera-

ber, Seyyidliğini gizleyebilen, kutubların, ariflerin, hocaların, kemâl sahiplerinin kutbu, silsileye muhabbet besleyenlerin yol göstericisi, zikri ve rabitaları ve hatta Hatmi Hâce'yi çok basitleştirerek tasavvufta ilerlemek isteyenlerin ayırt etmeden elinden tutanı, yardıma ihtiyacı olana Allah (CC)'a borç verir gibi koşanı

Hız. Mehmed Zahid İbn-i İbrahim el-Bursevi (ks)

(Vefatı: 13/11/1980)

Silsile-i Zeheb'de bulunanların bariz vasıfları nasıldı?

Onlar Allah ve Rasulüne ve silsiledeki büyüklerine saygılı, anlayışı yüksek, kavrayışı eşsiz kimselerdi. Kalplerinden dünya sevgisi çıktıktan sonra, Letâiflerindeki tüm kirlilikler tevfik nurlarının süpürgesi ile temizlenmişti. Onlar; müridlikten, arifliğe, ebrarlığa, zâhidliğe, sahib-i ahvâle çok süratle gelmiş kimselerdi. Onlar erbain fırınlarında, istiğfar ateşinde tevfik alevi ile hidayet sıcaklığında sırat-ı müstakim mayasıyla pişirilmiş kimselerdi. Onlar yal dervişini, kal dervişini kollarının arasında muhabbet ateşinde pişirip hâl dervişine döndürmek için çalışır Allah dostları ile.

Ebûbekir (ra) buyurdular ki:

- Ölümü her an hatırlayalım.
- Allah ve Rasulünün sakınılmasını emrettiklerine yaklaşmayalım.
- Dünyada, nefislerimizi Rabbimizin rehin aldığı şuuru içinde olalım.
- Ecellerimiz gelmeden, dünyada ahiret için yarışalım.

Selman (ra) buyurdular ki:

Selman (ra)'ın son nefesine yakın bir halde ellerini yüzüne kapayıp hıçkırıklar içinde ağlarken Sâd bin Ebi Vakkas (ra) ziyaretine gelmiş ve niçin bu kadar ağlıyorsun? demişti. Selman (ra) da:

- Rasulullah'ın huzuruna giderken nasıl ağlamayayım. Vasiyetini tutamamış bir ümmet olarak utanıyorum. O Rasul bana buyurmuştu ki: ***“Sizin dünyadaki aızığınız, binek bir hayvanın üstünde yolculuk etmekte olanın yanındaki aızığı kadar olmalıdır”*** Ben ağlamayayım da kim ağlasın be kardeşim diye cevap verdiler.

Cafer-i Sadık (ra) buyurdular ki:

- Yaratılmayanın peşine düşüp de harap olmayalım. Onun peşine düşersen yorulursun fakat gene de ona kavuşamazsın.
 - Ya Şeyh, Rabbimizin yaratmadığı nedir?
 - Dünyada müslüman için rahatlıktır.
- Gel şu yaratılmayan rahatlığın peşine takılmayalım.

Abdulhalık el-Gûcdiivani (ra) buyurdular ki:

- İnsanların hor görmesini, rağbet ve teveccühüne tercih edelim.
- Dünyaya aldanmayıp, ölüme hazırlıklı olalım.
- Ahiret ilmini dünya bilimine, ahireti tümü ile dünyaya tercih edelim.
- Allah'ın rızka kefil olduğunu hiç hatırdan çıkarmayalım.
- Çok gülerek kalbi öldürmeyelim.
- Allah'tan gayri hiçbir şeyden ve kimseden korkmayalım.

Şahî Nakşibend (ra) buyurdular ki:

- Dünyanın şöhretinden, izzetinden ilişigimizi keselim.
- Halkın itibarından ve vereceği mertebelerden vazgeçelim.
- Başkalarının müptelâ olduğu dünyalığın bizden uzaklaşmasından dolayı Rabbimize şükri artıralım.
- Bize verilmeyeceğini bildiğimiz bir şeye karşı hür olduğumuzu, verilmesini çok istediğimiz şeyin ise kölesi olduğumuzu hiç hatırıımızdan çıkarmayalım.
- Bu yolda vücud perdesinden daha büyük ve daha güçlü perde olmadığını düşünelim.
- Kendi can ve cismimize karşı muhabbeti silelim.
- Dünyayı ebedî hayatın saadetine vesile kılmak, ahiretin tarlası haline getirmek suretiyle yaşanmaya değer ömür geçirmek mümkündür.
- Amellerimizde sürekli azîmeti seçelim.
- Farz ve sünnetlere, nafilelere bütün gücümüzle sarılalım.

İmamı Rabbânî (ra) buyurdular ki:

- Allah'a karşı yalvarıcı, kalbi kırık ve O'na her an sığınıcı olalım.
- Nefsimize büyüklük ve üstünlük pâyesi vermeyelim.
- Dünya sevgisi bütün hataların başıdır. Dünya adamlarından, onlarla sohbetten uzak duralım.
- Gıybetten, kötü zandan, kendi nefesine başkasının kötü zan beslemesinden olabildiğince uzak duralım.

- Günah ve mekruhlerden göze gelen simsiyah şualar seninle Rabbinin arasını açar. O halde gözü haram ve mekruhların her türlüşünden koruyunuz.
- Dünyayı ebedî hayatın saadetine vesile kılmak, ahiretin tarlası haline getirmek suretiyle yaşanmaya değer yapıya kavuşturmak mümkündür.

Mevlâna Halid (ra) buyurdular ki:

- Dünyada ömür sürerken ölümü, ahiret hallerini ve bunların gerçek sahibini hep hatırdta tutalım.
- Allah'ın hoşnut olduğı evliyanın kalplerinde yer edenler büyük devlete konmuştur.
- Bedeni beslemeye çalışandan, makam ve mevki sahibi olmak isteyen, bidat sahiplerinden, gösteriş kapılanlardan mümkün mertebe uzakta bulunalım.
- Fıkıh ve ilm-i sahih ile sürekli ilgilenelim.
- Başkasına hiçbir şekilde yük olmayalım.

Gümüşhaneli Ahmed Ziyaeddin (ra) buyurdular ki:

- İhlâs ile islâh etmek dünya sevgisinin terkine bağılıdır.
- İsraftan ve israf edenlerden uzak duralım.
- Yüksek ve görkemli binalara, insanların özendiğı binelere, aşırı her türlü ziynete itibar etmeyiniz.
- Diyarı küffara ait kefare sözlere, kaplara, giyim kuşama, yiyeceklere, ev eşyalarına özenmeyelim.
- Âlim ve ebeveynden gayrisinin elini öpmeyelim. Kimseye boyun eğmeyelim. İhtiyacımızı kimseden talep etmeyelim.

Mehmed Zahid (ks) buyurdular ki:

- İdarecilikte şu üç hususa dikkat edelim:

- Daima adaletle muamele ediniz.
- Müşavirleri Allah'a itaat edenlerin arasından seçiniz.
- Emaneti, Allah ve Rasulüne itaat edenler arasından ehillerine veriniz.
- Allah'a kulluktan alıkoyan her şey dünyadır.
- Dünyayı sevmek demek, zevk ve sefa âlemlerine dalarak müptelâ olmak demektir.
- Büyükllerimiz dünyada süs, saltanat, her türlü ziynet eşyalarının hiçbirine iltifat etmemişlerdir.
- Dünyanın aldatıcı cazibelerine kapılıp da güzel amellerden, ibadet ve taatten mahrum bir şekilde yaşamaktan şu aciz canımızı korumalıyız.
- Dünyada evliya gibi yaşamak istiyorsan:
 - Merhamet sahibi olmalısın.
 - Selâmet-i sadır sahibi olmalısın.
 - Sehaveti- nefis sahibi olmalısın.
- Def-i mefâsid, celb-i menâfiden evlâdır.
- Bir kimsenin mülkünde O'nun izni olmaksızın tasarruf etmek caiz olmadığına göre ve "mülk Allah'ındır" diyorsak, O'nun mülkünde O'na isyan ederek, O'na itaat etmeyerek yaşamak hiç mi hiç caiz değildir.
- Silsile-i Zeheb'dekiler;
 - Rabîta çeşitleri
 - Gizli zikir çeşitleri
 - İlmî sohbetler ve irşadlar
 - İlmî risaleler, ilmi kitaplar ve evrâd ile çalışmalarını sürdürdüler.

Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, Hocamız Mehmed Efendi (ks) Hazretleri'nin derecâtını ulyâ eyleyip, biz aciz-ü nâcizleri de füyûzat ve şefaâtından feyizyab-u nasibdâr buyursun...

Âmin, bihürmeti Seyyidil-Mürselîn ve alihî ve sahbihî ve men tebiahüm biihşânin ilâ yevmid-dîn, vel-hamdü lillâhi rabbil-âlemîn.

32 FARZ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

EHL-İ SÜNNET MEZHEBİ ÜZERE İMÂNIN BEYANI

El-hamdülillahi Rabbi'l-Alemîn, Ve's-Salâtü ve's-Selâmü
âlâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve Sahbihî ecmaîn.

Ey kardeş, İman bahsinde evvela otuz iki farzı bilmek ve inanmak, akıllı olan herkes için farz-ı ayındır. Bunu bilmeyen kimsenin imanı kâmil, bilip de inanmayan kimse ise, mü'min olamaz. Mü'min ve Müslüman adı ile adlandırılması, insanın imanlı bir mü'min olması için kâfi değildir. Dinin bilinmesi lâzım ve zârûri olan mes'elelerini bilmek ve inanmak lâzımdır ki, insan kendini şüpheden kurtarabilsin. Çünkü şüphe olan yerde, iman tutunamaz. Bunun içindir ki; bütün mükellef erkek ve kadınlara otuz iki farzı öğrenmek ve çoluk çocuklarına öğretmek farzdır. Çocuklara, otuz iki farzı, bilhassa imanın farzlarını öğretip inandırmak, Kur'an öğreten hocalara dahi farzdır. Zamanımızda Kur'an öğreten hocalar çocuklara bir miktar okuma öğretip bırakırlar; bu ise büyük bir hatadır. Hata ise azâbı mûcibdir. Zamanımızda, ekseriyetin biraz ce- halet, biraz da dünya işleriyle meşguliyet ve nefsin arzularına tabi olması yüzünden, imanın zayıflamasına, dinin ihmal edilmesine doğru sür'atli bir gidiş vardır. Ne yazık ki bu gidişe

ayak uydurdukları halde âhirete göç edenlerin akîbeti ancak, Cenâb-ı Hakk'ın lütuf ve keremine kalmıştır.

Ey kardeşler şu âciz halimize bakıp da ibret alalım ve düşünelim ki, dünyada bir günlük açlığa, susuzluğa veya fazla sıcak ve soğuğa veyahud bir günlük hürriyetten mahrum kalmaya veya birkaç gün uykusuz kalmaya tâkat getiremezken, yarın ahrette, bizleri bekleyen çeşitli azapları hiç hatırlıyor muyuz?

Cenâb-ı Hak bu azaplardan hepimizi korusun ve lutf-ü keremiyle muamele buyursun. Bilmemki dinimizin emrettiği farzları öğrenmeyip imansız gidersek halimiz nice olur? Kâmil iman sahiplerinin kabir azapları hiç şüphesiz ki diğerleri gibi değildir. Onlar kabrin sıkıntılarını, Münker ve Nekir'in suallerinin dehşetini duymazlar. İmanları sebebiyle her türlü azaptan kolayca kurtulurlar. Fakat imanı noksan ve şüpheli olanlar ise, kabrin sıkmasına ve çeşitli azaplarına maruz kalırlar. Ne yazık ki kabirde kaçıp sığınacak bir yerde yoktur, kimseden de yardım ummak beyhudedir. Ancak, rahmet ve keremi hudutsuz olan Mevlamızın af ve mağfireti müstesna. Gufrân ve rahmeti çok geniş olan Rabbimiz cümlemizi afv ve mağfiretiyle taltif buyursun, Amîn.

Ey kardeşler! Dünyanın çeşitli sıkıntı ve dertlerine düşmekten, son derece sakınır ve korkarız da, âhiret için lüzumlu ve farz olan ibâdet ve taâtı edâyı ve günahlarımızdan tevbe etmeyi aklımıza getirmeyip, türlü türlü günahlar işleriz. Hatta dünyaya fazla bağlılığımızdan ötürü, birçok günahların ve kötü işlerin bizlere mübah gibi görünmesi yüzünden, hiç aslını düşünüp araştırmadan bunları işleriz. Hâlbuki bütün hareketlerimizi din ölçüleri ve iman terazileriyle ölçerek yapsak muhakkak ki, sonradan pişman olacağımız kötü durumlara düşmekten kurtuluruz. Bazen hataya düşsek bile, hemen ardından tevbe

etmesini bilir ve hareketlerimizi kontrol altına alırız. İşte otuz iki farzı öğrenip inanmanın, hareketlerimizin hududunu tayinde, bize temin edeceği kazanç, dünya menfaatleriyle ölçülemeyecek bir mertebededir ki, Cenâb-ı Hakk'ın ancak, Habîb-i Ekrem'inin ümmetlerine has bir lütuf ve ihsanı olan tevbe kapılarını her zaman bizlere açık bulundurması da, bu nimetlerin başında gelenlerindendir.

Öyle ise muhterem kardeş, “kul kusursuz olmaz”, atasözü uyarınca daima hata ve günahlarımız için tevbe etmeyi hiç hatırdan çıkarmayalım ve tevbemizde de sadık ve samimi olalım. Ancak bu suretledir ki, Cenab-ı Hakk'ın lûtf, kerem, inâyet ve rizâî şerifinden ümitvar olabiliriz. Cümlemizi tevbesi kabul olan kullarıyla birlikte haşr etmesini Cenâb-ı Bâr'den tazarru ve niyâz edelim; kâmil ve sâlim bir iman ihsan etmesi için yalvaralım.

Aziz kardeşler, şunu da bilin ki, bir insan mü'min doğmuştur, adı da tabîi olarak Müslüman adıdır. Hatta namazını kılar, orucunu tutar, zekâtını verir, hac dahî yapmıştır, fakat imanının farzlarını ve Allah-ü Teâlâ'nın zati ve fiili sıfatlarını bilmezse, bilip de inanmazsa, şüphe ederse veya hadistir, mahluktur derse veya bu hususlarda kendisine sorulan suallere cevap vermeyip sükût ederse, İmam-ı A'zam (R.A.)'in Fıkh-ı Ekber'ine göre o kimse mü'min değildir. Bundan başka, farzlardan bir farzı bilmeyip inkâr etse, sarîh bir haramı mübah saysa, bir günahı küçümseyip bu kadarlık günahtan ne olur dese, bir sünnet-i şerifi beğenmeyip onu işleyeni tenkid etse veya Cenab-ı Hakk'ın azabından korkmayıp emin olsa veya günahım çoktur diyerek Allah-ü Teâlâ'nın rahmetinden ümit kesse, bu saydığımız işlerin her hangi biri kendisinde bulunan kimse mümin ve Müslim sayılmaz. Belki münafık olduğuna

hükmedilir. Zira mümin o kimsedir ki; imanın farzlarını, Allah-ü Teâlâ'nın bütün sıfatlarını tereddütsüz bilen, haram kıldığı şeylerin haramlığına inanan ve Peygamber (S.A.S) Efendimizin sünnet-i şeriflerini sünnet bilip kabul eden, Cenab-ı Hakk'ın azabından korkan ve rahmetinden ümit kesmeyen hataları sebebiyle Allah-ü Teâlâ'ya tazarru ve niyaz edip, tevbesinin kabulünü uman kimsedir. Hemen Cenab-ı Hakk Cümlemizi tevbesi kabul olan kulları arasına katsın. Amîn.

İSLÂM'DA OTUZ İKİ FARZIN BEYANI

I) İmanın Farzları 6'dır;

- 1) Amentü Billâhi,
- 2) Ve Melâiketihî,
- 3) Ve Kütübihî,
- 4) Ve Rusûlihî,
- 5) Vel-yevm-il ahiri,
- 6) Ve Bi'l-kaderi hayrihî ve şerrihî minallâhi Teâlâ.

II) Namazın Farzları 12'dir;

Altısı Erkân (içinden) dir:

- 1) İftitâh tekbiri,
- 2) Kıyâm,
- 3) Kı râat,
- 4) Rükû,
- 5) Sucûd,
- 6) Ka'de-i Ahîre'dir.

Altısı Şart (dışında) dır:

- 1) Hadesten Tahâret,
- 2) Necasetten Tahâret,

- 3) Setr-i avret
- 4) Kibleye dönme,
- 5) Vakit,
- 6) Niyet etmektir.

III) İslamın Farzları 5'dir;

- 1) Şehâdet getirmek,
- 2) Namaz kılmak,
- 3) Oruç Tutmak,
- 4) Zekât vermek,
- 5) Hac etmek.

IV) Abdestin Farzları 4'dür;

- 1) Yüzünü yıkamak,
- 2) Kolları yıkamak,
- 3) Başını mesh etmek,
- 4) Ayaklarını yıkamak.

V) Guslün Farzları 3'dür;

- 1) Ağzını yıkamak,
- 2) Burnunun içini yıkamak,
- 3) Bütün bedenini yıkamak.

VI) Teyemmümün Farzları 2'dir;

- 1) Niyet etmek.
- 2) İki defa darb,

İmanın Farzlarının Açıklaması

1- Âmentü Billâhi: Allah-ü Teâlâ'nın varlığına, birliğine, varlığının kendi zâtının muktezâsı olduğuna ve bütün yarattıklarını yoktan var ettiğine, kemâl sıfatları ile muttasıf,

noksan sıfatlardan münezzehtir ve Müberrâ olduğuna, kalbimle inanıp dilim ile şehâdet ve tasdik ederim. Şüphem yoktur ki, O birdir. Ortağı ve benzeri yoktur. O ezelîdir, ebedîdir, varlığının önü ve sonu yoktur, mekânla mukayyet değildir, cihetlerden münezzehtir, varlığı kendi zatının muktezâsıdır, başkasından değildir. Şu zatî sıfatları ile kemallıdır:

Hayat, İlim, Semî', Basar, İrade, Kudret, Kelâm, Tekvin, Sıra ile manaları:

Hayat: Diridir. Diri olması Hayat sıfatıdır. Yarattıkları gibi ruh ile değildir.

İlim: Her şeyi bilendir. Bilişi İlim sıfatı iledir. Bizim gibi öğrenmekle değildir.

Semî: Her şeyi işitir. İşitişi Semî sıfatı iledir. Kulak ile değildir.

Basar: Her şeyi görür. Görüşü Basar sıfatı iledir. Göz ile değildir.

İrade: Her şey onun isteği ile olur. Oluşu İrade sıfatı iledir. Bizim gibi kalp ile değildir.

Kudret: Her şeyi yapmaya kadirdir. Kadir oluşu Kudret sıfatı iledir. Beden kuvveti ile değildir.

Kelâm: Kelâm söyleyicidir. Söylemesi Kelâm sıfatı iledir. Dil ile değildir.

Tekvîn: Yaratıcıdır. Yaratması Tekvîn sıfatı iledir. El ve beden ile değildir. Çünkü Allah-u Teâlâ'nın hiçbir sıfatı yaratıklarınıninkilere benzemez. Her varlığın yaratıcısı olan Allah-ü Teâlâ yarattıklarının rızıklarını da Tekvîn sıfatı ile yaratır.

Kemâl sıfatları ile muttasıftır. Noksan sıfatlardan münezzehtir.

İnsânî hallerden ve azâlardan, aczden, doğmadan, doğurmadan, erkek ve dişilikten nefisten, şehvetten münezzeh ve müberrâdır. Yerler ve gökler, dünya ve ahiret, cennet ve cehennem onun mülküdür. Mülkünde istediği gibi hükmeder. Onun hükmünü bozacak, bir kuvvet yoktur. O zulümden münezzehdir. Hiçbir mahlûkuna zulüm etmez. Bütün işleri fazlıyla ve adliyledir. Zatı ile kâimdir, Mekâna muhtaç değildir. Dilediğine hidayet eder. Dilediğini dalâlete düşürür. Dilediğini cennetine ve dilediğini Cehennemine koyar. Şefaatchilerin şefaati ancak onun izni iledir. İzni olmayan kimselere şefaati imkânı yoktur.

Şimdi ey kardeş, Kâdir, Kayyûm, Mâlik'el-mülk ve Hâkim-i Mutlak olan Allah-ü Teâlâ'dan çok korkup emr-i şerifine uymak, nehiyelerinden kaçınmak ve bilhassa imanımızı çok güzel tahkîk ve tâlim etmek, birinci vazifemizdir. Acizliğimizi daima düşünerek hareketlerimizi ona göre ayarlayalım ki, buda ancak Allah-ü Teâlâ'yı iyi bilmek ve farzlarını ve sıfatlarını iyi bilmekle mümkün olur. Mağfiret ve rahmeti vasi olan Mevlâmız, bizlere kâmil ve salim bir imanı nasip ve müyesser buyurarak, kerem ve rahmetini bizlerden esirgemesin, Amîn. Bi-hürmeti Seyyid-el mürselîn.

2- Ve Melâiketihî: Yine kalbimle inanıp dilimle şehâdet ve tasdik ederim ki, Allah-ü Teâlâ'nın emr-i şerifini yerine getirirler ve ona itaat ederler, katiyen asi olmazlar, yemezler, içmezler, giymezler, kuşanmazlar, doğmazlar, doğurmazlar, onlarda erkeklik dişilik yoktur. Meleklerin de büyükleri vardır. Bunlar Cebrail, İsrâfil, Mikâil ve Azrail aleyhisselâmlardır. Ayrıca bir takım muhafız melekler de vardır ki, bunlardan bazıları hasenât ve seyyiâtımızı yazmaya, bazıları da bizleri çeşitli belâlardan korumakla görevlidirler.

3- Ve Kütübihî: Yine kalbim ile inanır dilim ile şehâdet ve tasdik ederim ki, Allah-ü Teâlâ'nın Peygamberlerine indirdiği kitapları haktır. Bütün kitapları ezeli kelim sıfatı ile kelamlanmıştır. Bunlardan asla şüphem yoktur. İndirilen kitapların yüzü sahife, dördü de büyük kitap olmak üzere yüz dördtür. Dört büyük kitap şunlardır: Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an-ı Azimüşşandır. Kur'an-ı Kerim bizim Peygamberimiz ve Efendimiz Hazret-i Muhammed (Sallallâhü aleyhi ve sellem)'e yirmi üç yılda nazil olmuştur. Kendinden evvel indirilen kitapların hükümlerini kaldırmıştır. Kıyamete kadar ancak Kur'an-ı Kerim'in hükümleri bakî kalacaktır. Değişme ve tahriften korunmuş tek kitap Kurân-ı Kerim'dir.

4- Ve Rusülihî: Yine kalbim ile inanıp dilim ile şehâdet ve tasdik ederim ki, Allah-ü Teâlâ'nın Peygamberleri haktır. Hepsinin ilki hazreti Âdem aleyhisselâm ve sonuncusu da Peygamberimiz Efendimiz Muhammed Mustafa (Sallallahü aleyhi ve selam)'dır. Bu ikisiyle beraber, aralarında ne kadar peygamber geldiyse hepsine inandım. İman ettim. Ancak Peygamber Efendimiz, yalnız insanlara değil, cinlere de tebliğ vazifesiyle mükellef olarak vazifelenmiştir. Kendinden evvelki bütün şeraitlerin hükümlerini kaldırmıştır. Ancak kendi şeraihi kıyamete kadar baki kalacaktır. Kendinden sonra başka peygamber de gelmeyecektir.

5- Ve'l yevmil ahırî, Ve'l-ba'sü ba'del-mevt; Yine kıyamet gününe yani öldükten sonra tekrar dirileceğimize kalbim ile inanıp dilim ile şehadet ve tasdik ederim ki haktır. Kat'iyyen şüphem yoktur. Cenâb-ı Hakk'ın zat, sıfat ve Esmâ-i Şeriflerinden gayri bütün yaratıklar ölecekler. Dünyadaki işledikleri hayır veya şerrin hesabını vermekle mükellef olanlar yine diriltileceklerdir. O günün hesabı haktır. Dünyâda hayır ve

sevap işleyenlerin, Cennet'te taltif edilecekleri, şer ve günah işleyenlerin ise cehennemde azap görecekleri haktır. O günde kimsenin kimseye faydası olmaz. Herkes kendi derdiyle baş başadır. Cenab-ı Hakk o günde cümlemizi hesapsız cennetine koyacağı kulları arasına idhâl buyursun, Amîn.

6- Ve Bi'l-kaderi hayrihî ve şerrihi minallâhî Teâlâ: Yine kalbim ile inanıp dilim ile şehâdet ve tasdik ederim ki, hayır da şer de Allah-ü Teâlâ'nın takdiri ilerdir. Biz kullara düşen, irademizi Cenab-ı Hakk'ın rıza-ı şerîfine uygun olarak kullanmaktır. Yani emirlerini tutup, nehiylerinden son derece kaçınmakla mükellefiz. Bunların aksine hareketimizin dünyamızı da ahretimizi de zindan edeceğinden şüphemiz yoktur.

Namazın Farzları

Namazın Farzları On ikidir: Altısına Şart, altısına Erkân derler.

Şartlar Şunlardır:

- 1) Hadesten Tahâret: Namaz kılacak kimsenin önce abdest alması, cünüb ise gusl etmesidir. Ancak bu sûretle hadesten temizlenmiş olmakla namaz kılınabilir.
- 2) Necâsetten Tahâret: Namaz kılacak kimse vücûdunu, namaz kılacağı yeri, namazda giyeceği elbise ve çamaşırlarını, namaza mani olmayacak şekilde temizlemek veya temiz olmasına dikkat etmektir.
- 3) Setr-i avret: Namaz kılacak kimsenin avret yerini namazda iken açılmayacak surette örtmektir. Erkeklerin avret yeri göbeğinin üstünden diz kapaklarının altına kadardır. Kadınların ise, yüzleri, ellerinin içi ve ayaklarının altı müstesna bütün vücutları avrettir. Bir kadın ince bir tül

ile başını örtse, bu tül den saçları, kulakları veya gerdanı görünse, namazı fasid olur.

- 4) İstikbâli kible: Zarurî olmadıkça namazı kibleye, yani Kâbe-i şerife yönelerek kılmak.
- 5) Vakit: Her namazı vakti içinde kılmak.
- 6) Niyet: Hangi namazı kılacaksa Allah rızası için o namaza niyet ve kasd etmek.

Namazın farzlarının diğer 6'sına *erkan* denir. Erkanlar şunlardır:

- 1) İftitâh Tekbiri: Namaza başlarken elleri kulaklar hizasına kaldırarak Allah-ü Ekber diyerek başlamak.
- 2) Kıyâm: Farz ve Vacip namazları mazereti olmadıkça ayakta durarak kılmak.
- 3) Kıraat: Harfleri sarâhatle belirterek Kur'an'dan bir miktar okumak.
- 4) Rükû': Namazda belini bükerek sırtı dümdüz olacak şekilde eğilmek.
- 5) Sücûd: Yedi azayı yere temas ettirmek suretiyle secde etmek. Bu azalar şunlardır. Alın-burun, iki el, iki diz ve iki ayak uçlarıdır. Ayak parmak uçlarını kibleye çevirmektir.
- 6) Kâde-i Ahîre: Her namazın sonunda Et-tahıyyati okuyacak kadar oturmak (Allâhümme salli ile Allâhümme bârik'i de okumak efdaldır).

İslam'ın Farzları

- 1) Kelime-i Şehâdet: Eşhedü enlâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden Rasûlullah.
- 2) Namaz kılmak: Her gün beş vakit namaz kılmak.
- 3) Oruç tutmak: Mübarek Ramazan ayında oruç tutmak.

- 4) Zekât vermek: Her sene menkûl malının ve parasının kırkta birini zekât olarak vermek.
- 5) Hac etmek: Sıhhati ve malca imkânı olunca ömründe bir kere hac farızasını yapmak.

Abdestin Farzları

Abdestin Farzları dörttür:

- 1) Yüzünü yıkamak: Saçların ve kulakların dibinden çenenin altıyla beraber yıkamak.
- 2) Kollarını yıkamak: Dirsekleriyle beraber kollarını yıkamak.
- 3) Başını mesh etmek: Başını dörtte birinden az olmamak üzere bir kısmını mesh etmek.
- 4) Ayaklarını yıkamak: Ayaklarını topuk kemiklerinin üstüne kadar yıkamak.

Guslün Farzları

Guslün Farzları üçtür:

- 1) Ağzını yıkamak: Ağzına bol su alarak çalkalayarak yıkamak.
- 2) Burnunu yıkamak: Burnunun içine bolca su çekerek yıkamak.
- 3) Bütün bedenini yıkamak: Bütün vücudunu iğne başı kadar kuru yer kalmayacak surette yıkamak.

Teyemmümün Farzları

- 1) Niyet etmek: Başlarken Allah rızası için teyemmüme niyet ediyorum demek.
- 2) İki defa darp etmek: İki avucunu temiz toprağa vurup silktikten sonra evvelâ yüzünü, sonra bir defa daha aynı şekilde toprağa vurup iki kolunu dirseklerine kadar mesh etmektir.

SEÇME DUALAR

BÜYÜK TEVESSÜL DUASI

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ آلِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ بُرَاقِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ تَوْحِيدِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ ثَنَاءِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ جَمَالِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ حَيَاءِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ خُلُقِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ دَعَوَاتِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ ذِكْرِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ رُؤْيَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ شَفَاعَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ صَدَاقَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
(اَللّٰهُمَّ يَا اَللهُ بِحُرْمَةِ ضَمِيرِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ

(اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ طَاعَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ ظَهْرِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ عِلْمِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ غَلْبَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ فِكْرِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ قِرَاءَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ كَرَامَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ لِقَاءِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ مُعْجَزَاتِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ نَصِيحَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ وَلَايَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ هِدَايَةِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ يَقِينِ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 (اللَّهُمَّ يَا اللَّهُ بِحُرْمَةِ يَا سَمِيعُ يَا عَلِيمُ اِسْمِعْ دُعَائِي
 وَحَصِّلْ مُرَادِي بِخَصَائِصِ لُطْفِكَ آمِنْ، يَا رَبِّ
 الْعَالَمِينَ، آمِنْ، آمِنْ

Bu dua Cenab-ı Hak feyyâz-ı mutlak Hazretlerince en kabule şayan dualardandır. Çünkü Cenab-ı Hakka, Habib-i Ekrem'inin yüksek ahlak ve hasletlerini sena ve vesile ederek yapılan bu nevi tevessül dualarının reddedilmez olduğunda ekseriyetin re'yi vardır. Ancak duayı yapanın Cenab-ı Hakkın farz ve vaciplerine ve Habib-i Ekremi'nin sünnetlerine hakkıyla riayet ve muhabbeti gereklidir.

SEYYÜDÜL-İSTİĞFAR

﴿ سَيِّدُ الْإِسْتِغْفَارِ ﴾

اَللّٰهُمَّ اَنْتَ رَبِّىْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ خَلَقْتَنِىْ وَاَنَا عَبْدُكَ وَاَنَا
عَلَىٰ عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ اَعُوْذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا
صَنَعْتُ اَبُوْءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَاَبُوْءُ بِذَنْبِىْ فَاغْفِرْ لِىْ
ذُنُوْبِىْ فَاِنَّهٗ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ اِلَّا اَنْتَ

1- (Allahümme ente Rabbî lâ ilâhe illâ ente halaktenî ve ene abdüke ve ene âlâ ahdike ve va'dike mesteta'tü eûzü bike min şerri mâ sana'tü ebûu leke bi-ni'metike aleyye ve ebûu bi-zenbî fağfir lî feinnehû lâ yağfirü'z-zünûbe illâ ente.)

Manası: “Allah’ım! Sen benim Rabbimsin, senden başka ilah yoktur. Beni sen yarattın. Ben senin kulunum. Ben gücüm yettiğince sana verdiğim söz ve vadimi yerine getirmeye çalışıyorum. Yaptığım işlerin kötülüğünden sana sığınırım. Bana verdiğin nimetlerini itiraf ediyorum. Günahlarımı da

itiraf ediyorum. Beni bağışla. Zira günahları ancak sen bağışlarsın” demektir.

SALÂT-Ü MÜNFERİCE

❦ صَلَاةٌ مُنْفَرَجَةٌ ❦

اَللّٰهُمَّ صَلِّ صَلَاةً كَامِلَةً وَ سَلِّمْ سَلَامًا تَامًّا عَلٰى سَيِّدِنَا
مُحَمَّدٍ الَّذِى تَنَحَّلُ بِهٖ الْعُقَدُ وَ تَنْفَرِجُ بِهٖ الْكُرْبُ وَ تُقْضٰى
بِهٖ الْحَوَائِجُ وَ تُنَالُ بِهٖ الرِّغَائِبُ وَ حُسْنُ الْخَوَاتِمِ وَ
يُسْتَسْقٰى الْغَمَامُ بِوَجْهِهِ الْكَرِيْمِ وَ عَلٰى اٰلِهٖ وَ صَحْبِهٖ
فِى كُلِّ لَمْحَةٍ وَ نَفْسٍ بَعْدَ كُلِّ مَعْلُوْمٍ لَّكَ

2- (Allahümme salli salâten kâmileten ve sellim selâmen tâmmen alâ seyyidinâ Muhammed’ini-llezi tenhallü bihi’l-ukadu ve tenfericü bihi’l-kürebü ve tukdâ bihi’l-havâicu ve tünâlü bihi’r-Regâibü ve husn’ül-havâtimi ve yüsteskalğamâmü bi vechihi’l-kerîmi, ve alâ âlihî ve sahbihî fî küllî lemhatin ve nefesin bi adedi külli ma’lümîn leke).

Manası: “Allah’ım! Kendisiyle düğümlerin çözüldüğü, sıkıntıların dağıldığı, ihtiyaçların giderildiği, arzuların elde edildiği, güzel akibetlere kavuşulduğu, yüce zatıyla bulutların sulandığı, efendimiz Muhammed (S.A.S)’e, ehl-i beytine ve

ashabına her an ve her nefeste sence malum varlıklar sayısınca tam bir salât ve selâm eyle” demektir.

SALÂT-Ü MÜNCİYE

﴿ صَلَاةٌ مُنْجِيَّةٌ ﴾

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
 صَلَاةً تُنْجِنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ الْاَهْوَالِ وَ الْاَفَاتِ وَ تَقْضٰى
 لَنَا بِهَا جَمِيعَ الْحَاجَاتِ وَ تُطَهِّرُنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ السَّيِّئَاتِ
 وَ تَرْفَعُنَا بِهَا اَعْلٰى الدَّرَجَاتِ وَ تُبَلِّغُنَا بِهَا اَقْصٰى الْغَايَاتِ
 مِنْ جَمِيعِ الْخَيْرَاتِ فِى الْحَيٰوةِ وَ بَعْدَ الْمَمَاتِ

3- (Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin salâten tüncînâ bihâ min cemî-il ehvâlî ve'l-âfâtî ve takdî lenâ bihâ cemî-al hâcâtî ve tutahhirünâ bihâ min cemî'is-seyyiâtî ve terfe'unâ bihâ a'led-derecâtî ve tübelligünâ bihâ aksa'l gââyâtî min cemî-il hayrâtî fil-hayâtî ve ba'del memâtî).

Manası: “Allah’ım! Efendimiz Muhammed (S.A.S)’e salât (selamet) eyle ki, o salatla bizi bütün korku ve musibetlerden kurtarır, onunla bütün ihtiyaçlarımızı giderir, o sayede bizi bütün günahlardan temizler, bizi en yüce makamlara vardırır, dünyada ve öldükten sonra hayırlı olan en uzak hedeflere ulaştırır” demektir.

TEVHİD DUASI

(Her zaman okunur)

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِينُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ
صَادِقُ الْوَعْدِ الْأَمِينُ

4- (Lâ ilâhe illallâhü'l-Melikü'l-Hakk'ül-Mübîn. Muham-med'ür-Resûlullâh sâdık'ul-va'di'l-Emîn.)

TEVHİD DUASI

(Sabah namazlarından sonra okunması efîdâldir.)

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ
الْعَظِيمِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ
الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

5- (Lâ ilâhe illallâhü'l-azîmül-Halim, Lâ ilâhe illallâhü Rabbü'l-Arşî'l-âzîm, Lâ ilâhe illallâhü Rabbüs-Semâvâtî's-seb'ı ve Rabbü'l-Ardı ve Rabbü'l-Arşî'l-Kerim).

İLTİCÂ DUALARINDAN

إِلَهِي عَصِيَّتِكَ بِجَهْلِي وَقَضَاكَ فَاغْفُ عَنِّي بِحِلْمِكَ
وَرِضَاكَ وَاكْشِفْ عَن قَلْبِي حِجَابَ غَفْلَتِي حَتَّى أَرَكَ
يَا مَنْ لَا تَعْجَلُ بِعُقُوبَتِهِ عَلَى مَنْ عَصَاكَ وَاجْعَلْ أَسْعَدَ

أَيَّامِي يَوْمَ لِقَائِكَ وَتَوَفَّنِي وَارْضَ عَنِّي بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ
الرَّحِمِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

6- (Îlâhî asaytüke bi cehlî ve kadâke, fa'fü annî bi hılmike ve rıdâke, vekşif an kalbî hıcâbe ğafletî hatta erâke, yâ men lâ ta'celü bi ukûbetihî alâ men asâke, vec'al es'ade eyyâmî yevme likâike ve teveffenî, varda annî bi rahmetike, ya Erhamer-Rahimîn, ve'l-hamdü li'llâhi Rabbi'l-Alemîn).

Manası: “Îlâhî! Cehaletim sebebiyle sana ve hükmüne karşı geldim. Hilmin ve rızanla beni affet. Seni görebilmem için kalbimin perdesini aç. Ey kendisine isyan edeni hemen cezalandırmayan! Sana kavuştuğum günü en mesud günüm eyle. Ey Merhametlilerin en merhametlisi benden razı olarak canımı al. Hamd alemlerin rabbi Allah’a hasır” demektir.

SEYYİDÜ’S-SALAVÂT

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآدَمَ وَنُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ
وَمُوسَى وَعِيسَى وَمَا بَيْنَهُمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالْمُرْسَلِينَ
صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ

7- Allâhümme sallî alâ seyyidinâ Muhammedin ve Âdeme ve Nûhın ve İbrâhime ve Musâ ve İsâ ve mâ beynehüm

min'en-Nebiyyîne ve'l-Mürselîn salavâtullâhi ve selâmühû aleyhim ecmaîn).

Manası: “Allah’ım! Efendimiz Muhammed (S.A.S)’e, Adem’e, Nuh’a, İbrahim’e, Musa’ya, İsa’ya ve aralarında geçen diğer nebi ve elçilere rahmet et. Allah’ın selam ve salâtı hepsine olsun” demektir.

ÂYETÜ’L-FEREC DUÂSIYLA BERABER

آيَةُ الْفَرَجِ وَدُعَايِ

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ رَبِّ
عَمِلْتُ سُوءً وَظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

8- (Lâ ilâhe illâ ente subhâneke innî küntü min’ez-zâlimin. Rabbi amiltü sûen zalemtü nefsi ve ente Erham’ür-Rahımîn.)

Manası: “Senden başka ilah yoktur. Seni noksanlıklardan tenzih ederim. Ben nefsimi zulmedenlerden oldum. Rabbim! Kötülük yaptım. Kendime yazık ettim. Sen merhametlilerin en merhametlisisin” demektir.

HAZRET-İ PEYGAMBER (S.A.S.) EFENDİMİZİN OKUDUĞU DUALARDAN

اللَّهُمَّ طَهِّرْ قَلْبِي مِنَ النِّفَاقِ وَعَمَلِي مِنَ الرِّيَاءِ وَعَيْنِي مِنَ
الْخِيَانَةِ فَإِنَّكَ تَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورِ

سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي وَوَسِّعْ عَلَيَّ
رِزْقِي وَحَسِّنْ خُلُقِي وَطَيِّبْ لِي كِسْبِي وَاقْنَعْنِي مِمَّا رَزَقْتَنِي
وَلَا تُذْهِبْ نَفْسِي إِلَى شَيْءٍ صَرَفْتَهُ عَنِّي وَلَا تُخْرِجْنِي
مِنَ الدُّنْيَا حَتَّى تَرْضَى عَنِّي بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

9- (Allahümme tahhir kalbî min'en-Nifâkı ve amelî min'er-riyâi ve aynî min'el-hıyâneti, fe-inneke ta'lemü hâinet'el-â'yüni ve mâ tuhfi's-sudûr. Sübhanallâhi ve bi hamdihî, Allâhümm'ağfir lî zünûbî, ve vessi' aleyye rızkî ve hassin hulukî, ve Tayyib lî kisbî, Ve kn'e nî mimmâ rezaktenî vela tüzhib nefsi ila şey'in sareftehü annî vela tuhricnî min'ed-dünyâ hattâ terdâ annî, bi rahmetike ya Erham'er-Rahımîn).

Manası: “Allah’ım! Kalbimi nifaktan, amelimi riyardan, gözümü hainlikten temizle. Zira sen gözlerin hainliklerini ve gönüllerin sakladıklarını bilirsin. Ona hamdederek noksanlıklardan tenzih ederiz. Allah’ım! Günahlarımı bağışla, rızkıyı genişlet, ahlakımı güzelleştir. Kazancımı helâl eyle. Verdiğinle yetindir. Beni, benden çevirdiğin şeye yöneltme. Ey merhametlilerin en merhametlisi! Rahmetinle benden razı olarak beni bu dünyadan göçür” demektir.

اللَّهُمَّ اجْعَلْ خَيْرَ عُمْرِي آخِرَهُ وَاجْعَلْ خَيْرَ أَعْمَالِي
خَوَاتِمَهَا وَاجْعَلْ خَيْرَ أَيَّامِي يَوْمَ الْقَاكَ

10- (Allahümmec'al hayre umrî ahirehû, vec'al hayra a'mâlî havâtimehâ, ve'c'al hayra eyyâmî yevme elkâke).

Manası: “Allah’ım! En hayırlı ömrümü son kısmını yap. Amellerimin en hayırlısını son amellerim yap. Sana kavuştuğum günü, günlerimin en hayırlısı yap” demektir.

PEYGAMBER (S.A.S.) EFENDİMİZİN HİRA MAĞARASINDA YAPTIĞI DUALARDAN

يَا مُنَسَّ الْمُسْتَوْحِشِينَ “يَا نَيْسَ الْمُتَفَرِّدِينَ “يَا ظَهِيرَ
الْمُنْقَطِعِينَ “يَا مَالَ الْمُقْلِينَ “يَا قُوَّةَ الْمُسْتَضَعْفِينَ “
يَا كَنْزَ الْفُقَرَاءِ “يَا مَوْضِعَ شَكْوَى الْغُرَبَاءِ “يَا مُتَفَرِّدًا
بِالْجَلَالِ “يَا مَعْرُوفًا بِالنَّوَالِ “يَا كَثِيرَ الْإِفْضَالِ “
أَغْنِنِي عِنْدَ كُرْبَتِي بِحَقِّ حَبِيبِكَ وَآلِهِ أَجْمَعِينَ

11- (Yâ mûnis’el-müstevhış’în, yâ enî’sel-müteferridîn, yâ zahîr’el-münkâtî’în, yâ mâl’el-mukillîn, yâ kuvvet’el-müsted’afîn, ya kenz’el-fukarâi, yâ mevdî’a şekv’el-ğurebâi, yâ müteferriden bi’l-Celâlî, yâ ma’rûfen bi’n-nevâli, yâ kesîr’el-ifdâli, Eğ’ıs nî inde kürbetî bi hakkı habîbîke ve âlihî ecma’în).

Manası: “Ey gariplerin yoldaşı! Ey yalnızların yandaşı! Ey ümitsizlerin desteği! Ey fakirlerin serveti! Ey hor görülenlerin gücü! Ey fakirlerin hazinesi! Ey gariplerin şikâyet merci! Ey celalde tek olan! Ey ikramla tanınan! Ey ihsanı çok olan! Sıkıntı anında habibinin ve ehl-i beytinin hürmetine bana yardım et” demektir.

HAZRET-İ ALİ KERREMALLÂHÜ VECHEHÜ EFENDİMİZİN DUÂSI

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الشَّقَاقِ وَالنِّفَاقِ وَسُوءِ الْأَخْلَاقِ
بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

12- (Allahümme innî eûzü bike min'eş-şikâkı ve'n-Nifâkı ve sûi'l-Ahlâkı bi rahmetike yâ Erham'er-Râhimîn).

Manası: “Allah’ım! Nifaktan, düşmanlıktan, kötü ahlâktan sana sığınırım. Ey merhametlilerin en merhametlisi” demektir.

HAZRET-İ ÂDEM ALEYHİSSELÂMIN DUÂLARI

اللَّهُمَّ اجْزِنَا مِنَ النَّارِ وَأَدْخِلْنَا الْجَنَّةَ مَعَ الْأَبْرَارِ بِفَضْلِكَ
وَكَرَمِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ “ اللَّهُمَّ يَا مُحَوِّلَ الْحَوَالِ
وَالْأَحْوَالِ حَوِّلْ حَالَنَا إِلَى أَحْسَنِ الْحَالِ “ رَبَّنَا ظَلَمْنَا
أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

13- (Allahümme ecirnâ min'en-nâr ve edhulne'l-Cennete mea'l-ebrâr, bi fadlike ve keremike yâ azîzü yâ gaffâr, Allahümme yâ muhavvil'el-havli ve'l-ahvâli havvil hâlenâ ilâ ahsen'il-hâl, Rabbenâ zalemnâ enfusenâ ve in lem tağfir lenâ ve terhamnâ le nekûnenne min'el-hâsirîn)

Manası: “Allah’ım! Bizi cehennemden koru. Ey bağışlaması bol yüce olan Allah’ım! Lütuf ve kereminle bizi faziletli kişilerle birlikte cennete koy. Ey güç ve halleri değiştiren Allah’ım! Bizim halimizi en güzel hale çevir. Ey Rabbimiz! Biz kendimize yazık ettik. Şayet bizi bağışlamaz, bize merhamet etmezsen mutlaka zarar görenlerden oluruz” demektir.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ آلِ مُحَمَّدٍ سُبْحَانَكَ
اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ عَمِلْتُ سُوءَ وَظَلَمْتُ نَفْسِي فَاعْفِرْ لِي
فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ أَنْتَ فَتُبْ عَلَيَّ إِنَّكَ أَنْتَ
التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

14- (Allahümme innê es’elüke bi Hakkı Muhammedin ve âlî Muhammedin, Sübhâneke Allahümme ve bi hamdike, amiltü sûen ve zalemtü nefsî, fağfir lî fe innehû lâ yağfiru’z-zünûbe illâ ente, fe tûb aleyye, inneke ente’t-tevvâb’ür-Rahîm).

Manası: “Allah’ım! Muhammed (S.A.S) ve ehl-i beytinin hürmetine senin rahmetini isterim. Allah’ım seni tesbih eder sana hamdederim. Kötülük işledim. Kendime yazık ettim. Beni bağışla. Zira senden başka günahları bağışlayacak yoktur. Tevbemi kabul et. Sen tevbeleri çokça kabul eden çok merhametli olansın” demektir.

HAZRET-İ YUNUS'UN DUÂLARINDAN

اللَّهُمَّ يَا رَبِّ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا بَدِيعَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي
كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

15- Allahümme yâ Rabbî yâ Hayyü yâ Kayyûmü yâ bedi'as-Semâvâti ve'l-ardı yâ ze'l-Celâli vel-İkrâm, yâ lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü min'ez-zâlimîn).

Manası: “Allah’ım! Ey Rabbim! Hayy ve kayyum olan, yer ve göklerin eşsiz yaratıcısı! Ey ikram ve celal sahibi! Ey kendinden başka ilah olmayan! Seni tesbih ederim. Ben nefesine zulmedenlerden oldum” demektir.

HASTALAR İÇİN ŞİFA DUÂLARI

(Üçer defa okumalı)

بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ
أَوْعَيْنِ حَاسِدٍ اللَّهُ يَشْفِيكَ

16- (Bismillâhi erkîke min külli şey'in yü'zîke ve min şerri külli nefsin ev aynin hâsîdin Allâhü yeşfike).

Manası: “Seni rahatsız eden her şeyin şerrinden Allah adıyla sığınırım. Her nefsin kötülüğünden, her hasetçi gözün şerrinden sana ancak Allah şifâ verir (veya versin)” demektir.

بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَاللَّهُ يَشْفِيكَ مِنْ دَاءٍ فِيكَ
وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ

17- (Bismillâhi erkîke min külli şey'in v-Allâhü yeşfîke min dâin fike ve min şerr'in-neffâsâti fı-l-ukadi ve min şerri hâsidin izâ hased).

Manası: “Allah adıyla her şeyin şerrinden senin namına sığınırım. Allah sende olan her hastalığa şifa versin. Dügümlere üfleyen sihirbazların, haset ettiği vakit hasetçinin şerrinden de Allah seni korusun” demektir.

بِسْمِ اللَّهِ أَعُوذُ بِعِزَّةِ اللَّهِ وَقُدْرَتِهِ مِنْ شَرِّ مَا جِدُّ وَأَحَاذِرُ

18- (Bismillâhi eûzü bi izzetillâhi ve kudretihî min şerri mâ ecidü ve ühâzirü).

Manası: “Allah adıyla... hissettiğim ve çekindiğim şeylerin şerrinden Allah'ın izzet ve kudretine sığınırım” demektir.

اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ أَذْهِبِ الْبَاسَ إِشْفِ أَنْتَ الشَّافِي
لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا

19- (Allahümme Rabbe'n-nâsi ezhib'il-be'se; işfi ente's-şâfi la şifae illâ şifâuke, şifaen lâ yuğâdirü sakamen).

Manası: “Allah'ım! Ey insanların Rabbi! Sıkıntıyı gider. Şifa ver. Zira sen şifa verensin. Senin verdiğin şifadan başka şifa yoktur. Senin şifan hastalık bırakmaz” demektir.

HASTAYA OKUNACAK DUÂ

(Üç kere okuna)

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ طِبِّ الْقُلُوْبِ وَدَوَائِهَا
وَعَافِيَةِ الْاَبْدَانِ وَشِفَائِهَا وَنُوْرِ الْاَبْصَارِ وَضِيَائِهَا

20- (Allahümme salli alâ Seyyidinâ Muhammedin tıbbi'l-kulûbü ve devâihâ, ve âfiyet'ile'bdâni ve şifâihâ ve nûri'l-ebşâri ve diyâihâ).

Manası: “Allah’ım! Kalblerin tıbbi ve şıfası olan, bedenlerin afiyeti ve şıfası olan, gözlerin nur ve ziyası olan efendimiz Muhammed (S.A.S.)’e rahmet et” demektir.

HACET DUÂSI

اَللّٰهُمَّ يَا مُفْتِّحَ الْاَبْوَابِ يَا مُسَبِّبَ الْاَسْبَابِ يَا مُقَلِّبَ
الْقُلُوْبِ وَالْاَبْصَارِ يَا دَلِيْلَ الْمُتَحَيِّرِيْنَ يَا غِيَاثَ
الْمُسْتَغِيْثِيْنَ تَوَكَّلْتُ عَلَيْكَ يَا رَبِّ وَفَوَّضْتُ اَمْرِيْ
اِلَيْكَ يَا رَبِّ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيْمِ
“وَصَلَّى اللّٰهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ
اَجْمَعِيْنَ الطَّيِّبِيْنَ

21- (Allahümme yâ mütefettih’el-ebvâb yâ müsebbib’el-esbâb, yâ mukalib’el-kulûbi ve’l-ebşâr, yâ delîl’elmütehayyirîn,

ya gıyâs'el-müsteğîsîn, tevekkeltü aleyke yâ Rabbi ve fevvedtü emrî ileyke yâ Rabbi, velâ havle ve lâ kuvvete illa billâh'il-aliyy'il-Azîm, ve sallallâhü alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihî ecma'in'et-tayyibîn).

Manası: “Ey kapıları açan, sebepleri yaradan, kalpleri ve gözleri çeviren, şaşkınlara yol gösteren, dara düşenlerin imdadına yetişen Allah'ım! Sana güvendim ya Rabbim! İşimi sana havale ettim ya Rabbim. Güç ve kuvvet ancak yüce Allah sayesinde. Allah, tertemiz olan efendimiz Muhammed (S.A.S.)'e ehl-i beytine ve ashabına rahmet etsin” demektir.

TECDİD-İ İMAN DUÂLARI

رَضِينَا بِاللّٰهِ تَعَالٰى رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللّٰهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَبِيًّا وَرَسُولًا وَبِالْمُؤْمِنِينَ إِخْوَانًا وَبِالصَّادِقِ
وَالْفَارُوقِ وَذِي الثُّورَيْنِ وَالْمُرْتَضَى أَيْمَةً وَبِالْجَنَّةِ ثَوَابًا
وَبِالنَّارِ عِقَابًا

22- (Radînâ billâhi Teâlâ rabben ve bi'l-İslâmı dinen, ve bi-Muhammedin Sallâhü teâlâ aleyhi ve selleme nebiyyen ve resûlen ve bi'l-mü'minîne ihvânen ve bi's-Siddîkı ve Fârukı ve Zinnûreyni vel Murtedâ eimmeten ve bi'l Cenneti sevâben ve bi'n-nâri ikâben).

Manası: “Rab olarak Allah'dan, din olarak İslam'dan, nebi ve rasul olarak Muhammed (S.A.S.)'den kardeş olarak mü'minlerden, imam olarak Ebu Bekir, Ömer, Osman ve

Ali'den, sevap olarak cennetten, ceza olarak cehennemden razı olduk” demektir.

آمَنْتُ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ وَبِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ مِنَ اللَّهِ
تَعَالَى “ وَالْحِسَابُ وَالْمِيزَانُ وَالْجَنَّةُ وَالنَّارُ حَقُّ
كُلِّهَا “ وَاللَّهُ تَعَالَى وَاحِدٌ لَا مِنْ طَرِيقِ الْعَدَدِ وَلَكِنْ
مِنْ طَرِيقِ أَنَّهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ
يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

23- (Âmentü billâhi ve melâiketihî ve kütübihî ve rüsulihî ve'l-yevmi'l-âhîrî ve'l-basü ba'del-mevti ve bi'l-kaderî hayrihî ve şerrihî min-Allâhi Teâlâ ve'l-hisâbü ve'l-mîzânü ve'l-Cennetü ve'n-nârü hakkun küllühâ v-Allâh-ü Teâlâ vâhîdün lâ min tarîk-ıl adedi ve lâkin min tarîkı ennehû lâ şerike lehû, lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfuven ehad).

Manası: “Allah’a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, öldükten sonra dirilmeye, hayrın ve şerrin Allah’dan geldiğine (kadere), hesaba, mizana, iman ettim. Hepsi de haklıdır. Allah birdir. Bu, sayı yönünden değil, Onun ortağı olmaması, doğmamış, doğurmamış ve hiçbir dengi olmaması yönündendir” demektir.

اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اُرِيْدُ اَنْ اُجِدَّ الْاِيْمَانَ وَالتَّوَكَّلَ بِقَوْلِ لَا اِلٰهَ
اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ

24- (Allâhümme innî ürîdü en üceddid'el-îymâne ve'n-nikâhe bi kavli lâ ilâhe illallâh Muhammedün Resûlullâh).

Manası: “Allah’tan başka ilah yoktur. Muhammed (S.A.S) Allah’ın elçisidir. Sözüyle imanımı, nikâhımı tazelemek istiyorum” demektir.

SABAH NAMAZINDAN SONRA OKUNMASI ŞAYANI TAVSİYE DUÂLARDANDIR

سُبْحَانَ الْاَبَدِيِّ الْاَبَدِ “ سُبْحَانَ الْوَاحِدِ الْاَحَدِ “
سُبْحَانَ الْفَرْدِ الصَّمَدِ “ سُبْحَانَ رَافِعِ السَّمَاءِ بِغَيْرِ
عَمَدٍ “ سُبْحَانَ مَنْ بَسَطَ الْاَرْضَ عَلَى مَاءٍ جَمَدًا “
سُبْحَانَ مَنْ خَلَقَ الْخَلْقَ وَاَحْصَاهُمْ عَدَدًا “ سُبْحَانَ
مَنْ قَسَمَ الرِّزْقَ وَلَمْ يَنْسَ اَحَدًا “ سُبْحَانَ الَّذِى لَمْ
يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا “ سُبْحَانَ الَّذِى لَمْ يَلِدْ وَلَمْ
يُوْلَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا اَحَدٌ

25- (Sübhân'el-ebediyy'il-ebed, Sübhân'el-Vâhıd'il-Ehad, Sübhân'el-Ferd'is-Samed, Sübhâne râfi'is-Semâi bi ğayri amed, Sübhâne men basata'l-arda alâ mâin cemed, Sübhane men

haleka'l-halka ve ahsâhüm adedâ, Sübhâne men kasem-er Rızka ve lem yense ahâdâ, Sübhâne'llezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad).

Manası: “Ebedi olan Allah’ı tesbih ederim. Biricik olan Allah’ı tesbih ederim. Tek ve her şeyin muhtaç bulunduğu Allah’ı tesbih ederim. Semayı direksiz yücelten Allah’ı tesbih ederim. Yeri donmuş su üzerine yapan Allah’ı tesbih ederim. Mahlukatı yaradan ve onları teker teker sayan Allah’ı tesbih ederim. Rızıkları taksim eden ve kimseyi unutmayan Allah’ı tesbih ederim. Doğmayan, doğurmayan, kendisinin dengi olmayan Allah’ı tesbih ederim” demektir.

BU DUA DA SABAH NAMAZINDAN SONRA OKUNMASI ŞAYANI TAVSİYE DUALARDANDIR

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْعَظِيمُ “ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ
الْكَرِيمِ “ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ
الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ “ عَافِنَا مِنْ كُلِّ بَلَاءٍ الدُّنْيَا
وَعَذَابِ الْآخِرَةِ “ وَاصْرِفْ عَنَّا شَرَّ الدُّنْيَا وَشَرَّ الْآخِرَةِ
“ وَارْزُقْنَا شِفَاعَةَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
يَوْمَ الْقِيَمَةِ “ اللَّهُمَّ مُصَرِّفِ الْقُلُوبِ صَرِّفْ قُلُوبَنَا عَلَى
دِينِكَ وَطَاعَتِكَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ بِحُزْمَةِ
سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ

26- Evvela üç kere istiğfardan sonra Seyyid'ül-İstiğfarı okumalı, sonra da (Lâ ilâhe illallâh'ül-halîm'ül-Azîm, lâ ilâhe illallâhü Rabb'ül-Arş'ıl-Kerîm, lâ ilâhe illallâhü Rabb'üs-Semâvât'is-Seb'ı ve Rabb'ül Ardı ve Rabb-ül Arş'il Azîm, Allâhümme Âfinâ min külli belâ'id dünya ve azâb'il-Âhire, v'asrif annâ şerred-dünyâ ve şerr'el-ahireti v'er-zuknâ şefâat'en-nebiyyi sallallâhü teâlâ aleyhi ve selleme yevm'el-kıyâme, Allâhümme yâ musarrif'el-kulûb sarrif kulûbenâ alâ dînike ve tâatike bi rahmetike yâ Erham'er-Râhımîn ve bi hurmeti's-Seyyidi'l-mürselin).

Manası: “Halim ve yüce olan Allah'dan başka ilah yoktur. Yüce arşın Rabbi olan Allah'tan başka ilah yoktur. Yüce arşın, yerin ve yedi kat göklerin Rabbi olan Allah'tan başka ilah yoktur. Allah'ım! Bizi ahiret azabından ve dünyanın bütün belalarından koru. Dünyanın ve ahretin şerrini bizden uzaklaştır. Kıyamet günü Hz. Peygamber (S.A.S)'in şefaatiyle bizi rızıklandır. Ey kalpleri istediğine çeviren! Bizim kalplerimizi de dinine ve sana itaate çevir. Ey merhamet edenlerin en merhametlisi! Rahmetinle ve peygamberlerin efendisinin hürmetine duamızı kabul et” demektir.

Bu duaya başlarken okunan seyyidül istiğfar (No:1'de) bizzat Resulullâh (S.A.V) efendimizin istiğfarlarından ki bunu her duaya başlarken okumakta ve ezberlemekte fayda vardır.

يَا مَالِكَ الْمُلْكِ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ
وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ “ اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ
اَسْئَلُكَ خَيْرَ هَذَا الصَّبَاحِ وَخَيْرَ الْمَسَاءِ وَخَيْرَ الْقَضَاءِ

وَحَيْرَ الْقَدَرِ وَحَيْرَ الْحَضَرِ وَحَيْرَ السَّفَرِ وَحَيْرَ الدُّنْيَا
 وَحَيْرَ الْآخِرَةِ وَحَيْرَ مَا جَرَى بِهِ الْقَلَمُ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ
 شَرِّ الصَّبَاحِ وَشَرِّ الْمَسَاءِ وَشَرِّ الْقَضَاءِ وَشَرِّ الْقَدَرِ وَشَرِّ
 الْحَضَرِ وَشَرِّ السَّفَرِ وَشَرِّ الدُّنْيَا وَشَرِّ الْآخِرَةِ وَشَرِّ
 مَا جَرَى بِهِ الْقَلَمُ

Bu dua Sabah namazından sonra yedi gün yirmişer kere okunursa okuyanın dilediği olur.

27- (Yâ Mâlik'el-Mülk, yâ Hayyü yâ Kayyum yâ ze'l-Celâli ve'l-İkrâm ve lâ havle ve lâ Kuvvete illâ billâh'îl-aliyy'îl-Azîm, Allahümme innî es'elüke hayre hâz'es-sabahı ve hayr'el-mesâi ve hayra'l-kadâi, ve hayre'l-kaderi ve hayre'l-hadarî ve hayre's-seferi ve hayre'd-dünya ve hayre'l-âhireti ve hayre mâ cerâ bihi'l-kalemü ve eûzü bike min şerri's-sabahı ve şerri'l-mesâi ve şerri'l-kadâi ve şerr'il-kaderi ve şerri'l-hadari ve şerri's-seferi ve şerri'd-dünya ve şerri'l-âhırah ve şerri mâ cerâ bihi'l-kalemü).

Manası: “Ey mülkün sahibi! Ey diri ve her şeyi gözetici olan! Ey celal ve ikram sahibi olan! Güç ve kuvvet ancak senin sayendedir.

Allah'ım! Sabahın, akşamın, kazanın, kaderin, hazarın, seferin, dünyanın, ahiretin ve kalemin yazdığı şeylerin hayrını ister, sabahın, akşamın, kazanın, kaderin, hazarın, seferin, dünyanın, ahiretin ve kalemin yazdığı şeylerin şerrinden sana sığınırım” demektir.

SABAH VE AKŞAM NAMAZLARINDAN SONRA OKUNMASI HADİS-İ ŞERİFTE TAVSİYE EDİLEN DUA

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ
يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (۱۰) کره.
اللَّهُمَّ اجْزِنَا مِنَ النَّارِ، (۷) کره. بِعَفْوِكَ يَا مُجِيرُ وَيَا
سِتَّارُ وَاَدْخِلْنَا الْجَنَّةَ مَعَ الْأَبْرَارِ، بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ
يَا غَفَّارُ

28- (Lâ ilâhe illalâhü vahdehû lâ şerîke leh, leh'ül-Mülkü ve leh'ül-Hamdü yuhyî ve yümîtü ve hüve alâ külli şeyin kadîr (10 kere) den sonra (yedi kere) Allâhümme ecirnâ mine'n-nâr, (daha sonra) bi afvike yâ mücîru veyâ settâr ve edhılne'l-Cennete maâ'l-ibrâr, bi rahemtike yâ azîzü yâ gaffâr) diyerek bitirmelidir.

Manası: “Allah’tan başka ilah yoktur. Onun ortağı da yoktur. Mülk onun, hamd onadır, diriltir, öldürür. O her şeye kadirdir. (On kere) Allah’ım! Bizi ateşten koru (yedi kere). Ey koruyucu! Ey ayıpları örten Allah’ım! Affınla bizi faziletlilerle birlikte cennete koy. Ey çok bağışlayıcı, aziz olan Allah’ım rahmetinle duamızı kabul et” demektir.

BU DUAYI SABAH VE AKŞAM OKUYAN KİMSE BÜTÜN KÖTÜLÜKLERDEN MAHFUZ OLUR

أَصْبَحْنَا وَأَصْبَحَ الْمُلْكُ لِلَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ قَدِيرٌ “ رَبِّ أَسْأَلُكَ خَيْرَ مَا فِي هَذَا الْيَوْمِ وَاللَّيْلِ
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا فِي هَذَا الْيَوْمِ وَاللَّيْلِ
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا بَعْدَهُ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا بَعْدَهُ
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا بَعْدَهُ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا بَعْدَهُ
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا بَعْدَهُ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا بَعْدَهُ

29- (Esbahnâ ve esbaha'l-mülkü lillâhi ve'l-hamdü lillâhi;
lâ ilâhe illallâhü vahdehû lâ şerîkeleh leh'ül-mülkü ve leh-ül
hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr, Rabbi es'elüke hayre
mâ fî hâze'l-yevmi ve'l-leyli ve hayre mâ ba'dehû ve eûzü bike
min şerri mâ fî hâze'l-yevmi vel'leyli ve şerri mâ ba'dehû ve
eûzü bike mine'l-keseli ve sî'l-kiberi, Rabbi eûzü bike min
azâbin fi'n-nâri ve azabin fi'l-kabri).

Manası: “Mülk Allah’a has olarak sabahladık. Hamd,
kendinden başka ilah ve ortağı olmayan Allah’a mahsustur.
Mülk onun, hamd onadır. Onun her şeye gücü yeter. Rab-
bim! Bu gün ve gecede ve daha sonra olacak şeylerin hayrını
ister, bu gün ve gecede ve daha sonra olacak şerlerden sana
sığınırım. Tembellikten, yaşlılığın zilletinden, cehennem ve
kabir azabından sana sığınırım” demektir.

SABAH VAKTİ OKUNMASI ÇOK SEVAP OLAN BİR DUADIR

أَصْبَحْنَا وَأَصْبَحَ الْمُلْكُ لِلَّهِ وَالْعِزَّةُ وَالْكِبْرِيَاءُ لِلَّهِ
وَالْخَلْقُ وَالْأَمْرُ وَاللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَمَا سَكَنَ فِيهِمَا كُلُّهُ لِلَّهِ
تَعَالَى وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ “أَصْبَحْنَا عَلَى فِطْرَةِ الْإِسْلَامِ
وَكَلِمَةِ الْإِخْلَاصِ وَعَلَى دِينِ نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ
وَالسَّلَامُ وَعَلَى مِلَّةِ آبَائِنَا إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
اللَّهُمَّ اجْعَلْ أَوَّلَ يَوْمِنَا هَذَا صَلَاحًا وَأَوْسَطَهُ
فَلَاحًا وَآخِرَهُ نَجَاحًا بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

30- (Esbahnâ ve esbaha'l-Mülkü lillâhi, ve'l-azametü ve'l-kibriyâü lillâhi, ve'l-halku ve'l-emrû ve'l-leylü ve'nnehârü, ve mâ sekene fihimâ küllühü lillâhi Teâlâ vahdehü lâ şerîke leh. Esbâhnâ alâ fitrat'il-İslâm ve kelimet'il-İhlâs ve alâ din-i Muhammedin aleyh'is-salâtü ve's-selâmü ve alâ millet-i ebînâ İbrâhîme aleyhi's-Selâtü ve's-selâmü, Allâhümme ca'î evvele yevminâ hâzâ salâhan ve evsatehü felâhan ve Âhirehü necâhan, birahmetike yâ Erhamerrâhimîn).

Manası: “Yücelik, azamet, mülk, halk, gece, gündüz ve ikisinde var olan her şey eşi bulunmayan Allah’a has olarak sabahladık. İslâm fitratı, ihlas kelimesi, peygamber efendimizin dini ve babamız İbrahim aleyhisselamın milleti üzere sabahladık. Allah’ım! Bu günümüzün başlangıcını salah, ortasını

felah sonunu da necah (kurtuluş) yap. Ey merhametlilerin en merhametlisi” demektir.

DİLİNİ KELİME-İ KÜFÜRDEN KORUMAK İÇİN DUADIR

اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَعُوْذُ بِكَ مِنْ اَنْ نُشْرِكَ بِكَ شَيْئًا نَعْلَمُهُ
وَنَسْتَغْفِرُكَ لِمَا لَا نَعْلَمُهُ اِنَّكَ اَنْتَ عَلَامُ الْغُیُوْبِ

31- (Allâhümme innî eûzü bike min en nüşrike bike sey'en, na'lemühû, ve nestağfirûke limâ lâ na'lemühû, inneke ente allâm'ül-guyub).

Manası: “Allah’ım! Bildiğimiz bir şeyi sana ortak koştuktan sana sığınırım. Bilmediğim şey hususunda senden af dileriz. Sen gizli olanları çok iyi bilersin” demektir.

MESCİDDEN ÇIKARKEN OKUNMASI SEVAP OLAN DUADIR

بِسْمِ اللّٰهِ وَالسَّلَامُ عَلٰی رَسُوْلِ اللّٰهِ “ اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ
مِنْ فَضْلِكَ “ اَللّٰهُمَّ اغْصِنْنِیْ مِنَ الشَّیْطَانِ الرَّجِیْمِ

32- (Bismillâh ves'selâmü alâ Resûlillâh, Allâhümme innî es'elûke min fadlike, Allâhümme a'sumnî mineş-şeytân'irracîm).

Manası: “Allah’ın adıyla. Rasûlullah’a selam olsun. Allah’ım! Lutfunu isterim. Beni taşlanmış şeytanın şerrinden koru” demektir.

NAMAZDAN ÖNCE OKUNMASI SEVAP OLAN DUALARDANDIR

اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِى فَطَرَ السَّمٰوٰتِ
وَالْاَرْضَ حَنِیْفاً وَمَا اَنَا مِنَ الْمُشْرِکِیْنَ

33- Eûzü Besmeleden sonra (Allâhümme İnnî veccehtü vechiye-lillezî fatare's-Semâvâti ve'l-arda hanîfen ve mâ ene min-el Müşrikîn).

Manası: “Allah’ım! Ben bütün varlığımla hakka yönelerek gökleri ve yeri yaratan Allah’a döndüm. Ben müşriklerden değilim” demektir.

NAMAZDAN SONRA OKUNMASI SEVAB OLAN DUALAR

اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَسْئَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِیَةَ فِى الدِّیْنِ وَالدُّنْیَا
وَالْاٰخِرَةِ

34- Eûzü Besmeleden sonra (Allâhümme innî es’elüke'l-afve ve'l-âfiyete fi'd-Dinî ve'd-Dünya ve'l-âhire).

Manası: “Allah’ım! Senden din, dünya ve ahirette af ve afiyet isterim” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

اَللّٰهُمَّ اِنَّكَ عَفُوٌّ تُحِبُّ الْعَفْوَ فَاعْفُ عَنَّا يَا كَرِيْمٌ فَاعْفُ
عَنَّا يَا رَحِيْمٌ بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ

35- (Allâhümme inneke afüvvün tuhibbü'l-afve fa'fü annâ yâ kerîm, fa'fü annâ yâ Rahîm bi rahmetike yâ Erhame'r-Rahımîn).

Manası: “Allah’ım sen çok affedicisin. Affi seversin. Ey cömert olan Rabbimiz bizi affet. Ey merhametlilerin en merhametlisi olan rahim mevlamız bizi bağışla” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

اَللّٰهُمَّ سَلِّمْنَا وَسَلِّمْ دِيْنَنَا وَلَا تَسْلُبْ وَقْتَ النَّزْعِ اِيْمَانَنَا
وَلَا تُسَلِّطْ عَلَيْنَا بِذُنُوْبِنَا مَنْ لَا يَخَافُكَ وَلَا يَرْحَمُنَا
وَارْزُقْنَا خَيْرِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ بِيَدِكَ الْخَيْرُ اِنَّكَ عَلٰى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ

36- (Allahümme sellimnâ ve sellim dînenâ ve lâ teslûb vakt'en-nez'i îmânenâ ve lâ tusallit aleynâ bi zünûbinâ men lâ yehâfûke ve lâ yerhamünâ, ve'r-zuknâ hayrey'id-Dünyâ ve'l-âhıra, bi yedik'el-hayr, inneke alâ külli şey'in kadîr).

Manası: “Allah’ım bize selamet ver. Dinimizi selametli kıl. Ruhumuzu teslim ederken imanımızı alma. Günahlarımız sebebiyle senden çekinmeyen, bize merhamet etmeyen kim-seleri başımıza musallat etme. Bize dünya ve ahiret hayırları ihsan et. Senin her şeye gücün yeter” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

اَللّٰهُمَّ يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوْبِ وَالْاَبْصَارِ وَيَا مُدَبِّرَ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
ثَبِّتْ عَلٰى دِيْنِكَ وَطَاعَتِكَ فَلَا تَكِلْنَا اِلٰى اَنْفُسِنَا طَرْفَةً
عَيْنٍ اَبَدًا

37- (Allahümme yâ mukallib'el-kulûbi ve'l-ebsâr ve yâ müdebbir'el-leyli ve ve'n-Nehâr sebbit alâ dînike ve tâatike, felâ tekilnâ ilâ enfûsinâ tarafete aynin ebedâ).

Manası: “Ey kalbleri ve gözleri dilediği gibi değiştiren. Ey gece ve gündüzü düzene koyan Rabbimiz! Bizi dinin ve sana itaat hususunda sabit kıl. Bizi asla göz açıp kapayıncaya kadar nefsimizle baş başa bırakma” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra

اَللّٰهُمَّ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا بَدِيْعَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ
يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ نَسْئَلُكَ اَنْ تُحْيِيَ قُلُوْبَنَا وَاَجْسَامَنَا
وَاَرْوَاحَنَا وَعُرْوَقَنَا بِنُوْرِ مَعْرِفَتِكَ وَوَضْلِكَ وَتَجَلِّيِكَ
اَبَدًا دَائِمًا بَاقِيًا هَادِيًا يَا اَللهُ يَا اَللهُ يَا اَللهُ وَصَلَّى اللهُ عَلٰى
سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ
رَبِّ الْعَالَمِيْنَ

38- (Allâhümme yâ Hayyü yâ Kayyûm, yâ bedî' as-semâvâtî ve'l-ardî yâ ze'l-Celâli ve'l-İkrâm, es'elûke en tuhyiye kulûbenâ ve ecsâmenâ ve ervâhenâ ve urûkanâ, bi nûr-i ma'rifetike ve vaslike ve tecellîke, ebeden, dâimen, bâkıyen, hâdiyen, yâ Allah, yâ Allah, yâ Allah. Ve sallallâhü alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve Sahbihi ecma'in, ve'l-hamdü lillâhi Rabb'il-Alemîn).

Manası: “Allah’ım! Ey Hay ve Kayyum! Ey göklerin ve yerin eşsiz yaratıcı! Ey Celal ve ikram sahibi Allah’ım! Tecellinin, sana kavuşmanın, seni tanımanın nuruyla ebedi ve hidayet üzere kalblerimizi, cisimlerimizi, ruhlarımızı ve damarlarımızı canlı tutmanı isteriz. Ya Allah, ya Allah, ya Allah! Efendimiz Muhammed (S.A.S)’ ehline ve ashabına top yekûn rahmet et. Hamd, âlemlerin Rabbi Allah’a mahsustur” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا مِنَ التَّوَّابِينَ وَاجْعَلْنَا مِنَ الْمُتَطَهِّرِينَ
وَاجْعَلْنَا مِنْ عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ وَاجْعَلْنَا مِنَ الَّذِينَ
لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

39- (Allahümmec’alnâ min’et-Tevvâbîn, ve’c-alnâ min’el-mutatahhirîn, ve’c-alnâ min ibâdike’s-Sâlihîn, ve’c-alnâ min’ellezîne lâ havfun aleyhim ve lâ hümm yahzenûn).

Manası: “Allah’ım! Bizi tevbe edenlerden temizlenenlerden, Salih kullarından, korku ve üzüntü görmeyeceklerden eyle” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

اَللّٰهُمَّ اهْدِنَا مِنْ عِنْدِكَ وَاَفِضْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلِكَ وَاَسْبِغْ
عَلَيْنَا مِنْ رَحْمَتِكَ وَاَنْزِلْ عَلَيْنَا مِنْ بَرَكَاتِكَ

40- (Allâhümme'hdinâ min indik, ve efiz aleynâ min fadlık, ve esbiğ aleynâ min rahmetik ve enzil aleynâ min berekâtik).

Manası: “Allah’ım! Bize katından hidayet ver, üzerimize lütfundan rahmet saç. Üstümüze rahmetini dök. Bereketlerini akıt” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَسْئَلُكَ اِيْمَانًا يُبَاشِرُ قُلُوْبَنَا وَاِيْمَانًا دَائِمًا وَكَامِلًا
وَقَلْبًا خَاشِعًا وَشَاكِرًا وَلِسَانًا صَادِقًا وَذَاكِرًا وَدِيْنًا قَيِّمًا
وَعِلْمًا نَافِعًا وَرِزْقًا وَاسِعًا وَعَمَلًا مَقْبُولًا وَتِجَارَةً لَّنْ تَبُوْرَ

41- (Allâhümme innâ nes’elüke îmânen yübâşirü kulûbenâ ve îmânen dâimen ve kâmilên, ve kalben hâşî’an ve şâkiren, ve lisânen sâdıkan ve zâkiren, ve dînen kayyimen, Ve ılmen nâfi’an rızkan vâsî’an, ve amelen makbûlen, ve ticâreten len tebûr).

Manası: “Alah’ım! Senden kalplerimizden fişkırın iman, olgun ve devamlı bir iman, korkan ve şükreden bir kalp, doğru söyleyen ve zikreden bir dil, sağlam bir din, faydalı bir ilim, bol rızık, makbul amel ve zarar görmeyen bir ticaret istiyoruz” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

اَللّٰهُمَّ اَحْسِنْ عَاقِبَتَنَا فِيْ الْاُمُوْر كُلِّهَا وَاَجِرْنَا مِنْ خِزْيِ
الدُّنْيَا وَعَذَابِ الْاٰخِرَةِ “ اَللّٰهُمَّ بَلِّغْ رُوْحَهُ وَاَرْوَاحَ اَهْلِ
بَيْتِهِ مِنَّا تَحِيَّةً وَسَلَامًا

42- (Allâhümme ahsin âkıbetenâ fi'l-umûri külliha ve ecirnâ min hızy'id-dünyâ ve azâbi'l-âhira, Allâhümme belîğ rûhahû ve ervâha ehl-i beytihi minnâ tahiyyeten ve selâmâ).

Manası: “Allah’ım! Bütün işlerimizde akibetimizi güzel eyle. Bizi dünyanın zilletinden, ahiretin azabından muhafaza eyle. Allah’ım! Hz. Peygamber (S.A.S)’in ruhuna ve ehl-i beytinin ruhlarına bizim selam ve saygılarımızı ulaştır” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

اَللّٰهُمَّ اَرْحَمْنَا بِتَرْكِ الْمَعَاصِيْ اَبَدًا مَا اَبْقَيْتَنَا “ اَللّٰهُمَّ اَرِنَا
الْحَقَّ حَقًّا وَاَرْزُقْنَا اِتِّبَاعَهُ وَاَرِنَا الْبَاطِلَ بَاطِلًا وَاَرْزُقْنَا
اجْتِنَابَهُ

43- (Allâhümme'r-hamnâ bi terk'il-meâsî ebeden mâ ebkaytenâ. Allâhümme erine'l-hakka hakan ve'rzuknâ ittibâ'hû ve erine'l-bâtülen ve'rzuknâ ictinâbehû).

Manası: “Allah’ım! Bizi yaşattıkça daima günahları terk ettirerek bize rahmet eyle. Bize hakkı hak olarak göster, ona uymaya muvaffak kıl. Batılı da batıl olarak göster, ondan kaçınmaya muvaffak kıl” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ
النَّارِ وَأَدْخِلْنَا الْجَنَّةَ مَعَ الْأَبْرَارِ بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ
“رَبَّنَا غْفِرْ لِي وَالْوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ”

44- (Allahümme) Rabbenâ âtinâ fi-‘d-dünyâ haseneten ve fi’l-âhireti haseneten ve kınâ azâbe’n-nâr, ve edhlilne’l-Cennete maa’l-ebrâr bi rahmetike yâ azîzü yâ ğaffâr. (Allahümme) rabben’ağfirlî ve li vâlideyye ve li’l-mü’minîne ve’l-mü’minâti yevme yekûmül-hısâb).

Manası: “Rabbimiz! Bize dünyada da, ahrette de güzellik ver, bizi cehennem azabından koru. Ey çok bağışlayan, aziz olan Rabbimiz! Rahmetinle bizi iyilerle birlikte cennete koy. Rabbim! Beni, anamı, babamı, bütün mümin erkek ve kadınları hesap gününde bağışla” demektir.

HÂTİME DUÂSI

(Bütün dualardan sonra okunur)

اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَسْئَلُكَ تَمَامَ النِّعْمَةِ وَدَوَامَ الْعَافِيَةِ وَحُسْنَ
الْخَاتِمَةِ

45- (Allâhümme innâ nes’elüke temâm’en-ni’me ve devâm e’l-âfiye ve husn’el-hâtîme).

Manası: “Allah’ım senden nimetin tamamı olan cenneti, afiyetin devamını ve iman üzere güzelce ruh teslim etmeyi dilerim” demektir.

GÜNÜN KÖTÜLÜKLERİNDEN KORUNMAK İÇİN OKUNACAK DUALAR

Eûzü Besmeleden sonra:

بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا
فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

46- Bismillâhi'llezi lâ yedurru maasmihî şey'ün fi'l-ardı ve lâ fi's-semâi ve hüve's-semî'ul-alîm. Üç kere okunması şâyân-ı tavsiyedir.

Manası: “İsmiyle yerde ve gökte hiçbir şeyin zarar vermediği Allah adıyla başlarım. O hakkıyla işiten ve kemaliyle bilendir” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra:

اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ عَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ وَأَنْتَ رَبُّ
الْعَرْشِ الْعَظِيمِ مَا شَاءَ اللَّهُ كَانَ وَمَا لَمْ يَشَأْ لَمْ يَكُنْ وَلَا
حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

47- Allâhümme ente rabbî lâ ilâhe illâ ente, aleyke tevekkeltü ve ente rabb'ül-arş'il-azîm, mâşâllâhü kâne ve mâ lem yeşe' lem yekün, ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh'il-Aliyy'il-Azîm.

Manası: “Allah'ım! Sen benim Rabbimsin. Senden başka ilah yoktur. Sana dayandım. Sen yüce Arşın Rabbisin. Allah'ın dilediği olur. Dilemediği olmaz. Güç ve kuvvet ancak yüce olan Allah sayesinde” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra

اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَعُوْذُ بِكَ مِنْ شَرِّ نَفْسِىْ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ دَابَّةٍ اَنْتَ
اَخَذْتَ بِهَا صِيَّتَهَا اِنَّ رَبِّىْ عَلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ “ اَعْلَمُ اَنَّ
اللهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ وَّ اَنَّ اللهَ قَدْ اَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا

48- (Allahümme innî e'ûzü bike min şerri nefsi ve min şerri külli dâbbetin, ente Âhızün bi nâsiyetihâ, inne Rabbî alâ sırâtın müstekîm, a'lemü ennallâhe alâ külli şey'in kadîr, ve ennellâhe kad ehâta bi külli şey'in ılmâ).

Manası: “Allah'ım! Nefsimin şerrinden, emrin altında olan bütün canlıların şerrinden sana sığınırım. Benim Rabbim dosdoğru bir yol üzeredir. Bilirim ki Allah her şeye kadirdir. Allah her şeyi ilmiyle kuşatmıştır” demektir.

Eûzü Besmeleden sonra yedi kere okunmalıdır.

حَسْبِىَ اللهُ لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ
الْعَرْشِ الْعَظِيْمِ

49- (Hasbiyallâhü lâ ilâhe illâ hû, aleyhi tevekkeltü ve hüve Rabb'ül-arş'il-azîm)

Manası: “Allah bana kâfidir, ondan başka ilâh yoktur. Ben ona tevekkül ettim. O yüce Arşın Rabbi'dir” demektir.

MESCİDE (CAMİYE) GİRERKEN OKUNMASI LAZIM DUADIR

أَعُوذُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ وَبِوَجْهِهِ الْكَرِيمِ وَسُلْطَانِهِ الْقَدِيمِ مِنْ
الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

50- (E'ûzü billâhi'il-âzîm, ve bi vechih'il-kerîm ve sultânih'il-kadîm mine's-şeytânir-râcîm).

Manası: “Kovulmuş şeytanın şerrinden yüce Allah’a, O’nun cömert zatına ve yüce kudretine sığınırım” demektir.

MESCİDE GİRDİKTEN SONRA OKUNACAK DUADIR

بِسْمِ اللَّهِ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ أَللَّهُمَّ افْتَحْ لَنَا أَبْوَابَ
رَحْمَتِكَ وَيَسِّرْ عَلَيْنَا أَبْوَابَ رِزْقِكَ

51- (Bismillâh ve's-selâmü alâ rasûlillâh, Allâhümme'ftah lenâ ebvâbe rahmetike ve yessir aleynâ ebvâbe rızkıke).

Manası: “Allah’ın adıyla. Allah’ın rasûlüne selam olsun. Allah’ım! Bize rahmet kapını aç, rızkının kapılarını bize kolaylaştır” demektir.

UYKUDA KORKAN KİMSENİN OKUYACAĞI DUADIR

أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ غَضَبِهِ وَعِقَابِهِ وَشَرِّ
عِبَادِهِ وَمِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ أَنْ يَحْضُرُونَ

52- (Eûzü bi kelimâtillâh'it-tâmmâti min ğadabihî ve ıkâbihî. Ve şerri ibâdihî ve min hemezât'îş-şeyâtîni, en yahzurûne).

Manası: “Allah’ın gazabından, cezasından ve kullarının şerrinden, şeytanların kışkırtmalarından ve yanımda bulunmalarından O’nun yüce kelimelerine sığınırım” demektir.

SU VEYA BİR ŞEY İÇERKEN OKUNACAK DUALAR

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ
الْحَكِيمُ

53- Sübhâneke lâ ilme lenâ illâ mâ allemtenâ inneke ente'l-alîmü'l-hakîm.

Manası: “Ya Rabbi seni tenzih ederiz. Senin öğrettiğinden başka bilgimiz yoktur. Sen her şeyi bilen, her şeyi yerli yerince yapansın” demektir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ الْمَاءَ عَذْبًا فُرَاتًا بَرَحْمَتِهِ وَلَمْ
يَجْعَلْهُ مِلْحًا أُجَاجًا بِذُنُوبِي

54- Elhamdülillâhi'llezi caale'l-mâe azben furâten bi rahmetihî, ve lem yec'alhü milhan ücâcen bi zünûbi.

Manası: “Hamdolsun O Allah’a ki, içilecek suyu rahmetiyle tatlı ve hoş yaptı. Günahlarım sebebiyle Onu acı ve tuzlu yapmadı” demektir.

BU DAHİ HAZRET-İ HÂLİD EFENDİMİZİN DUALARINDAN

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بِنِعْمَتِهِ تَتِمُّ الصَّالِحَاتُ وَتَنْزِلُ الْبَرَكَاتُ
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ “اللَّهُمَّ طَيِّبْ
أَرْزَاقَنَا وَحَسِّنْ أَخْلَاقَنَا وَبَارِكْ لَنَا فِيمَا رَزَقْتَنَا وَارْزُقْنَا
خَيْرًا مِنْهُ” اللَّهُمَّ زِدْ وَبَارِكْ

55- El-Hamd’ü li-llâhillezi bi ni’metihi tetümmüs sâlihâtü ve tenzil-ül berekâtü Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin Allâhümme Tayyib erzâkanâ ve hassin ahlâkanâ ve bârik lenâ fimâ razektenâ v-erzuknâ hayren minhü Allâhümme zid ve bârik.

Manası: “Hamdolsun Allah’a ki, nimeti sayesinde iyilikler tamam olur, bereketler iner. Allah’ım! Muhammed (S.A.S) ve ehl-i beytine rahmet et. Allah’ım rızıklarımızı temiz yap,

ahlâkımızı güzelleştir. Verdiğin rızıkları bereketlendir. Bize daha hayırlı rızıklar ihsan et. Allah'ım! Artır ve bereketlendir” demektir.

YEMEK DUALARI

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَ وَأَشْبَعَتْ وَأَسْقَيْتَ وَأَرْوَيْتَ
فَهَيْئَتَنَا وَبَارِكْ طَعَامَنَا وَنَوِّرْ قُلُوبَنَا وَارْحَمْنَا وَارْحَمْنَا
وَارْحَمْنَا وَارْضَ عَنَّا وَلَا تَكِلْنَا إِلَى أَنْفُسِنَا طَرْفَةَ عَيْنٍ
أَبَدًا “ اَللّٰهُمَّ اَعْطِنَا تَمَامَ نِعْمَتِكَ وَدَوَامَ نِعْمَتِكَ وَتَمَامَ
تَوْفِيقِكَ وَدَوَامَ تَوْفِيقِكَ وَتَمَامَ مُحِبَّتِكَ وَتَمَامَ مُحِبَّتِكَ
وَتَمَامَ مَغْفِرَتِكَ وَدَوَامَ مَغْفِرَتِكَ وَتَمَامَ رِضْوَانِكَ وَدَوَامَ
رِضْوَانِكَ بِخُرْمَةِ طَعَامِكَ وَحَبِيبِكَ يَا اِلَهَ الْعَالَمِينَ
وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

56- El-hamdülillâhillezî, et'amte ve eşba'te ve eskayte ve erveyte fe henni'nâ ve bârik taâmenâ ve nevvir kulûbenâ, ve'r-hamnâ, ve'r-hamnâ, ve'r-hamnâ, vardi annâ, ve lâ tekilnâ ilâ enfûsinâ tarafete aynin ebeden Allâhümme a'tinâ temâme ni'metike ve devâme ni'metike ve temâme tevfikike ve devâme tevfikike, ve temâme muhabbetike ve devâme muhabbetike, ve temâme mağfiretike ve devâme mağfiretike, ve temâme

rıdvânike ve devâme rıdvânike, bi hurmeti taâmike ve habîbîke, yâ ilâhe'l âlemin ve'l hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn.

Manası: “Sana hamdolsun Allah'ım! Yedirdin, doyurdun, suladın kandırdın. İçimize sindir. Yemeğimizi bereketlendir. Kalplerimizi nurlandır. Bize rahmet et (üç kere) bizden razı ol, bizi göz açıp kapayıncaya kadar nefsimizle baş başa bırakma. Allah'ım! Bize nimetinin tamamını ve devamını, bağışlamanın tamamını ve devamını, rızanın tamamını ve devamını ihsan eyle. Rızkının ve sevgili Peygamberinin hürmetine ey âlemlerin ilahı. Hamd âlemlerin rabbı Allah'a hastır” demektir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَنَا وَسَقَيْنَا وَجَعَلَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ
 “الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ غَيْرَ مُكْفِيٍّ وَلَا
 مُوَدَّعٍ وَلَا مُسْتَعْنَى عَنْهُ رَبَّنَا

57- El-hamdülillâhi'llezi et'âmenâ ve sakânâ ve cealenâ mine'l-müslimîn, el-hamdülillahi hamden, kesîren, tayyiben fîhi ğayre mükfiyyin ve lâ müvedde'in ve lâ müstağnen, anhü Rabbenâ.

Manası: “Bizi doyuran, bizi sulayan ve bizi Müslüman kılan Allah'a hamdolsun. Bol, temiz, devamlı ve bereketli hamd Allah'a mahsustur” demektir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا “اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا
 فِيمَا رَزَقْتَنَا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَطِيعْنَا خَيْرًا مِنْهُ”

اَللّٰهُمَّ اجْعَلْهُ نِعْمَةً مَّشْكُورَةً مُّتَّصِلَةً اِلَى نِعْمَةِ الْجَنَّةِ “
اَللّٰهُمَّ زِدْ وَلَا تَقْصُ بِحُرْمَةِ سَيِّدِ الْمُرْسَلِيْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ
رَبِّ الْعَالَمِيْنَ

58- El-hamdülillâhi hamden kesîren tayyiben, mübâreken, Allâhümme bârik lenâ fîmâ rezaktenâ vağfir lenâ ver'hamnâ ve et'îmnâ hayran minhü, Allâhümme'ec-alhü ni'meten meşkûreten muttasılaten ilâ ni'met'il-cenneh, Allâhümme zid ve lâ tenkus bi hurmeti-Seyyid-il Mürselin, v-elhamdü lillâhi Rabb-il Âlemîn.

Manası: “Güzel, bol ve temiz övgüler Allah’a mahsustur. Allah’ım! Bize verdiğin rızkı bereketli kıl, bizi bağışla, bize merhamet et, daha güzel nimetler ihsan et. Allah’ım! Bu rızkı, şükürü edâ edilmiş ve cennete kadar uzanan bir nimet kıl. Peygamberlerin Efendisi hürmetine Allah’ım arttır, eksiltme! Hamd, âlemlerin Rabbi Allah’a mahsustur” demektir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ وَمَنْ عَلَيْنَا وَهَدَانَا
وَاطْعَمَنَا وَسَقَانَا وَكُلَّ بَلَاءٍ حَسَنِ اَبْلَانَا. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ
الَّذِي اَطْعَمَنَا مِنَ الطَّعَامِ وَسَقَانَا مِنَ الشَّرَابِ وَكَسَانَا
مِنَ الْعُرَى وَهَدَانَا مِنَ الضَّلَالِ وَبَصَّرَنَا مِنَ الْعَمَى
وَفَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِنْ خَلْقِهِ تَفْضِيلاً. اَللّٰهُمَّ اَطْعَمْتَ
وَأَشْبَعْتَ وَأَسْقَيْتَ وَأَرَوَيْتَ فَهَيِّئْنَا وَزِدْ طَعَامَنَا وَبَارِكْ

طَعَامَنَا وَاشْفِ صُدُورَنَا وَارْحَمْنَا وَارْضَ عَنَّا وَخُذْ
بِأَيْدِينَا وَلَا تَكِلْنَا إِلَى أَنْفُسِنَا طَرْفَةَ عَيْنٍ أَبَدًا وَلَا إِلَى
أَحَدٍ سِوَاكَ. اَللّٰهُمَّ اَعْطِنَا تَمَامَ نِعْمَتِكَ وَدَوَامَ نِعْمَتِكَ
وَتَمَامَ عَافِيَّتِكَ وَدَوَامَ عَافِيَّتِكَ وَتَمَامَ تَوْفِيقِكَ وَدَوَامَ
تَوْفِيقِكَ وَتَمَامَ مَغْفِرَتِكَ وَدَوَامَ مَغْفِرَتِكَ وَتَمَامَ مَحَبَّتِكَ
وَدَوَامَ مَحَبَّتِكَ وَتَمَامَ مَغْفِرَتِكَ وَدَوَامَ مَغْفِرَتِكَ وَتَمَامَ
رِضْوَانِكَ وَدَوَامَ رِضْوَانِكَ بِحُرْمَةِ طَعَامِكَ وَحَبِيبِكَ
يَا اَكْرَمَ الْاَكْرَمِينَ “ اَللّٰهُمَّ اجْعَلْهَا نِعْمَةً مَّشْكُورَةً
مُتَّصِلَةً إِلَى نِعْمَةِ الْجَنَّةِ “ اَللّٰهُمَّ زِدْ وَلَا تَنْقُصْ بِحُرْمَةِ
الْفَاتِحَةِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

59- Elhamdülillâhi'llezî yut'imu ve lâ yut'am. Ve menne' aleynâ ve hedânâ ve at'amenâ ve sekânâ ve külle belâin hasenin eblânâ. Elhamdülillâhi'llezî at'amenâ mine't-taâmi ve sekânâ mine's-şerâbi ve kesânâ mine'l-urâ vehedânâ mine'd-dalâli ve bassaranâ mine'l-'amâ ve faddalenâ alâ kesîrin min halkihî tafdilâ. Allâhümme 'et'amte ve eşbate ve eskayte ve erveyte fehenni'nâ ve zid ta'âmena ve bârik ta'âmenâ veşfi sudûranâ verhamnâ varda 'annâ ve huz bi-eydînâ velâ tekilnâ ilâ enfûsinâ tarfete 'aynin ebeden velâ ilâ ehadin sivâk. Allâhümme a'tunâ temâme ni'metike ve devâme ni'metik. Ve temâme âfiyetike

ve devâme âfiyetik. Ve temâme tevflıkıke ve devâme tevflıkık. Ve temame mağfiratike ve devâme mağfiratike, Ve temame mahabbetike ve devame mahabbetik. Ve temâme marifetike ve devâme marifetik. Ve temâme rıdvânike ve devâme rıdvânık. Bi hurmeti ve taâmike habîbike yâ ekrame'l-Ekramîn. Allahümme'alhâ ni'meten meşkûreten muttasılaten ilâ ni'meti'l-cenneh. Allâhümme zid ve lâ tengus bi hurmeti'l-fâtiha.

Manası: “Hamdolsun Allah’a ki, yedirir fakat kendisi yemeğe muhtaç değildir. O bize ikram etti. Bizi hidayete erdirdi. Bizi doyurdu, bizi suladı ve her güzelliğe kavuşturdu. Hamdolsun Allah’a ki, açlığımızı giderdi, susuzluğumuzu kandırdı, bedenimizi örttü, sapıklıktan kurtardı, körlüğümüzü giderdi. Yarattığı birçok mahlukata bizi üstün tuttu. Allah’ım! Yerdirdin doyurdun. İçirdin kandırdın. Bizi ferahlandır, rızığımızı arttır. Yemeğimizi bereketlendir. Gönüllerimize şifa ver. Bize rahmet et, bizden razı ol. Elimizden tut. Bizi asla nefsimize ve senden başkasına terk etme. Allah’ım! Bize nimetinin tamamını ve devamını, yardımının tamamını ve devamını, marifetinin tamamını ve devamını, muhabbetinin tamamını ve devamını, rızanın tamamını ve devamını ihsan et. Ey cömertler cömerdi! Habibin Muhammed (S.A.S) ve verdiği rızık hurmetine.

Allah’ım! Fatiha hurmetine nimetleri noksanlaştırma” demektir. Bu nimeti, şükrü eda edilmiş ve cennete kadar uzanan nimetlerden eyle.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَنِي هَذَا الطَّعَامَ وَرَزَقَنِيهِ مِنْ غَيْرِ
حَوْلٍ وَلَا قُوَّةٍ مِنِّي

60- (El-hamdülillâhi et'amenî hâze't-taâme ve razakanihi min ğayri havlin ve lâ kuvvetin minnî).

Manası: “Hamdolsun Allah’a ki, benim hiçbir güç ve kuvvetim olmadığı halde bu yemeği bana ikram etti, rızıklandırdı” demektir.

BİR HACETİN OLMASI İÇİN OKUNACAK DUADIR

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ
الْعَظِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ أَسْأَلُكَ مُوجِبَاتِ
رَحْمَتِكَ وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ وَالْعِصْمَةَ مِنْ كُلِّ ذَنْبٍ
اللَّهُمَّ لَا تَدْعُ لَنَا ذَنْبًا إِلَّا غَفَرْتَهُ وَلَا هَمًّا إِلَّا فَرَجْتَهُ وَلَا
حَاجَةً هِيَ لَكَ رَضَى إِلَّا قَضَيْتَهَا يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

61- (Lâ ilâhe illâllâh'ül-halîm'ül-kerîm, sübhânallâhi rabbi'l-arşı'l-azîm, el-hamdülillâhi Rabb'il-âlemîn, es'elüke mûcibât-i rahmetike ve azâime mağfiretike ve'l ismete min külli zenbin Allâhümme lâ teda'lenâ zenben illâ ğaffertehû ve lâ hemen illâ ferrectehü velâ hâceten hiye leke radan illâ kazaytahâ yâ Erham'er-râhîmîn).

Manası: “Hakim ve kerim olan Allah’tan başka ilah yoktur. Yüce arşın Rabbini tesbih ederim. Hamd, alemlerin rabbi Allah’a hastır. Rabbim! Senden, rahmetini ve mağfiretini gerektiren değerli şeyleri ve her günahıtan uzak olmayı istiyorum. Allah’ım! Bizde bağışlanmadık

günah, atılmadık üzüntü, -senin rızana uygun- gideril-medik ihtiyaç bırakma, ey merhametlilerin merhametlisi” demektir.

BİR BELA KARŞISINDA OKUNACAK DUADIR

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ “ اَللّٰهُمَّ عِنْدَكَ اَحْتَسِبُ مُصِيبَتِي
فَاَجِرْنِي فِيْهَا وَاَبْدِلْنِي فِيْهَا خَيْرًا

62- (İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn, Allâhümme indeke ehtasibü musîbetî fe ecirnî fihâ ve ebdilnî fihâ hayren).

Manası: “Biz Allah’tan geldik, yine Ona döneceğiz. Allah’ım sıkıntımı sana havale ediyorum. Beni bu musibetten kurtar, onun yerine hayırlısını ver” demektir.

DİN HUSUSUNDA BİR VESVESE GELDİĞİ ZAMAN OKUNACAK DUADIR

أَعُوْذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيْمِ “ أَمَنْتُ بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِ “
اَللّٰهُ اَحَدٌ “ اَللّٰهُ الصَّمَدُ “ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ “ وَلَمْ يَكُنْ
لَهُ كُفُوًا اَحَدٌ

63- (E’üzü billâhi mine’ş-şeytân’ir-racîm, âmentü billâhi ve rusulihi, Allâhü ehadün, Allâh’üs-Samed lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad).

Manası: “Taşlanmış şeytandan Allah’a sığınırım. Allah’a ve peygamberlerine iman ettim. Allah birdir, her şey O’na muhtaçtır, doğmamış doğurmamıştır. Hiç kimse O’na denk olamaz” demektir.

BİR VASITAYA BİNERKEN OKUNACAK DUADIR

بِسْمِ اللَّهِ سُُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ وَإِنَّا
إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿٣﴾ صَكَرَهُ ۝ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ دِيْمَلِي
سُبْحَانَكَ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ
الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ

64- (Bismillâhi sübhâne'llezî sahhare lenâ hâza ve mâ künnâ lehû mukrinîne, ve innâ ilâ Rabbinâ le-münkalibûne. (Sonra üç kere el-hamdü lillâh, üç kere Allâhü Ekber demeli) sübhaneke innî zalem-tü nef-sî fağfirlî fe innehû lâ yağfiru'z-zünûbe illâ ente).

Manası: “Allah adıyla... Bunları hizmetimize veren Allah ne yücedir. Zaten bizim gücümüz bunlara yetmedi. Biz mutlaka Rabbimize döneceğiz (Zuhruf: 14) Allah'ım! Seni tenzih ederim. Ben nefsimi zulmettim. Beni bağışla. Günahları senden başka bağışlayacak yoktur” demektir.

BİR VASITAYA VEYA GEMİYE BİNERKEN OKUNACAK DUADIR

بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِيهَا وَمُرْسِيهَا إِنَّ رَبَّ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ
وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ
الْقِيَمَةِ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا
يُشْرِكُونَ

65- (Bismillâhi mecrâhâ ve mürsâhâ inne Rabbî le ğafûr'ür-rahîm, ve mâ kaderullâhe hakka kadrihî, ve'l-ardı cemîan kabzatuhû yevm'elkıyâmeti ve's-Semâvâtü matviyyâtün bi yemînihi, sübhânehû ve teâla ammâ yûşrikûn).

Manası: “Yürümesi ve durması Allah'ın ismiyledir. Rabbim bağışlar ve merhamet eder. (Hud: 41) Onlar Allah'ı hakkıyla takdir edemediler. Bütün yeryüzü, kıyamet günü onun avucundadır. Gökler onun kudretiyle dürülmüş olacaktır. O, putperestlerin ortak koşmalarından yüce ve münezzehdir. (Zümer: 67)” demektir.

BİR MEMLEKETE GİRERKEN OKUNACAK DUADIR

اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِيهَا اللَّهُمَّ ارْزُقْنَا جَنَاحًا وَحَبِيبًا إِلَى
أَهْلِهَا وَحَبِيبَ صَالِحِي أَهْلِهَا إِنَّا

66- (Allâhümme bârik lenâ fihâ, Allâhümme'r-zuknâ cenâhen ve habbibnâ ilâ ehlihâ ve habbib Sâlihî ehlihâ ileynâ).

Manası: “Allah’ım! Bu beldeyi bizim için mübarek kıl. Orada bize yer ihsan eyle. Bizi ora halkına sevdire. Oranın Salih kişilerini de bize sevdire.

EVE GİRERKEN OKUNACAK DUADIR

(Eûzü besmeleden sonra)

اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْئَلُكَ خَیْرَ الْمَوْلِجِ وَخَیْرَ الْمَخْرَجِ بِسْمِ اللّٰهِ
وَلَجْنَا بِسْمِ اللّٰهِ خَرَجْنَا وَ عَلَی اللّٰهِ رَبِّنَا تَوَكَّلْنَا

67- (Allâhümme innî es’elüke hayr’el-mevleci ve hayr’el mahreci, bismillâhi velecânâ bismillâhî harecnâ ve alâllâhi rabbinâ tevekkelnâ).

Manası: “Allah’ım! Senden hayırlı giriş, hayırlı çıkış istiyorum. Allah adıyla girdik. Allah adıyla çıktık. Rabbimiz Allah’a güvenip dayandık” demektir.

EVDEN ÇIKARKEN OKUNACAK DUADIR

(Eûzü besmeleden sonra)

بِسْمِ اللّٰهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللّٰهِ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ
الْعَلِیِّ الْعَظِیْمِ

68- (Bismillâhi tevekkeltü alâllâhi ve lâ havle velâ kuvvete illâ billâhil aliyy’il-azîm).

Manası: “Allah adıyla, Allahâ tevekkül ettim. Güç ve kuvvet ancak yüce Allah’ın sayesinde” demektir.

YATAĞA GİRERKEN OKUNACAK DUALAR

(üç ihlas bir Fatihadan sonra)

رَبِّ قِنِي عَذَابَكَ يَوْمَ تَبْعَثُ عِبَادَكَ. اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَسْلَمْتُ
نَفْسِيْ اِلَيْكَ وَوَجَّهْتُ وَجْهِيْ اِلَيْكَ وَفَوَّضْتُ اَمْرِيْ
اِلَيْكَ وَالْجَاثُ ظَهْرِيْ اِلَيْكَ، رَغْبَةً وَرَهْبَةً اِلَيْكَ لَا مَلْجَا
وَلَا مَنَاجَا مِنْكَ اِلَّا اِلَيْكَ، اٰمَنْتُ بِكِتَابِكَ الَّذِيْ اَنْزَلْتَ
وَرَسُوْلِكَ الَّذِيْ اَرْسَلْتَ

69- Rabbi kınî azâbeke yevme teb’asü ibâdeke, Allâhümme innî eslemtü nefsi ileyke, ve veccehtü vechî ileyke, ve fevadtü emrî ileyke, ve elce’tü zahrî ileyke rağbeten ve rahbeten ileyke lâ melce’e ve lâ mence minke illâ ileyke, âmentü bi Kitâbike-llezî enzelte ve resûlike’llezî erselte).

Manası: “Rabbim! Kullarını dirilteceğin günde beni azabından koru. Allah’ım kendimi sana teslim ettim. Yüzümü sana döndürdüm. İşimi sana havale ettim. Sırtımı sana dayadım. İsteyerek ve korkarak sana yöneldim. Senin azabından kaçıp sığınılacak ve korunacak hiçbir yer yoktur. Ancak sen varsın. İndirdiğin kitabına inandım. Gönderdiğin peygambere iman ettim” demektir.

(33 sübhânellâh, 33 El-hamdülillâh, 34 Allâhü Ekber'den sonra)

سُبْحَانَ اللَّهِ ۳۳ الْحَمْدُ لِلَّهِ ۳۳ اللَّهُ أَكْبَرُ ۳۳ كَرِهَ وَصَكْرَهُ
أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الْعَظِيمَ الْكَرِيمَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ
الْقَيُّومُ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ وَأَسْأَلُهُ التَّوْبَةَ

70- (Estağfirullâh el-azîm'el-Kerîm'ellezî lâ ilâhe illâ hüve'l-Hayy'ül-Kayyümu ve etûbü ileyh ve es'elühüt-tevbete).

Manası: “Kerim ve yüce olan Allah'dan af dilerim. Ondan başka tanrı yoktur. O diridir, her şeyi gözetendir. Ona dönüyor, Ondan tevbeimin kabulünü istiyorum.

UYKUDAN UYANDIKTAN SONRA OKUNMASI ÇOK SEVAP OLAN DUADIR

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ
يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، سُبْحَانَ اللَّهِ
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا
بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ
وَالْمُؤْمِنَاتِ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ

71- (Lâ ilâhe illallâhü vahdehû lâ şerike leh, lehü'l-mülkü ve lehülhamdu yuhyî ve yümîtü ve hüve alâ külli şey'in kadîr; sübhânellâhi ve'l-hamdülillâhi ve lâ ilâhe illallâhü vallâhü

ekber, ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azîm, Allâhümme'fir lî ve li valideyye ve li'l-mü'minine ve'l-mü'minâti yevme yekûmu'l-hisâb).

Manası: “Allah’tan başka ilah yoktur. Onun ortağı da yoktur. Mülk onun, hamd onadır. Öldürür, diriltir. O her şeye kadirdir. Allah’ı tesbih ederim. Hamd O’na aittir. Allah’tan başka ilah yoktur. O en büyüktür. Güç ve kudret ancak yüce Allah vasıtasıyladır. Allah’ım! Beni, anamı, babamı ve bütün erkek-kadın müminleri hesap gününde bağışla...” demektir.

UYKUDAN UYANAN KİMSENİN OKUYACAĞI DUADIR

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ
وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ
إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

72- (Lâ ilâh illâllâhu vahdehû lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehül-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr, Sübhânallâhi ve'l-hamdü lillâhi ve lâ ilâhe illallâhü va'llahü ekber, ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh'il-aliyy'il-azîm).

Manası: “Eşi ortağı olmayan birdir. Mülk onun, hamd onadır. Onun her şeye gücü yeter. Allah’ı tesbih ederim. Mülk Onundur. Ondan başka tanrı yoktur. Allah en büyüktür. Güç, kuvvet ancak yüce olan Allah sayesinde” demektir.

HÜSN-Ü HÂTİME İLE GİTMEK İÇİN AKŞAMDAN SONRA OKUNACAK DUADIR

اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اِسْتَوْدَعْتُكَ دِيْنِىْ فَاحْفَظْهُ عَلٰى فِىْ حَيَاتِىْ
وَبَعْدَ وَفَاتِىْ، اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اُجِدُّ الْاِيْمَانَ تَجْدِيْدًا بِقَوْلِ
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ

73- (Allâhümme innî istevda'tüke dînî fahfazhü aleyye fî hayâtî ve ba'de vefâtî, Allâhümme innî üceddidü'l-imâne tecdîden bi kavli lâ ilâhe illâllâh, Muhammed'ür-Resûlullah).

Manası: “Allah’ım! Dinimi sana emanet ettim. Onu hayatımda ve öldükten sonra muhafaza et. Allah’ım imanımı la ilahe illallah Muhammedün Rasulullah sözüyle yeniliyorum” demektir.

EZAN OKUNUP BİTİNCE YAPILACAK DUADIR

اَللّٰهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ وَالصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ اَتِ
مُحَمَّدًا الْوَسِيْلَةَ وَالْفَضِيْلَةَ وَالْدَّرَجَةَ الرَّفِيْعَةَ وَاَبْعَثْهُ
مَقَامًا مُحَمَّدًا الَّذِى وَعَدْتَهُ اِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيْعَادَ

74- (Allahümme Rabbe hazihi'd-da'vet'it-tâmmeti ve's salât-il-kâimeti âti Muhammeden'il-vesîlete ve'l-fadîlete

ve'ddreceter-ref'ate ve'b'ashü makâmen Mahmûden-illezî vaadtehû inneke lâ tuhlif'ul-mîâd).

Manası: “Ey tam olana bu çağrının ve eda edilecek namazın Rabbi! Muhammed (S.A.S.)’e vesile, fazilet ve yüce makam ver. Onu vaat ettiğin övülen yüce makama çıkar. Şüphesiz sen vadinden dönmezsin.” demektir.

BERAT KANDİLİ GECESİNDE OKUNACAK DUÂDIR

اَللّٰهُمَّ اِنْ كُنْتَ كَتَبْتَ اِسْمِيْ شَقِيًّا فِىْ دِيْوَانِ
اَلْاَشْقِيَاءِ فَاَمْحُهِ، وَاِنْ كُنْتَ كَتَبْتَ اِسْمِيْ سَعِيْدًا فِىْ
دِيْوَانِ السُّعَدَاءِ فَاثْبُتْهُ فَاِنَّكَ تَمْحُوْ مَا تَشَاءُ وَتُثَبِّتُ
وَعِنْدَهُ اُمُّ الْكِتَابِ

75- (Allâhümme in künte ketebte ismî şakıyyen fî dîvân-î-Eşkiyâi femhu'hû ve in künte ketebte ismî sa'iden fî dîvân'is-su'adâi fesbü'r'hü, fe inneke temhu mâ teşâü ve tûsbitü ve indehû Umm'ül-Kitâb).

Manası: “Allahım! Benim adımı bedbahtlar listesine şaki olarak yazdıysan sil. Şayet bahtiyarlar listesine bahtiyar olarak yazdıysan dokunma. Zira sen dilediğini siler, dilediğini sabit kılarısın. Ana kitab (levh-i mahfuz) Onun katındadır.” demektir.

RAMAZANDA İFTARDA OKUNACAK DÛADIR

اللَّهُمَّ يَا وَاسِعَ الْمَغْفِرَةِ اغْفِرْ لِي “ اللَّهُمَّ لَكَ صُمْتُ
وَبِكَ آمَنْتُ وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ وَعَلَى رِزْقِكَ أَفْطَرْتُ
وَلِصَوْمِ الْغَدِ مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ نَوَيْتُ فَاعْفِرْ لِي مَا
قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ “ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي آعَانَنِي فَصُمْتُ
وَرَزَقَنِي فَأَفْطَرْتُ

76- (Allâhümme yâ vâsı'al-mağfireti iğfirlî, Allâhümme leke sumtü ve bike âmentü ve aleyke tevekkeltü ve alâ rızıkıke eftartü, ve li savm'il-ğadi min şehri Ramadâne neveytü fağfırlı mâ kaddemtu ve mâ ahhertü, El-hamdü lillâh'il-lezî e'ânenî fe sumtü ve razakanî fe eftartü).

Manası: “Ey mağfireti geniş olan Allah'ım! Beni bağışla Allah'ım! Senin rızan için oruç tuttum. Sana inandım. Sana dayandım. Verdiğin nimetle oruç açtım. Ramazanın yarınki gün orucuna niyet ettim. Önceden işlediğim, ilerde işleyeceğim günahlarımı affet. Yardımı sayesinde oruç tuttuğum, rızıkıyla iftar ettiğim Allah'a hamdolsun” demektir.

İFTARDAN SONRA OKUNACAK DUADIR

(Evvelâ bir yâsin-i şerif okumalı)

اللَّهُمَّ سَلِّمْنِي لِرَمَضَانَ وَسَلِّمْ رَمَضَانَ لِي وَسَلِّمْهُ مِنِّي
مُتَقَبَّلًا

77- Allâhümme sellimnî li Ramadâne ve sellim Ramadânelî ve sellimhü minnî mütekabbelen.

Manası: “Allah’ım! Beni ramazan için, ramazanı da benim için selametli kıl. Onu, kabul edilmiş olarak benden razı eyle” demektir.

KADİR GECESİ OKUNACAK DUADIR

اللَّهُمَّ إِنَّكَ عَفُوٌّ تُحِبُّ الْعَفْوَ فَاعْفُ عَنَّا يَا كَرِيمُ يَا رَحِيمُ
يَا غَفُورُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

78- (Allâhümme inneke afüvvün tuhibbü'l-afve, fa'fü annâ yâ Kerîmü yâ Rahîmü yâ Ğafûr bi Rahmetike yâ Erhamerrâhimîn).

Manası: “Allah’ım! Sen çok affedicisin. Afvı seversin. Ey merhametlilerin en merhametlisi! Ey merhametli, cömert ve bağışlayıcı olan Rabbim! Rahmetinle bizi affeyle” demektir.

DÜŞMANA GALEBE İÇİN OKUNACAK DUADIR

اللَّهُمَّ أَنْصُرْنَا عَلَى الْأَعْدَاءِ بِحُرْمَةِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ
وَبِحُرْمَةِ عِبَادِكَ الْفُقَرَاءِ وَالْمُهَاجِرِينَ “ اللَّهُمَّ إِنِّي
أَخَافُ مِنْكَ وَأَخَافُ مِمَّنْ لَا يَخَافُكَ وَاحْفَظْنِي مِنْ شَرِّ
مَنْ لَا يَخَافُكَ بِحُرْمَةِ حَبِيبِكَ يَا خَفِيَّ الْأَلْطَافِ نَجِّنَا مِمَّا
نَخَافُ

79- (Allâhümm'ensurnâ ale'l a'dâi bi hurmet'il-enbiyâi ve'l-mürselîn, ve bi hurmeti ıbâdik'el-fukarâi ve'l-muhâcirîn, Allâhümme innî ehâfû minke ve ehâfû mimmen lâ yehâfûke va'hfaznî min şerri men lâ yehâfûke, bi hurmeti habîbike yâ hafıyy'el-eltâfi neccinâ mimmâ nehâfû).

Manası: “Allah’ım! Nebi ve Rasuller hürmetine, fakir ve muhacir kulların hürmetine bizi düşmanlara karşı muzaffer eyle. Allah’ım! Senden korkuyor, senden korkmayandan da korkuyorum. Habibin Muhammed (S.A.S) hürmetine beni, senden korkmayanların şerrinden koru. Ey lütufları gizli olan Allah’ım! Bizi korktuklarımızdan kurtar” demektir.

İSTİHÂRE ETMENİN YOLU VE DUASI

Evvelâ rızâi bâri için iki rekât namaz kıl, birinci rek’atte (Fâtıha) ile (Kul yâ eyyühe’l-kâfirûn) ikinci rek’atte (Fâtıha) ile (Kul hüvallâhü ehad) okuyarak Namazı tamamla, sonra

اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْتَخِیْرُكَ بِعِلْمِكَ وَاَسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ
وَاَسْئَلُكَ بِفَضْلِكَ الْعَظِیْمِ فَاِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا اَقْدِرُ وَتَعْلَمُ
وَلَا اَعْلَمُ وَاَنْتَ عَلَّامُ الْغُیُوْبِ “ اَللّٰهُمَّ اِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ
اَنَّ هٰذَا الْاَمْرَ خَیْرٌ لِّیْ فِیْ دِیْنِیْ وَدُنْیَایْ وَعَاقِبَةِ اَمْرِیْ
عَاجِلِهٖ وَآجِلِهٖ فَقَدِّرْهُ لِیْ وَیَسِّرْهُ لِیْ وَاِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ اَنَّ
هٰذَا الْاَمْرَ شَرٌّ لِّیْ فِیْ دِیْنِیْ وَدُنْیَایْ وَعَاقِبَةِ اَمْرِیْ عَاجِلِهٖ
وَآجِلِهٖ فَاصْرِفْهُ عَنِّیْ وَاصْرِفْنِیْ عَنْهُ وَقَدِّرْ لِیْ الْخَیْرَ اَیْنَمَا
كَانَ اِنَّكَ عَلٰی كُلِّ شَیْءٍ قَدِیْرٌ

80- (Allahümme innî estahîruke bi ilmike v'estahdirûke bi kudretike ve es'elûke bi fadlik el-azîm fe inneke takdirü ve lâ akdirü ve ta'lemü ve lâ a'lemü ve ente 'allâmu'l-ğuyûb. Allahümme in künte ta'lemü enne hâze'l-emre hayrûn lî fi dînî ve dünyâyê ve âğıbeti emrî 'âcilihî ve âcilihi fe kaddir'hü lî veyessirhü lî ve in künte ta'lemü enne hâze'l-emre şerrûn lî fi dînî ve dünyâyê ve âkıbeti emrî 'âcilihî ve âcilihi fasrif'hü annî vasrif'nî anhü ve kaddir liy'el-hayre eynemâ kâne inneke alâ külli şey'in kadîr).

Manası: “Allah’ım! Senin ilminle gerçeği öğrenmek, senin kudretinle güçlenmek istiyor, senin yüce ikramını diliyorum. Şüphesiz sen güçlüsün, ben ise güçsüzüm. Sen bilirsin, ben ise bilmem. Zira sen gizli olanları en iyi bilensin. Allah’ım! Şayet bilirsen ki, (muhakkak bilirsin) bu iş benim dinim, dünyam. Şimdi veya ilerideki neticesi itibariyle hakkımda hayırlı ise onu bana mukadder kıl ve bana müjdele. Şayet bilirsen ki, (muhakkak bilirsin) bu iş benim dinim, dünyam, şimdi veya ilerideki neticesi itibariyle hakkımda hayırsızsa onu benden, beni de ondan uzaklaştır. Nerde olursa olsun benim için hayır takdir eyle. Senin her şeye gücün yeter” demektir.

KORKUDAN EMİN OLMAK İÇİN OKUNACAK DUADIR

(11 İhlâs-ı şerif 11 Âyetel-Kürsî, 11 Salâtü münciyyeden sonra)

۱۱ إِيْلَاصِ شَرِيفِ، ۱۱ آيَةُ الْكُرْسِيِّ، ۱۱ صَلَاةٌ مُنْجِيَّةٌ
 ۱۱ صَلَاتُهُ: وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا
 قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ
 وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ

81- (Ve mâ kaderu'llâhe hakka kadrihî; ve'l-ardu cemi'an kabdatühû yevme'l-kıyâmeti; ve's-semâvâtü matviyyâtün bi yemînihi sübhânehû ve teâlâ ammâ yüşrikûn).

Manası: “Onlar gerektiği gibi Allah’ı takdir edemediler. Hâlbuki kıyamet günü yer tamamen O’nun tasarrufundadır. Gökler de O’nun kudret elinde dürülmüşlerdir. Allah onların koştukları şirkten münezze ve yücedir” demektir. (Zümer: 67)

CENAZE DUASI

اللَّهُمَّ ثَبِّتْ أَحْيَاءَنَا عَلَى الْإِسْلَامِ وَاقْبِضْ أَرْوَاحَ
أَمْوَاتِنَا عَلَى الْإِيمَانِ، وَاعْفِرْ ذُنُوبَهُمْ وَزِدْ إِحْسَانَهُمْ
وَاجْعَلْهُمْ شَافِعًا مُشَفَّعًا يَوْمَ الْقِيَمَةِ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ
الرَّاحِمِينَ

82- (Allâhümme sebbit ahyâenâ ale'l-islâmi v'akbid ervâhe emvâtinâ ale'l-îmâni, ve'ğfir zünûbehüm ve zid ihsânehüm ve'c'alhüm şâfi'an müşeffi'an yevm'el-Kıyâmeti bi rahmetike yâ Erham'er-Râhımîn).

Manası: “Allah’ım! Dirilerimizi İslâm üzere sabit kıl. Ölenlerimizin ruhlarını iman üzere al. Günahlarını bağışla, ikramlarını arttır. Ey merhametlilerin en merhametlisi! Rahmetinle kıyamet günü onları şefaet eden ve şefaet edilenlerden eyle” demektir.

KUNUT DUALARI

(Vitir Namazı'nda okunur)

اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَسْتَغِيْثُكَ وَنَسْتَغْفِرُكَ وَنَسْتَهْدِيْكَ وَنُؤْمِنُ بِكَ
وَنَتُوْبُ اِلَيْكَ وَنَتَوَكَّلُ عَلَيْكَ وَنُثْنِيْ عَلَيْكَ الْخَيْرَ كُلَّهُ
نَشْكُرُكَ وَلَا نَكْفُرُكَ وَنَخْلَعُ وَنَتْرُكُ مَنْ يَفْجُرُكَ

83- (Allâhümme innâ neste'înüke ve nestağfirüke ve nestehdîk, ve nü'minü bike ve netûbü ileyk ve netevakkeli aleyke, ve Nüsni aleyke'l-hayre küllehû neşkürüke ve lâ nek-fürük ve nahle'u ve netrükü men yefcürük).

Manası: “Allah'ım! Senden yardım, af ve hidayetini isteriz. Sana tevbe eder, sana dayanırız. Bütün hayırlarla seni överiz. Sana şükreder, sana karşı nankörlük etmeyiz. Sana isyan eden günahkârları terk eder, başımızdan indiririz” demektir.

اَللّٰهُمَّ اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَلَكَ نُصَلِّيْ وَنُسَجْدُ وَاِلَيْكَ نَسْعٰى
وَنَحْفِدُ نَرْجُو رَحْمَتَكَ وَنَخْشٰى عَذَابَكَ اِنَّ عَذَابَكَ
بِالْكُفَّارِ مُلْحِقٌ

84- (Allâhümme iyyâke na'büdü ve leke nusallî ve nescüdü ve ileyke nes'â ve nahfidü narcû rahmeteke ve nahşâ azâbeke inne azâbeke bi'l-küffâri mülhık).

Manası: “Allah'ım! Yalnız sana kulluk yapar, sana dua eder, sana secde ederiz. Rızana koşar, rahmetini umar, azabından korkarız. Senin azabın kâfirlere mutlaka ulaşır” demektir.

EN MAKBUL SALAVÂT-İ ŞERİFELER

(Ka'de-i ahîrelerde okunur).

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
كَمَا صَلَّيْتَ عَلٰى سَيِّدِنَا اِبْرَاهِيْمَ وَعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا
اِبْرَاهِيْمَ اِنَّكَ حَمِيْدٌ مَّجِيْدٌ

85- (Allâhümme salli alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ Âli Seyyidinâ Muhammedin kemâ salleyte alâ seyyidinâ İbrâhîme ve alâ Âli Seyyidinâ İbrâhîme inneke hamîdün mecîd).

Manası: “Allah’ım! Efendimiz İbrahim ve ehl-i beytine rahmet ettiğin gibi efendimiz Muhammed (S.A.S) ve ehl-i beytine de rahmet et. Şüphesiz sen çok medhedilen ve şanı çok yüce olansın” demektir.

اَللّٰهُمَّ بَارِكْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
كَمَا بَارَكْتَ عَلٰى سَيِّدِنَا اِبْرَاهِيْمَ وَعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا
اِبْرَاهِيْمَ اِنَّكَ حَمِيْدٌ مَّجِيْدٌ

86- (Allâhümme bârik alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Seyyidinâ Muhammedin kemâ bârekte alâ Seyyidinâ İbrâhîm ve alâ Âli Seyyidinâ İbrâhîme inneke hamîdün mecîd).

Manası: “Allah’ım! Efendimiz İbrahim ve ehl-i beytini mübarek kıldığın gibi efendimiz Muhammed (S.A.S) ve ehl-i beytini de mübarek kıl. Şüphesiz sen çok övülen ve şanı çok yüce olansın” demektir.

اَللّٰهُمَّ رَبَّنَا اٰتِنَا فِى الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِى الْآخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ وَاَدْخِلْنَا الْجَنَّةَ مَعَ الْاَبْرَارِ بِرَحْمَتِكَ
يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ

87- (Allâhümme Rabbenâ Âtinâ fi'd-dünyâ haseneten ve fi'l-âhireti haseneten ve kınâ azâb'en-nâr, ve edhilne'l-Cennete maa'l-Ebrar, bi rahmetike yâ Azîzü yâ Gaffâr).

Manası: “Rabbimiz! Bize dünyada da ahrette de güzellik ver. Bizi cehennem azabından koru. Ey çok bağışlayan Aziz olan Rabbimiz! Bizi iyilerle birlikte cennete koy” demektir.

اَللّٰهُمَّ رَبَّنَا اغْفِرْ لِيْ وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ يَوْمَ يَقُوْمُ
الْحِسَابُ

88- (Allâhümme Rabben'eğfirlî ve li vâlideye ve li'l-mü'minîne yevme yekûmü'l-hisâb).

Manası: “Allah'ım! Ey Rabbimiz! Beni anamı, babamı ve bütün müminleri hesap günü bağışla” demektir.

SELAMDAN SONRA OKUNACAK DUADIR

(Kâde'deki durumu bozmadan 3 kere)

نماز دن سلام و یرد کدن صکره او طور و شنى بوزمادن
او قنه جق ﴿ ۳ دفعه ﴾ اَسْتَغْفِرُ اللهَ الْعَظِيمَ الْكَرِيمَ الَّذِیْ
لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ الْحَى الْقَیُّوْمَ وَاَتُوْبُ اِلَیْهِ. ﴿ دن صکره ﴾

اَللّٰهُمَّ اَعِنِّيْ اَدَاءَ ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ
وَحُسْنِ خُلُقٍ

89- (Estağfirullah'el-azîm el-Kerîm'ellezî lâ ilâhe illâ hüve'l-Hayy'ül-Kayyumü ve etûbü ileyh) den sonra (Allâhümme e'innî alâ edâi zikrike ve şükrike ve husni ıbâdetike ve husni hulukin.

Manası: “Kendinden başka ilah olmayan, diri ve her şeyi gözeten yüce Allah’tan bağış diler, ona tevbe ederim (üç kere) Allah’ım! Seni zikretmeye, sana şükretmeye, sana güzelce kulluk yapmaya, güzel ahlaka ulaşmaya beni muvaffak kıl, bana yardım et” demektir.

KUR’AN-I KERİM OKUMAĞA BAŞLARKEN EVVELA BU DUA OKUNMALIDIR

اَللّٰهُمَّ بِالْحَقِّ اَنْزَلْتَهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ، اَللّٰهُمَّ عَظِّمْ رَغْبَتِيْ
فِيْهِ وَاجْعَلْهُ نُوْرًا لِّبَصْرِيْ وَشِفَاءً لِّصَدْرِيْ وَذِهَابًا
لِّهَمِّىْ وَغَمِّىْ وَحُزْنِىْ، اَللّٰهُمَّ زَيِّنْ بِهٖ لِسَانِىْ وَجَمِّلْ بِهٖ
وَجْهِيْ وَقَوِّبْهٖ جَسَدِىْ وَحَيِّ بِهٖ رُوْحِىْ وَثَقِّلْ بِهٖ مِيزَانِىْ
وَارْزُقْنِىْ تِلَاوَتَهٗ عَلَى طَاعَتِكَ اَنَاءَ اللَّيْلِ وَاَطْرَافِ النَّهَارِ
وَاحْشُرْنِىْ مَعَ النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
وَآلِهٖ الْاَخْيَارِ

90- Allâhümme bilhakkı enzeltehû ve bilhakkı nezel, Allâhümme azzım rağbetî fihî ve'c'alhü nûren lî basarî ve şifâen lî sadrî ve zihâben lî hemmî ve gammî ve huznî, Allâhümme zeyyin bihî lisânî ve cemmil bihî vechi ve kavvî bihî cesedî ve hayyi bihî rûhî ve sekkil bihî mîzânî ve'rzuknî tilâvetehû alâ tâatike ânâe'l-leyli ve etrâfen-nehâri ve'hşürnî maa'n-nebiyyi Muhammedin sallallahü teâlâ aleyhi ve selleme ve âlih'il-ahyâr.

Manası: “Allah’ım! Sen Kur’an-ı hak üzere indirdin. O da böylece hak üzere indi. Allah’ım Kur’an’a karşı ilgimi artır. Onu gözüümün nuru, gönlümün şıfası, keder ve üzüntümün ilacı yap. Allah’ım! Dilimi Kur’anla süsle, yüzümü Kur’anla güzelleştir. Bedenimi onunla kuvvetlendir. Ruhumu onunla diri tut. Mizanımı onunla ağırlaştır. Gece-gündüz sana itaat kastıyla Kur’an okumaya beni muvaffak kıl. Beni Hz. Peygamber Muhammed (S.A.S) ve hayırlı ehl-i beytiyle birlikte haşret” demektir.

MÜNÂCAÂT

(Yalvarış ve yakarış-tazarr’ ve niyâz)

اللَّهُمَّ اجْعَلِ التَّوْفِيقَ رَفِيقَنَا “وَالصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ طَرِيقَنَا
 “اللَّهُمَّ أَوْصِلْنَا إِلَى مَقَاصِدِنَا “وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ
 التَّوَّابُ الرَّحِيمُ “اللَّهُمَّ أَرِنَا الْحَقَّ حَقًّا وَارْزُقْنَا اتِّبَاعَهُ
 وَارِنَا الْبَاطِلَ بَاطِلًا وَارْزُقْنَا اجْتِنَابَهُ “تَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ
 وَالْحِقَّنَا بِالصَّالِحِينَ “اللَّهُمَّ اذْفَعْ عَنَّا شَرَّ الظَّالِمِينَ “

وَأَشْرِكْنَا فِي دُعَاءِ الْمُؤْمِنِينَ وَقِنَا رَبَّنَا شَرَّ مَا قَضَيْتَ “
 اللَّهُمَّ اغْفِرْ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ “ اللَّهُمَّ انصُرْ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ “ اللَّهُمَّ
 احْفَظْ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ “ اللَّهُمَّ فَرِّجْ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ “ يَا حَبِيبَ
 التَّوَابِينَ أَمَّا وَيَا دَلِيلَ الْمُتَحَيِّرِينَ ذُلَّنَا، وَيَا هَادِيَ الْمُضَلِّينَ
 اهْدِنَا وَيَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ اغْنِنَا، وَيَا رَجَاءَ الْمُنْقَطِعِينَ
 لَا تَقْطَعْ رَجَاءَنَا وَيَا غَافِرَ الْمُذْنِبِينَ اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ
 عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ “ اللَّهُمَّ نَوِّرْ قُلُوبَنَا “ اللَّهُمَّ
 اشْرَحْ صُدُورَنَا “ اللَّهُمَّ يَسِّرْ أُمُورَنَا وَاسْتُرْ عُيُوبَنَا يَا خَفِيَّ
 الْأَلْطَافِ نَجِّنَا مِمَّا نَخَافُ “ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَنَا وَلِوَالِدِنَا
 وَلِأُسْتَاذِنَا وَلِمَشَايِخِنَا وَلِإِخْوَانِنَا وَلِأَصْحَابِنَا وَلِأَحْبَابِنَا
 وَلِمَنْ لَهُ حَقٌّ عَلَيْنَا وَلِمَنْ وَصَّانَا بِدُعَاءِ الْخَيْرِ وَلِجَمِيعِ
 الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ الْأَحْيَاءِ
 مِنْهُمْ الْأَمْوَاتِ “ اللَّهُمَّ احْفَظْنَا يَا فَيَّاضُ مِنْ جَمِيعِ الْبَلَاءِ
 وَالْأَمْرَاضِ كَافَّةً، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَسَلَامٌ
 عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ الْفَاتِحَةِ مَعَ
 الصَّلَوَاتِ

91- Allâhümme'ec'al'it-tevfika refikanâ, ve's-Sırrât'el-müstakîme tarîkanâ, Allâhümme evsılınâ ilâ mekâsıdınâ, ve tûb aleynâ inneke entet-tevvâb'ür-Rahîm, Allâhümme erine'l-hakka hakan ve'rzüknâ ittibâ'ahu, ve erine'l batile bâtilen ve'rzüknâ ictinâbehû, teveffenâ müslimîne ve elhıknâ bi's-sâlihîn, Allâhümme edfa' annâ şerr'ez-zâlimîne ve eşriknâ fi duâ'il-mü'minîne ve kınâ Rabbenâ şerre mâ kadayte, Allâhümmeğfir Ümmete Muhammed, Allâhümme'ensur Ümmete Muhammed, Allâhümmehfaz Ümmete Muhammed, Allâhümme ferric Ümmete Muhammed, yâ Habîb'et-tevvâbîn eminnâ, ve yâ delîl'el-mütehayyırîn düllenâ, ve yâ hâdiy'el mudillîn ihdinâ, ve yâ ğıyâse'l-müsteĝisîn eĝisnâ, ve yâ recâ'el-münkâtûn lâ takta' ricâenâ, ve yâ ğafir'el-müznibîn iğfir lenâ zünûbenâ ve keffir annâ seyyiâtınâ ve teveffenâ meâl-ebrâr, Allahümme nevvir kulûbenâ, Allâhümmeşrah sudûrenâ, Allâhümme yessir umûrenâ, veştür uyûbenâ, yâ hafıyy'el-eltâf neccinâ minmâ nehâf. Allâhümmeğfirlenâ ve li-vâlideynâ veli üstâzinâ, ve li meşâyihinâ ve li ihvânınâ ve li eshâbinâ ve li ahabbinâ veli men lehû hakkun aleynâ ve limen vessânâ bi-duâi'l-hayr ve li cemî'il-mü'minîne ve'l-mü'minât. Ve'l-müslimîne ve'l-müslimâti'l-ahyâi minhümü'l-emvât. Allâhümme'ahfaznâ, yâ feyyâz, min cemî'il-belâi ve'l emrâzı kâffeh, bi rahmetike yâ erham'er-râhımîn, ve selâmün ale'l-mürselîn, ve'l-hamdülillâhi rabbî'l-âlemin; el-fâtihate maassalavât.

Manası: “Allah’ım! Yardımını yoldaşımız, sırat-ı müstakimi yolumuz yap. Allah’ım! Bizleri hedeflerimize ulaştır. Tevbemizi kabul eyle. Zaten sen tevbeleri çok kabul eden, ziyade merhametli olansın. Allah’ım! Bize hakkı hak olarak göster, batıldan sakınmaya muvaffak eyle. Bizim canımızı Müslüman olarak al. Bizi Salih kullar arasına kat. Allah’ım zalimlerin şerlerini bizden

defet. Bizi de müminlerin duasına ortak eyle. Rabbimiz! Bizi kötü yazğıdan koru. Allah'ım! Ümmeti Muhammed'e rahmet et. Allah'ım! Ümmet-i Muhammed'e yardım eyle. Allah'ım! Ümmet-i Muhammed'i koru. Allah'ım! Ümmet-i Muhammed'i sıkıntılardan kurtar. Ey çok tevbe edenlerin dostu Allah'ım! Bizi emniyette kıl. Ey şaşkınlara rehberi! Bize yol göster. Ey sapkınlara düze çıkaran! Bize de hidayet eyle. Ey sıkışmışların imdadına yetişen bizim de imdadımıza yetiş. Ey ümitsizlerin ümidi! Ümidimizi boşa çıkarma. Ey günahkârları bağışlayan! Bizim de günahlarımızı bağışla. Hatalarımızı ört. Bizi faziletli kimselerle birlikte vefat ettir. Allah'ım! Kalplerimizi nurlandır. Göğüslerimizi ferahlandır. İşlerimizi kolaylaştır, ayıplarımızı ört. Ey lütufları gizli olan! Bizi korktuklarımızdan emin eyle. Allah'ım! Bizi, ana-babalarımızı, üstadlarımızı, şeyhlerimizi, kardeşlerimizi, arkadaşlarımızı, dostlarımızı, üzerimizde hakkı olanları, bize hayır dua vasiyet edenleri, bütün mümin ve Müslüman erkek ve kadınları, onların sağ ve ölü olanlarını bağışla. Ey ihsanı bol olan! Bizi bütün belalardan, bilcümle hastalıklardan koru. Ey merhametlilerin en merhametlisi! Selam peygamberlere, hamd, âlemlerin rabbi Allah'a olsun" demektir.

ABDEST DUALARI

Abdeste başlarken evvelâ E'ûzü besmeleden ve Allah rızası için, abdest almaya niyet ettikten sonra,

﴿ ابدست دعاری ﴾

بِسْمِ اللَّهِ الْعَظِيمِ “ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى دِينِ الْإِسْلَامِ وَعَلَى
تَوْفِيقِ الْإِيمَانِ وَعَلَى هِدَايَةِ الرَّحْمَنِ

1) (Bismillâh'il-azîm ve'l-hamdü lillâhi alâ dîn'il-İslâm ve alâ tevfiķ'ıl îmân ve alâ hidâyet'ir-Rahmân) demeli.

Manası: “Yüce Allah'ın adıyla. Bize İslâm dinini nasip ettiği, imana muvaffak kıldığı, Rahmanın hidayetinde erdirdiği için Allah'a hamdolsun” demektir.

2) Ellerin yıkarırken

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ الْمَاءَ طَهُورًا، وَجَعَلَ الْإِسْلَامَ نُورًا

Elhamdülillâh'illezî caale'l-mâe tahûren ve caale'l-İslâme nûren) demeli.

Manası: “Hamdolsun o Allah'a ki, suyu tertemiz, İslâm'ı da pırıl pırıl yaptı” demektir.

3) Ağzına su verirken

اللَّهُمَّ اعْنِي عَلَى آدَاءِ ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ

(Allâhümme e'innî alâ edâî zikrike ve şükrike ve husni ibâdetike) demeli.

Manası: “Allah’ım! Seni zikretmeye, sana şükretmeye ve sana güzelce ibadet etmeye beni muvaffak kıl” demektir.

4) Burnuna su verirken

اَللّٰهُمَّ اَرْحِنِيْ مِنْ رَّايِحَةِ الْجَنَّةِ وَاَرْزُقْنِيْ مِنْ نِّعْمِهَا
وَلَا تُرْحِنِيْ رَّايِحَةَ النَّيِّرَانِ

(Allâhümme erihnî min râyihât’il-Cenneti ve’rzuqnî min ni’amihâ ve lâ türihnî min rayihât’in-nîrâni).

Manası: “Allah’ım! Beni cennet kokularıyla ferahlandır. Nimetlerinden ihsan eyle, bana cehennem kokularından koklatma” demektir.

5) Yüzünü yıkarken

اَللّٰهُمَّ بَيِّضْ وَجْهِيْ بِنُورِكَ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهُ اَوْلِيَائِكَ
وَلَا تُسَوِّدْ وَجْهِيْ بِذُنُوْبِيْ يَوْمَ تَسْوَدُّ وُجُوهُ اَعْدَائِكَ

(Allâhümme beyyız vechî bi nûrike yevme tebyaddu vücûhü evliyâike velâ түsevid vechî bi zünûbî yevme tesveddü vücûhü adâike).

Manası: “Allah’ım! Dostlarının yüzlerinin parladığı günde benim de yüzümü nurunla ağart. Düşmanlarının yüzlerinin

karardığı günde günahlarım sebebiyle yüzümü karartma” demektir.

6) Sağ kolunu yıkarken

اَللّٰهُمَّ اَعْطِنِيْ كِتَابِيْ يَمِيْنِيْ وَحَاسِبْنِيْ حِسَابًا يَّسِيْرًا

(Allâhümme atınî Kitâbî bi yemînî ve hâsibnî hısâben yesîra).

Manası: “Allah’ım! Kitabımı sağ tarafımdan ver ve hesabımı kolay gör” demektir.

7) Sol kolunu yıkarken

اَللّٰهُمَّ لَا تُعْطِنِيْ كِتَابِيْ بِشِمَالِيْ وَلَا مِنْ وَّرَآءِ ظَهْرِيْ
وَلَا تُحَاسِبْنِيْ حِسَابًا شَدِيْدًا

(Allâhümme lâ tu’tinî kitâbî bi şimâlî ve lâ min verâi zahrî ve lâ tühâsibnî hısâben şedîdâ).

Manası: “Allah’ım Kitabımı sol tarafımdan ve arkamdan verme. Beni zorlu bir hesaba tabi tutma” demektir.

8) Başına mesh ederken

اَللّٰهُمَّ غَشِّنِيْ بِرَحْمَتِكَ وَاَنْزِلْ عَلَيَّ مِنْ بَرَكَاتِكَ

(Allâhümme ğaşşinî bi rahmetike ve enzil aleyye min berekâtike).

Manası: “Allah’ım! Beni rahmetinle kapla. Bereketlerini üzerime yağdır” demektir.

9) Kulaklarına mesh ederken

اَللّٰهُمَّ اجْعَلْنِيْ مِنَ الَّذِيْنَ يَسْتَمِعُوْنَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُوْنَ
اَحْسَنَهٗ

(Allâhümme’c’alnî mine’llezîne yestemiûne’l-kavle fe yettebiûne ahsenehû).

Manası: “Allah’ım! Sözü dinleyip en güzeline tabi olanlardan eyle” demektir.

10) Boynuna mess ederken

اَللّٰهُمَّ اَعْتِقْ رَقَبَتِيْ مِنَ النَّارِ وَاخْفَظْنِيْ مِنَ السَّلَاسِلِ
وَالْاَغْلَالِ وَالْاَنْكَالِ

(Allâhümme atık rakabetî mine’n-nâri ve’hfaznî mine’s-selâsili ve’l-ağlâli ve’l-enkâli).

Manası: “Allah’ım! Boynumu cehennem azabından kurtar (azad et). Beni cehennemin zincirlerinden, bukağı ve kelepçelerinden muhafaza eyle” demektir.

11) Sağ ayağını yıkarken

اَللّٰهُمَّ ثَبِّتْ قَدَمَيَّ عَلَى الصِّرَاطِ يَوْمَ تَزُلُّ فِيْهِ الْاَقْدَامُ

(Allâhümme sebbit kademeyye ale's-sırâtı yevme tezilü fihi'l-akdâm).

Manası: “Allah’ım! ayakların kaydığı günde benim ayaklarımı sırat üzerinde kaydırma” demektir.

12) Sol ayağını yıkarken

اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ لِيْ سَعْيًا مَّشْكُورًا وَذَنْبًا مَّغْفُورًا وَعَمَلًا
مَّقْبُولًا وَتِجَارَةً لَّنْ تَبُوْرَ

(Allâhümme’c-al lî sa’yen meşkûren ve zenben mağfûren ve amelen makbûlen ve ticâreten len tebûr).

Manası: “Allah’ım! Sayü gayretimi makbul, günahlarımı mağfur (affedilmiş) amellerimi muteber ticaretimi karlı eyle” demektir.

13) Abdest bittikten sonra

اَللّٰهُمَّ اجْعَلْنِيْ مِنَ التَّوَّابِيْنَ وَاجْعَلْنِيْ مِنَ الْمُتَطَهِّرِيْنَ
وَاجْعَلْنِيْ مِنْ عِبَادِكَ الصَّالِحِيْنَ وَاجْعَلْنِيْ مِنَ الَّذِيْنَ لَا
خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ

صكره ۳ كره ﴿ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ ﴾ اوقو

(Allâhümme’c-alnî mine’t-tevvâbîn ve’c-alnî mine’l-mutatahhiirîn ve’c-alnî min ibâdike’s-sâlihîn, ve’c-alnî mine’llezîne lâ havfun aleyhim ve lâ hüüm yahzenûn) dedikten sonra (İnnâ enzelnâ) sûresini üç kere okumalıdır.

Manası: “Allah’ım, beni tevbe edenlerden, tertemiz olanlardan eyle, yine beni salih kullarından, kendileri için hiçbir korku olmayan ve hiç üzülmeyecek kullarından eyle” demektir.

Bitti el-Hamdülillah

NECÂTÜ'L-MELHÛF
MAHZUNLARIN VE ŞAŞIRANLARIN
KURTULUŞU

Yazan
MEHMED OSMAN

Derleyen ve Sadeleştiren
MEHMED ZAHİD KOTKU

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ve's-selâtü ve's-selâmü alâ Seyidinâ Muhammedin ve alâ Âlihi ve sahbihî ecmaîn.

Bu risâlemizde (Necâtü'l-Melhûf) adlı eserden aldığımız 4 kısımdan ibaret olan ve her Müslüman için lüzumlu bilgileri, mümkün olduğu kadar günümüzün diline çevirerek sunacağız. Cenâb-ı Hak, tevfikını refik buyurarak bu hâlis emelimizde muvaffak kılsın.

Birinci kısım: Geçim darlığını gideren, aile ve yuvayı bereketlendiren, geçime maddî ve mâ'nevî kolaylıklar getiren vesilelerdir.

İkinci kısım: Servet ve Zenginliğe gidişi kolaylaştıran, fukaralık ve sair belâ ve musîbetleri doğuran sebepleri açıklamaya aittir.

Üçüncü kısım: Borçlu mü'minlerin borçlarını kolaylıkla ödemelerine vesile olacak âyet, hadîs ve duâları beyan eder.

Dördüncü kısım: Gam ve kederi gideren, rahat ve ferahlık içinde yaşamayı, dünyâ ve ahrette selâmet ve huzura kavuşmayı kolaylaştıran sebepleri beyân eder.

BİRİNCİ KISIM

Geçim zorluğunu ve ma'îşet darlığını gideren sebeplerden biri, her gece devamlı olarak (Sûre-i Vâkı'a)'yı okumaktır.

Bu hususta Cenab-ı Peygamber (S.A.S.) Efendimiz (Men kar'e külle leyletin sûrete'l-Vâkı'ati lem tusîbhü fâkatün)

مَنْ قَرَأَ كُلَّ لَيْلَةٍ سُورَةَ الْوَاقِعَةِ لَمْ تُصِبْهُ فَاقَةٌ

buyurmuşlardır. Ma'nası: "Her gece sûre-i Vâkı'âyı okuyana fukaralık isabet etmez" demektir. Eshâb-ı Kirâm arasında bu Sûre-i Celileyi her gece okumanın, rızık ve ma'îşeti kolaylaştırdığı ve genişlettiği pek ziyade şöhret bulmuştu.

Hazret-i Osman (R.A) Efendimiz, Abdullah İbn-i Mes'ûd hazretlerine, çoluk çocuğunun ma'îşetine medâr olmak üzere bir miktar ihsanda bulunmak istmeiş de İbn-i Mes'ud buna karşılık: "Biz her gece çoluk-çocuk Sûre-i Vâkı'âyı okumağa devam ederiz. Hal böyle iken bizim fukarâlığa düşer olacağımızdan korkuyor musunuz?" cevabında bulunmuşlardır.

Bir diğer sebep de her sabah Yâsin-i Şerifi okumağa devam etmektir.

Cenab-ı Peygamber (S.A.S) efendimiz bu sure-i celîlenin fazîlet ve te'siri hakkında (Yâ-sîn limâ kurie lehû) buyurmuşlardır.

يُسْ لِمَا قُرِئَ لَهُ

Meâli, "Yâsin-i Şerif, hangi niyet için okunursa onu husule getirir" demektir.

Gavs-i Âzam, Seyyid Abdü'l-Âzîz-i Debbâğ Hazretleri de Tebâreke Sûresindeki (Elâ ya'lemü men halaka ve hüve'l-latîfû'l-habîr)

أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ

Âyet-i Kerimesini devamlı okumak, fakırdan ve her türlü musîbetten insanı korur demiştir.

Dünya ve âhiret sâadet ve selâmetini te'min eden sebeplerin en büyüklerinden biri de, beş vakit namazı cemâatle kılmaktır. Cemâat ile namaz kılmayı terk edenler hakkında vârid olan tehditler pek çoktur.

Abdullah ibn-i Abbas (R.A) Hazretlerine, filan kimse gündüzleri oruçlu, geceleri namazlıdır, lâkin cemâate devam etmez demişler de, cevaben “onu cehennemle müjdeleyin” buyurmuştur.

İslâm Dininin büyüklerinin, umumî olarak cemâat hakkında inançları budur. Cenâb-ı Peygamber (S.A.V) efendimiz

مَنْ صَلَّى صَلَاةَ خَمْسٍ مَعَ الْجَمَاعَةِ فَلَهُ خَمْسَةُ أَشْيَاءٍ؛
أَلَاوُلُ: لَا يُصِيبُهُ فَقْرٌ فِي الدُّنْيَا، وَالثَّانِي: يَرْفَعُ اللَّهُ عَنْهُ
عَذَابَ الْقَبْرِ، وَالثَّالِثُ: يُعْطَى كِتَابُهُ بِيَمِينِهِ، وَالرَّابِعُ: يَمُرُّ
عَلَى الصِّرَاطِ كَالْبَرْقِ الْخَاطِفِ، وَالْخَامِسُ: يُدْخِلُهُ اللَّهُ
تَعَالَى الْجَنَّةَ بِلَا حِسَابٍ وَلَا عَذَابٍ.

(Men sallâ salâte hamsin maa'l-cemâati felehû hamsetü eşyâe: El-evvelü, lâ yusîbuhu fakrûn fi'd-dünyâ; ves-sânî yerfeullahü ânhü âzâbe'l-kabri; ves-sâlisü yu'tâ kitâbehû bi yemînihi; ver-râbi'u, yemürrü âle's-sırâtı ke'l-berkî'l-hâtifi; ve'l-hâmisü yüdhilühüllahü Teâlâ'l-Cennete bilâ hısâbın ve lâ azâbin) buyurmuşlardır.

Manası: “Beş vakit namazı cemâate kılanlara beş türlü ni'met vardır.

Birincisi dünyada fakirlik yüzü görmezler.

İkincisi Cenâb-ı Hak onlardan kabir azabını kaldırır.

Üçüncüsü hesap gününde amellerinin defteri sağ taraflarından verilir.

Dördüncüsü Sırât köprüsünden, gözleri kamaştıran yıldırım sür'atiyle cennete giderler.

Beşincisi Cenâb-ı Hak onları hesapsız ve azapsız Cennetine koyar, demektir. Bu müjdelere göre, beş vakit namazı cemaatle kılanlar Sâbıkîn ve Mukarrebînden olduklarına göre, Cennet ehlinin eşrâfı olmaları lâzım gelir.

Rızık bolluğunu te'min eden ma'nevî sebeplerin en mühimlerinden biri de, istiğfara devam etmektir. İstiğfârın fazîleti hakkında vârid olan Kur'an ayetleri ve hadis-i şeriflerden başka, Ümmetin Sâlih kişilerinin tecrübeleri de çoktur.

İstiğfar kuvvetiyle birkaç gün zarfında, senelerce giderilmesi mümkün olmayan bela ve musibetler zail olur. Çünkü musibetler çok kere, isyan neticesidir.

وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

(Ve mâkânallâhü muâzzi behüm ve hüm yestağfirûn) âyet-i kerîmesinin manası, istiğfara devam edenlere Allah'ü Teâlâ Hazretleri azap edici değildir, demektir.

Hüç şüphesiz ki, rızık ve maîşet darlığı, sefâlet, gam, keder ve hüznün gibi her türlü musîbet, bunları giderici olan, istiğfar ile bertaraf edilir.

Cenab-ı Peygamber (S.A.V) Efendimiz

مَنْ لَزِمَ الْإِسْتِغْفَارَ جَعَلَ اللَّهُ لَهُ مِنْ كُلِّ هَمٍّ فَرَجًا وَمِنْ كُلِّ ضِيقٍ مَخْرَجًا وَرَزَقَهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ

(Men lâzeme'l-istiğfâre caalallâhü lehû min külli hemmin ferecen ve min külli dıykın mahrecen ve razakahû min haysü lâyahtesib) buyurmuşlardır. **Manası:** “İstiğfara devam edene Cenab-ı Hak, her kederden ferahlığa, her darlıktan bolluğa, kavuşturan çareyi ihsan eder ve ummadığı bir taraftan onu rızıklandırır” demektir.

Bereketi ve rızıkı çeken ve kolaylaştıran sebeplerden biri de, iffet ve namusunu muhafaza ve Sünnet-i Nebviyyeyi ihyâ niyetiyle evlenmektir. Nitekim mal ve güzellik amacıyla evlenenler ekseriya bereketsizliğe düşerler.

Müslümanların çokluğunu göz önüne alan sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz

مَنْ تَزَوَّجَ امْرَأَةً لَمْ يَرِدْ بِهَا إِلَّا أَنْ يَغُصَّ بَصْرُهُ وَيُحْصِنَ فَرْجَهُ أَوْ يَصِلَ رَحِمَهُ بَارَكَ اللَّهُ لَهُ فِيهَا وَبَارَكَ لَهَا فِيهِ

(Men tezevvece İmreeten lem yürid bihâ illâ en yağuzza basarahû ve yühassine fercihû ev yasile rahimehû bârekallâhû lehû fihâ ve bâreke lehâ fihi) buyurmuşlardır. **Manası:** “Gözünü yasaklara bakmaktan men’ ve fercini haramdan muhafaza ve akrabalarına yardım kasdıyla, evlenene, Cenâb-ı Hak o kadını o erkeğe ve erkeği de o kadına mübarek kılsın” demektir. Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimizin dualarının kabulünde şüphe olmadığındandır ki, bu maksatlarla evlenen basîret ve iman sahiplerinin, evleneceği kadının sadece ahlâk ve dindarlığını tahkiyk ile yetinerek, mal ve cemâlini bir tarafa bırakıp (tevekkeltü alâllah) diyerek, kendilerini damadlığa reva görmelidirler.

İnsanın rızık ve malı, Cenâb-ı Hak tarafından ihsan buyrulacağına göre, bu hususta zihin yormağa lüzum yoktur. Bilindiği gibi elde edilen her mal rızık olmaz. Belki de bazısı emanet veya başka birinin rızıkıdır.

Aile ve ev bereketini muhafaza eden sebeplerden biri de, yemeğe başlamadan önce ve unuttuğu takdirde yemek arasında veya sonunda besmele çekmektir.

Hazret-i Huzeyfe (R.A) dan mervidir. “Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimize bir yemekte beraber bulunduğumuz vakit, Efendimiz başlamadan önce hiç birimiz başlamazdık. Bir gün İslâmî edeplerden bilgisi olmayan bir köylü, Efendimizin başlamasını beklemeden ve Besmele de çekmeden elini uzatınca, Efendimiz hemen elini tuttu. Başka bir çocuk da elini uzattı; onun da elini tuttu” ve buyurdu ki, “Besmele ile başlanmayan yemeğe şeytanın müdahalesine mani kalmayacağından, şeytan yemeğe elini uzatabilir. Yemeğimizden yiyebilmek için bu köylüyü ve bu çocuğu bilhassa getirdi.

Ben de onun bu hilesine mani olmak için ellerini tuttum. Nefsim kudret elinde olan Allah hakkı için, ben onların elini tuttuğum zaman şeytanın eli de beraberdi”. Bu hadis-i şerifi, İmâm-ı Müslim ve Ebû Dâvûd rivayet ettiklerinden, sahîh hadiselerdendir. İmânı kuvvetli olan basîret sahipleri birçok tecrübelerine dayanarak aile ve hane bereketlerini gözleriyle görmüş gibi itikad ederler.

Her şeyi madde ile ölçen bir takım bilgin taslağı veya filozof meşrepli kimselerin bu gibi şer’î esasları inkâr ve tahrif etmeğe yeltenmeleri mutlak cahilliklerinin neticesidir. Onlar ne derlerse desinler biz Müslüman olarak, maneviyât ve tabiat üstü âlemin varlığına inandığımızdan bu hususta tereddüt etmeyiz.

Filozoflar tabiat üstü âlemi bazen kabul bazen de inkâr ederler ve kendilerini hayret ve tereddüitten kurtaramazlar. Kuvvetli iman sahibi Müslüman, Şerîat-ı Muhammediyye’ye imânı sayesinde bir dağ gibi sarsılmadan tereddüt ve hayrete düşmekten kendini kurtarır.

Yemeklerin bereketini artıran sebeplerden biri de, edep ile büyüklerin yemeğe başlamasını bekleyerek sırayla ve kendi önünden yemektir.

Âlemin terbiyecisi olan Efendimiz Hazretleri: “Bereket taâmın ortasına iner; önlerinizden yiyin, ortaya uzanmayın” emr-i şerifinde bulunmuşlardır.

Hâne bereketini artıran diğer bir sebep de sirkedir. Âlemlerin sırlarına vâkıf olan Peygamber (S.A.S) Efendimiz “Sirke ne güzel katıktır. Ey Allah’ım, sirkeye bereket ihsan et. Sirke, benden evvel bütün büyük peygamberlerin kullandıkları bir katıktır. Sirke bulunan evde fukaralık olmaz” buyurmuşlar-

dır. Bu duanın sebebi de yetmiş Peygamber-i Zîşân (A.S)’ın sirkeye bereket ile dua etmiş olmalarıdır.

Yemeğe bereket veren mânevî sebeplerden biri de, toplu halde yemek yemektir. Bazı Eshâb-ı Kirâm: “Ya Rasûlallah, yemek yiyoruz. Lâkin doymuyoruz” diye hallerini arz ettiler. (S.A.S) Efendimiz de: “Yemeklerinizi yerken toplu olarak mı yersiniz? Yoksa ayrı ayrı mı yersiniz?” diye sordular. Onlar da: “Ayrı ayrı yiyoruz” deyince: “Toplu halde yiyin ki yemekleriniz bereket gelsin” buyurdular.

Cömertliği ve bereketi öğretmek için diğer bir hadis-i şerif de: “Bir kişinin yemeği iki kişiye, iki kişinin yemeği dört kişiye, dört kişinin yemeği de sekiz kişiye yeter”, diye işaret buyurmuşlardır.

Haneye bereket veren sebeplerden biri de, kap, tabak ve tencereleri güzelce sıyırıp, yemeği israf etmemek ve tabaklarda artıkları bırakıp çöplerin içine atmamaktır. Efendimiz (S.A.S): “Yemek bittikten sonra tabaklarınızı güzelce sıyırınız. Tâki hiçbir tane veya kırıntı kalmasın. Çünkü bereketin, yemeğin hangi kısmında olduğunu bilemezsiniz” irşâdında bulunmuşlardır. Hatta o zamanın âdetlerine göre tamamen el parmaklarıyla yemeğe bulaşması zaruri olduğundan bereketin zâyî olmaması için parmaklarınızı yalayın diye tavsiye buyurmuşlardır. Gerçi bu gün artık yemekler, çatal kaşık gibi araçlarla yenmekte ise de sünnet-i seniyyeye uymak için elleriyle yiyenlerde bulunacağından bu peygamber emrini belirtmekte fayda gördük. Bugünün insanlarına belki bu parmak yalama işi pek hoş görünmezse de, hakikî müslümanın yemekten evvel ve yemekten sonra ellerini yıkaması bir Sünnet-i Seniyye olduğu

unutulmamalıdır. Böyle olunca bu günün insanının en önce hatırına gelen sıhî tehlike kendiliğinden ortadan kalkmış olur.

Yemeklerin israfı konusunda bugünün müslümanına düşen çok büyük vazifeler vardır. Başta ekmek israfı gelir. Sofraya konan ekmekler aile efradı tarafından küçük parçalara bölünerek yendiği için birçok parçacıkların yenmeden kalması, bundan başka bayatlayan ekmeklerin, büyük parça halinde de olsa, yenmeyerek çöplere atılması, kalan yemeklerin de bayatladı diye çöplere dökülmesi, zamanımızda çok görülen hallerdendir.

Aile reisleri yani ana ve baba, sofrada ekmek kısıntısı artırıp bırakmanın, İslâmiyyetin reddettiği israf faslına girdiğini, bunu yapanların günah işlediklerini, bu nimetleri bizlere bol bol veren, Allah'ü Teâlâya karşı nankörlük ettiklerini çocuklara güzel bir dille anlatıp öğretseler, ailenin ve evin bereketini temin etmiş olurlardı. Ne yazık ki, bu hususta, Hıristiyanların çocuklarına verdikleri terbiye, bizleri imrendirecek durumdadır.

Bir gün bir Almanın tabağındaki son pirinç tanelerini de birer birer çatalla toplayıp yediğini görmüştüm de kendimi tutamayıp sormuştum. Birkaç tane pirinçten ne olacak, onlar da tabakta kalıversin demiştim. Cevaben dedi ki: "Alman milleti seksen milyondur. Eğer her Alman, tabağında on pirinç tanesi bıraksa, bir öğün yemekte 800 milyon pirinç tanesi çöplere atılmış olur. Bu da demektir ki, bir öğün yemekte 8000 ton pirinç çöplere atılır."

Vakı'â onların millî terbiyesi tamamen iktisadî temellere göre ayarlanmıştı. Fakat bizim ki ise, dînî ve aynı zamanda iktisâdîdir. Lâkin zamanımızda ne yazık ki bu terbiyeyi de

diğer millî ve dînî ahlâk ve terbiyelerimiz gibi ihmal etmiş bulunuyoruz.

Yukarıda söylenenlere uygun bir hadîs-i şerîfinde, Efendimiz (S.A.S): “Evinin hayır ve bereketini artırmak isteyen kimse yemekten evvel ve sonra ellerini güzelce yıkasın” buyurmuşlardır.

Hâne bereketini artıran sebeplerden biri de, misafiri çok sevmek ve yemek yedirmektir. En ince işlerin sırlarını bilen (S.A.S.) Efendimiz Hazretleri

الْخَيْرُ أَسْرَعُ إِلَى الْبَيْتِ الَّذِي يُؤْكَلُ فِيهِ مِنَ الشَّفْرَةِ إِلَى
سَنَامِ الْبَعِيرِ

(El-hayrû esre’u ile’l-Beyt’illezî yû’kelü fîhi min’eş-şefrati ilâ senâm’il-ba’îri) buyurmuşlardır. **Manası:** “Hayır ve bereket, içinde yemek yenilen hâneye, yüzülmekte olan devenin hörgücüne giren kasabın bıçağından daha çabuk girer” demektir. Malûm olduğu vechile devenin hörgücü tamamıyla yağ parçası olduğundan, bıçağın onu kesmesi diğer uzuvları kesmesine nisbetle çok daha kolay olacağından ona kıyas edilmiştir.

Rızkı genişleten ma’nevî sebeplerden biri de, Cenâb-ı Hakka kalbini bağlayıp her işte ve her halde doğruluğu elden bırakmamaktır. Âlemin terbiyecisi olan Efendimiz (S.A.S) bir hadîs-i kudsîde

يَقُولُ رَبُّكُمْ يَا ابْنَ آدَمَ تَفَرَّغْ لِعِبَادَتِي أَمَلًا قَلْبَكَ غِنَى
وَأَمَلًا يَدَيْكَ رِزْقًا يَا ابْنَ آدَمَ لَا تَبَاعِدْ مِنِّي أَمَلًا يَدَيْكَ
شُغْلًا - وَفِي رَوَايَةٍ - جَعَلَ فَقْرُهُ بَيْنَ عَيْنَيْهِ

(Yekûlü Rabbüküm y'ebne âdeme, teferreğ li-ibâdeti; emleü kalbeke ğinen ve emleü yedeyke rızkan y'ebne Âdeme lâ tebâad minnî emleü yedeyke şugûlen) Vefî rivayeten ceale fekrahi beyne ayneyhi

Manası: “Ey Âdem oğlu, ibâdetime vakit ayır ki, kalbini zenginlik (kanaat)’le, evlerini rızıkla doldurayım” buyurmuşlardır.

Şeriat dilinde ibadete vakit ayırmak sadece namaz, oruç ve Kur’an okumak demek değildir. Bunlarla beraber ticaret, sanat, ziraat velhasıl ailesinin maişetini ve temin edecek bir işle uğraşmak da makbul bir ibadettir. Yoksa yalnız namaz kılıp, Kur’an okumakla gününü geçirip boş vakitlerini de havâiyat ve tembellekle hebâ etmek Müslümanlığın gaye ve esaslarına uymayan şeylerdir.

Allah (C.C.) indinde de, Resulü (S.A.S) katında da, hatta kullar arasında da, makbul olan budur. Meşru’ ve helâlinden kazanılan ve ailesinin ihtiyaçlarını temin için sarf edilen emekler de ibadettir.

Allah’a iyi kul olabilmenin şartları arasında doğruluk (yalandan uzak olmak), iyi ahlâk (ahlâk-ı hamîde), iyi niyet (Hüsni niyet), çalışkanlık (Tembellik etmemek) de hep namaz, oruç, zekât, hac gibi farz ibadetlerle yan yana gelmektedir.

Rızık genişleten sebeplerden biri de, ihtiyaç ve zaruret halinde yalnız Cenâb-ı Hakka boyun büküp, ondan istemektir.

Kuldan istemek, Cenâb-ı Hakkı ihmal demektir ki bu, kulun imanının za'ifliğine delâlet eder.

Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz

مَنْ نَزَلَتْ بِهِ فَاقَةٌ فَأَنْزَلَهَا بِالنَّاسِ لَمْ تُسَدَّ فَاقَتُهُ وَمَنْ
نَزَلَتْ بِهِ فَاقَةٌ فَأَنْزَلَهَا بِاللَّهِ فَيُوشِكُ اللَّهُ لَهُ بِرِزْقٍ عَاجِلٍ
أَوْ آجِلٍ

(Men nezelet bihî fâkatün fe enzelehâ binnâsi lem tuseddü fâkatühû ve men nezelet bihî fâkatün fe enzelehâ billâhi fe yûşikullâhü lehû bi rızkın âcilin ev âcilin) buyurmuşlardır.

Manası: “Her kime fukaralık isabet eder de insanlardan yardım ister ve onlara boyun bükerse, fukaralığı zail olmaz. Ve her kime fukaralık gelir de Allah’a (C.C) yalvarır ve rahmetini umarak beklerse, Cenab-ı Hak yakın zamanda veya hemen ona bir rızık ihsan eder” demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte:

مَنْ جَاعَ أَوْ احْتَاحَ فَكَتَمَهُ النَّاسَ وَأَفْضَىٰ بِهِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى
كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يُفْتَحَ لَهُ قُوَّةٌ سَنَةٍ مِنْ حَلَالٍ

(Men câ'a ev ihtâce fe ketemehü'n-nâse ve efdâ bihî ilallahi Teâlâ kâne hakkan alallâhi en yüfteha lehû kûte senetin min halâlin) buyurmuşlardır.

Manası: “Kim aç kalır veya muhtaç olur da insanlardan gizler, Cenâb-ı Hakka kalbini bağlayıp, yalnız ondan yardım

beklerse, ona helâlinden bir senelik rızık ihsan etmek Cenâb-ı Hakka borç gibi olur” demektir.

Rızık kolaylaştıran sebeplerden biri de, Allah-ü Teâlâ Hazretlerine mütevekkil olmaktır. Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz:

لَوْ تَوَكَّلْتُمْ عَلَى اللَّهِ حَقَّ التَّوَكُّلِ لَرَزَقَكُمْ كَمَا يَرْزُقُ
الطَّيْرَ تَغْدُو خِمَاصًا وَتَرُوحُ شَبَاعًا

(Lev tevekkeltüm alâllâhi hakka't-tevekkülü lerezekaküm kemâ yerzuku't-tayre, tağdû hımâsan ve terûhu şibâ'an) buyurmuşlardır.

Manası: “Eğer biz, Cenab-ı Hakka hakkıyla tevekkül etmiş olsanız, kuşları merzuk ettiği gibi sizi de merzuk ederdi. Kuşlar sabah aç giderler; akşam tok olarak dönerler” demektir.

Bereketi olmayan mallardan biri de, cebir ve ikrâh ile ve bilhassa yemin ettirerek ve sık boğaz ederek elde edilen mallardır. Süfliliği her şeyden ziyâde ayıp sayan yaratıkların en kâmili (S.A.S) Efendimiz

لَا تَحْلِفُوا فِي الْمَسْئَلَةِ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَسْئِلُنِي أَحَدٌ مِنْكُمْ شَيْئًا
فَتُخْرِجُ لَهُ مَسْأَلَتَهُ مِنِّي شَيْئًا وَأَنَالَهُ كَارَةً فَيَبَارِكُ لَهُ فِيمَا أَعْطَيْتُهُ

(Lâ tahlifû fi'l-Mes'eleti fe vallahi lâ yeselünî ahadün min-küm şey'en fe tuhricü lehû mes'eletühû minnî şey'en ve ene lehû kârihün fe yübârekü lehû fimâ a'taytühû) buyurmuşlardır.

Manası: “Bir şey istediğiniz vakit yemin etmeyin; Allah hakkı için içinizden biriniz benden bir şey ister de yemin sebebi ile onu koparırsa, vermiş olduğum şeyde ona bereket olmaz” demektir. Fakat Cenab-ı Hakkın sevkiyle, kendi kendine gelen helal malı reddetmek kötü belki de kibirden sayılır. Meğer ki almasında şer’î bir mâni’ bulunsun.

Cenâb-ı Hakkın bu türlü gönderdiği malı mütevâzî’âne kabul etmeli ve bunu Haktan bilerek gönderene de dua etmelidir. Bu mal bereketli olduktan başka kabul edenin sevabı da gönderenin sevabından aşağı değildir.

Ahlâkların en güzeli ile ahlâklanmış Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz

إِنَّ هَذَا الْمَالَ خَصْرَةٌ حُلْوَةٌ فَمَنْ أَعْطَيْنَاهُ شَيْئًا طَيِّبًا
نَفْسٍ مِنَّا وَحُسْنٍ طَعْمَةٍ مِنْهُ مِنْ غَيْرِ شَرِّهِ نَفْسٍ بُورِكَ لَهُ
فِيهِ وَمَنْ أَعْطَيْنَاهُ مِنْهُ شَيْئًا بَغَيْرِ طَيِّبٍ نَفْسٍ مِنَّا وَحُسْنٍ
طَعْمَةٍ مِنْهُ وَشَرِّهِ نَفْسٍ كَانَ غَيْرَ مُبَارَكٍ لَهُ فِيهِ

(İnne hâze’l-mâle hâzıratün, hulvetün; fe men âtaynâhü şey’en bi tıybi nefsin minnâ ve husni ta’metin minhü min gayri şerehi nefsin bûrîke lehû fihi; ve men âtaynâhü minhü şey’en bi gayri tıybi nefsin minnâ ve husni ta’metin minhü ve şerehi nefsin kâne gayre mübârekin lehû fihi) buyurmuşlardır.

Manası: “Bu dünya malları beşer tabiatı icabı güzel ve tatlıdır. Her kim harîs olmayarak edep ve terbiye dairesinde bizden ister de biz de gönül hoşluğuyla ona verirsek, aldığı şeyde ona bereket hasıl olur. Her kim harîs olarak edep dışı bir

şey ister de biz de gönüllü olmayarak ona istediğini verirsek o şeyde ona bereket olmaz” demektir.

Diğer bir hadis-i şeriflerinde:

مَا الَّذِي يُعْطَى بِسِعَةٍ بِأَعْظَمَ أَجْرًا مِنَ الَّذِي يَقْبَلُ إِذَا
كَانَ مُحْتَاجًا

(Me-llezî yu'tâ bi siatin bi a'zame ecran min-ellezi yakbelü izâ kâne muhtâcen) buyurmuşlardır.

Manası: “Mal çokluğu sebebiyle, verenin sevabı, ihtiyaç yüzünden kabul edenin sevabından daha büyük değildir”, demektir.

Hâne ve aile bereketini artıran sebeplerden biri de, oruç tutmak istendiği zaman sahura kalkmaktır. Müslümanların bu cihetten kusurları, çoktur. Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

السَّحُورُ كُلُّهُ بَرَكَةٌ فَلَا تَدْعُوهُ وَلَوْ أَنَّ يَتَجَرَّعَ أَحَدُكُمْ
جُرْعَةً مِنْ مَاءٍ فَإِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى الْمُسَحِّرِينَ

(Es-sahûrû küllühû bereketün, fe lâ tede'ûhü ve lev en yetecerra'a ahadeküm cür'aten min mâin; feinnallâhe ve melâiketehû yusallûne âle'l-müsahhırîne) buyurmuşlardır.

Manası: “Sahur yemeğinin tamamı berekettir. Velew ki bir yudum su olsun için de sahuru terk etmeyin. Cenâb-ı Hak ve melekleri sahur yiyenlere salavât getirirler” demektedir.

Fakr ve ihtiyaç belasını gideren sebeplerden biri de, hac ve umreyi beraberce yapmaktır. Efendimiz (S.A.S)

تَابِعُوا بَيْنَ الْحَجِّ وَالْعُمْرَةِ فَإِنَّهُمَا يَنْفِيَانِ الْفَقْرَ وَالذُّنُوبَ
 كَمَا يَنْفِي الْكَبِيرُ خَبَثَ الْحَدِيدِ وَالذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَلَيْسَ
 لِلْحَجَّةِ الْمَبْرُورَةِ ثَوَابٌ إِلَّا الْجَنَّةُ

(Tâbiû beyne'l-haccı ve'l-Umreti; fe innehümâ yenfiyânî'l-fakre ve'z-Zünûbe kemâ yenfi'l-kîrû habese'l-hadîdi vez'zehebi ve'lfiddati ve leyse li'l-hacceti'l-mebrûreti sevabün ille'l-Cenentü) buyurmuşlardır.

Manası: “Haccı yaptığınız vakit Umreyi de daima hacdan evvel veya sonra yapmağa çalışın. Körüklenen ateşin, demir, altın ve gümüşün pasını aldığı gibi, bir arada yapılan hac ve umre de, fakrı ve günahları giderir. Makbul bir haccın sevabı ancak Cennettir” demektir. Bir hac mevsiminde sevdiğimiz bir kardeşle beraberdik; ibadet aşkı ve hulûsu çok olan bu zât, durmadan umre tavâfi ve sa'yi yapmakta idi. Bunları yaparken de eminim ki, fakirlikten kurtulup bir servete kavuşmak cihetini düşünmüyordu. Fakat memleketine döner dönmez hiç ummadığı bir yerden ve ehemmiyetsiz bir sebeple oldukça mühim sayılabilecek bir servete kavuştuğunu bizzat gördüm.

Şüphesiz ki her ibadette ihlas şart olduğundan, dünya malı kasdıyla işlenen ameller makbul olmadığı gibi, büyük bir ihtimalle tesiri de görülmez.

Bereketi artıran sebeplerden biri de, Bakara Sûresini çok okumaktır. Cenab-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz haretleri

اقْرَأُوا سُورَةَ الْبَقَرَةِ فَإِنَّ أَخْذَهَا بَرَكَةً وَتَرْكَهَا حَسْرَةٌ وَلَا
 تَسْتَطِيعُهَا الْبَطَلَةُ

(Ikreû Sûrete'l-Bakareti; fe inne Âhzehâ bereketün ve terkehâ hasretün ve lâ testetü'uhâ el-batâletü) buyurmuşlardır.

Manası: “Surei Bakarayı okuyun. Onu okumak bereket, terki de pişmanlıktır. Onu okumaktan sizi alıkoyan tembel-likdir” demektir.

Zarûret ve fakirlik belâsını gideren sebeplerden biri ve belki de en büyüğü

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

(Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh) zıkr-i şerifine devam etmektir. Maddî ve ma'nevî bilcümle musiybet ve zararlardan kurtulmak ve bütün istekleri elde etmeye kuvvet kazanmak, ancak Allah'ü Teâlâ Hazretlerinin yardımıyla olur, demektir. (S.A.S) Efendimiz

أَكْثَرُوا مِنْ قَوْلٍ - لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ - فَإِنَّهَا مِنْ
كَتْرِ الْجَنَّةِ

(Eksirû min kavli lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi; fe innehâ min Kenzi'l-Cenneti) buyurmuşlardır.

Manası: “(Lâ havle ve lâ kuvvete) kavli-i şerifini çok okuyun. Çünkü o Cennet hazinelerinden bir hazinedir” demektir.

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا مَنَجًا مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ

(Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi, ve lâ Mence eminallâhi illâ ileyhi)

Manası: “Güç ve kuvvet ancak Allah sayesinde. Onun azabından kurtuluş yine O’na dönmektedir” demektir. İmam Makhûl: “Bu zikre devam edenden Cenâb-ı Hak yetmiş türlü mazarrat ve belâyı def’ eder. Bunların en ehveni fukaralıktır” buyurmuşlardır.

Diğer bir hadis-i şerifte:

مَنْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ نِعْمَةً فَرَادَ بَقَائَهَا فَلْيُكْثِرْ مِنْ قَوْلِ
لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

(Men en’amallâhü aleyhi ni’meten fe erâde bekâehâ fe’l-yüksir min kavli lâ havle ve Lâ kuvvete illâ billâhi) buyurmuşlardır.

Manası: “Cenâb-ı Hak bir kimseye ni’met ihsan eder de o kimse de ni’metin bekâsını dilerse, (Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi) zikrine çokça devam etsin” demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte:

مَنْ قَالَ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ مِائَةَ مَرَّةٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ
لَمْ يُصِْبْهُ فَقْرٌ أَبَدًا

(Men kâle lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi miete merretin fî küllî yevmin lem yüsibhü fakrûn ebeden) buyurmuşlardır.

Manası: “Her gün yüz kere (Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi) zikr-i şerifini kim okursa bütün hayatında fukaralık yüzü görmez” demektir.

Hâne ve aile bereketini arttıran sebeplerden biri de, evine girip çıkarken ev halkına selâm vermektir. Âlemin terbiyecisi

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz, Hazret-i Enes (R.A.)'e
hitâben

يَا بُنَيَّ إِذَا دَخَلْتَ عَلَى أَهْلِكَ فَسَلِّمْ فَتَكُونَ بَرَكَةً عَلَيْكَ
وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِكَ

(Yâ büneyye! İzâ dahalte alâ ehlike fe sellim, fetekûne
bereketen aleyke ve âlâ ehli beytike) buyurmuşlardır.

Manası: “Ey oğulcağızım, ailenin yanına vardığın vakit
selâm ver ki, sana ve ailene bereket olsun” demektir. Evden
çıkarken de selâm vermek lazımdır. Unutmamalıdır ki, Nâfile
ve sünnet namazlarını evde kılıp da farzı câmi’de kılmak ve
ışrak (kuşluk) namazına devam etmek, Kur’an’ı çok okumak,
rızkı genişleten ve bereketlendiren mühim sebeplerdendir.

İKİNCİ KISIM

Servet ve zenginliği kolaylaştıran ve celb eden evrâdı, fakirliği ve belayı mucip olan sebepleri beyan eder.

Servet ve zenginliği kolaylaştıran en mühim sebeplerden biri, sabahın erken vaktinde işe başlamaktır. Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

اللَّهُمَّ بَارِكْ لِأُمَّتِي فِي بُكُورِهَا

(Allahümme bârik li ümmetî fi bükûrihâ) buyurmuşlardır.

Manası: “Ey benim Allah’ım! Ümmetimin sabahleyin işlerine bereket ihсан et” demektir.

Efendimiz (S.A.S) muharebeye asker göndereceklerinde sabahın erken saatlerinde gönderirlerdi. Bu Hadîs-i şerifi rivayet eden (Sahr ibn-i Vedâa) hazretleri ticaretle meşgul olduğundan, daima ticaret mallarını sabahın erken saatlerinde sevk ederdi. Kendisi Peygamber (S.A.S) Efendimizin yukarıdaki duaları sayesinde büyük servet sahibi olmuş zatlardandır.

Servet ve zenginliği celp eden sebeplerin en mühimlerinden biri de, sıla-i rahimdir. Ya’ni akraba ve dostlara mâlen, bedenlen, kalben, huzurlarında ve gıyaplarında, derece ve lüzumuna göre, her türlü iyiliği yapmaya çalışmaktır.

Sıla-i rahim dost ve akrabaları bizzat veya mektupla ziyaret ve hatırları almak manasına gelirse de, onların yardımlarına koşmak ve her vesileyle hediyeleşerek, gönüllerini kazanmak da, sıla-i rahimin manasında mündemicdir.

Sıla-i rahim en büyük farzlardan olup terk edenleri Cenâb-ı Hak Sûre-i Muhammed’de lânet etmiştir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz Hazretleri, sıla-i rahimin ömür ve servetin artmasına sebep olacağını şu hadis-i şerifle beyan buyurmuşlardır.

مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُمَدَّ لَهُ فِي عُمْرِهِ وَيُزَادَ فِي رِزْقِهِ فَلْيَبْرِّ
وَالِدَيْهِ وَلْيَصِلْ رَحِمَهُ

(Men serrehû en yümedde lehû fi umrihî ve yüzâde fi rızıkıhî, fe'l-yebbirra vâlideyhi ve'l-yasıl rahımehû).

Manası: “Her kim ömrünün uzun ve rızkının genişliğinden sevinç duyarsa, anasına ve babasına itaat ve akrabalarına iyilikte bulunsun” demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte, “birbiriyle hüsn-ü muâşeret de bulunan âileler, ihtiyaç belâsını görmezler”, buyurulmuştur. Ne yazık ki, bugünün Müslümanlarını, en çok fakirliğe ve geçimsizliğe düşüren, bol kazançlardan mahrum eden şey, sıla-i rahimi ihmâl etmeleridir.

Birçokları yakın akrabalarını zaruret içinde gördükleri halde, sefahate sarf ettikleri paraların onda birini bile onlara vermeğe kıyamazlar. Yakınlarına karşı olan bu alakasızlık ve duygusuzluk yüzünden, kendilerinin gerilemede ve akrabalarının da sefalet içinde bulundukları ve bu sebeple milli iktisadiyatın çok zarar gördüğü inkâr edilemez bir hakikattir.

Bu yüzden millî servet ve ticaretin büyük kısmı, gayrı müslimlerin ellerine geçmiştir. İstanbul’a hicret eden beyaz Rusların sefaletini gören Hıristiyan dindaşları kârlarından bir kısmını onlara terk ederek Müslümanlara sattıklarından daha

ucuza bunlara mal vermek suretiyle yardımda bulundukları, çoklarımıza malumdur.

Müslüman ahlâk ve adatından olan bu hal, bu asırda gayr-i Müslimlere intikal ederken, İslâm'ın her bakımından mükemmel olan meziyetlerini idrakten gâfil, kalın kafalı, inat cahiller bu geriliği İslâm Dinine yükleyip hâlen uğradıkları zilletin nereden geldiğini idrakten acizdirler.

Malı ve bereketini arttıran sebeplerden biri de, sadakayı muhtaç olanlardan esirgememektir. Nitekim muhtaç olmadığı halde dilenmenin fakirliği davet ettiği aşağıdaki hadis-i şerifte pek açık görülmektedir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S.) Efendimiz

مَانَقَصَ مَالُ عَبْدٍ مِنْ صَدَقَةٍ وَلَا ظُلْمٍ عَبْدٌ مَظْلَمَةً صَبَرَ
عَلَيْهَا إِلَّا زَادَهُ اللَّهُ عِزًّا وَلَا فَتَحَ عَبْدٌ بَابَ مَسْئَلَةٍ إِلَّا فَتَحَ
اللَّهُ عَلَيْهِ بَابَ فَقْرٍ

(Mâ nakase mâlû abdi min sadakatin ve lâ zulime abdün mazlemeten sabere aleyhâ illâ zâdehul-lâhü ızzen ve lâ feteha abdün bâbe mes'eletin illâ fetehallâhü aleyhi bâbe fakrin) buyurmuşlardır.

Manası: “Hiçbir kulun malı, sadaka vermekten dolayı eksilmez. (Kuyunun suyu çektikçe arttığı gibi, mal sadaka verdikçe artar). Bir kul zulme maruz kalır da sabr ederse, Cenâb-ı Hak bu sabırdan dolayı o kulun itibarını artırır. Bir kul da ihtiyacı olmadan dilencilığe devam ederse, Cenâb-ı Hak ona fakirlik kapısını açar” demektir.

Ticaret, sanayi ve ziraatte, Müslümanların ilerlemesine engel olan başlıca sebeplerden biri de, fukaranın hakkını saklamakla ellerindeki malın telef olmasına ve hiç değilse, bereketinin zayi olmasına sebep olmalarıdır. Gayr-i Müslimlerin terakki ettikleri gibi, biz de zekât vermeden terakki ederiz hülyası, cehil ahmaklıktan ileri gelmektedir. Çünkü gayr-i Müslimler zekât ile mükellef değildirler ki bu yüzden zarar görsünler. Zekât verenlerin birçoğları da nefislerinin arzusuna uyup, fukaranın hakkını unutarak, ellerinde kalmış satılmaz hale gelmiş malları zekât olarak verirler. Yine birçoğları da hakiki ihtiyaç sahiplerini bırakıp, dost ve sevdiklerine verirler. Bu suretle zekâtta dahi iltimas ederler. Bir kısmı da, zaruret içinde olan ve halini kimseye bildirmeyen, akraba ve komşuları olduğu halde, onları görmeyip, kendisine zilletle el açan ve dilenciliği meslek edinen yüzüzlere, müstahak zannıyla verirler.

Hâlbuki, Efendimiz (S.A.S) Hazretleri “Bir iki lokma ile geri çevirdiğin kimse fukara değildir. Belki fukara o tanınmayan kimselerdir ki kimseye el uzatmaz ve halini insanların bilmemesinden dolayı da faydalanamazlar. İşte Cenâb-ı Hak bu türlü fukarayı arayıp bulmayı ve bunlara ihsan etmeyi emir buyuruyor.

Efendimiz (S.A.S) de,

مَنْ آدَى زَكَاةَ مَالِهِ فَقَدْ ذَهَبَ شَرُّهُ

(Men eddâ zekâte mâlihi fekad zehebe şerruhû) buyurmuşlardır.

Manası: “Zekâtı verilen malın şerri gider.” Yani malın bereketini giderecek fena kısmı zail olur, demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte

حَصِّنُوا أَمْوَالَكُمْ بِالزَّكَاةِ

(Hassınû emvâleküm bi’z-zekâti) buyurdular.

Manası: “Zekâtını vermekle mallarınızı koruyunuz”, demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte

مَا خَالَطَتِ الصَّدَقَةُ أَوْ الزَّكَاةُ مَالًا إِلَّا أَفْسَدَتْهُ

(Mâ hâlatat es-sadakatü evizzekâtü mâlen illâ efsedethü) buyurdular.

Manası: “Fukaranın hakkı olan sadaka veya zekât maldan ayrılmayıp ta, malın içinde kalırsa, muhakkak o malı ifsat eder”. Yani helakine sebep olur, demektir.

مَاتَلَفَ مَالٌ فِي بَرٍّ وَلَا بَحْرٍ إِلَّا بِحَبْسِ الزَّكَاةِ

(Mâ telife mâlün fî berrin ve lâ bahrin illâ bihabsiz-zekâti) hadis-i şerifi de bunu ispat eder.

Manası: “Karada ve denizde mal, ancak zekâtı verilmediği için telef olur” demektir. Bu hadis-i şerife ayrıca şu mana da verilmiş ve bunu İmâm-ı Ahmed İbn-i Hanbel Hazretleri de kabul etmiştir. (Sadaka ve zekâtı, müstahak olmayan biri alır da malına katarsa, malını ifsad ve mahv eder) demektir.

Gerek bu manada ve gerek evvelki manada da olsa, ikisi de hakikate mütabıktır. Zekât ve sadaka Allah'ın emirlerine uygun olarak verilirse malı arttırır. Ve sahibini saadete kavuşturur.

Peygamber (S.A.S) Efendimiz, Eshâb-ı Kiram'dan birine;

أَنْفَقْ يُنْفِقِ اللَّهُ عَلَيْكَ

(Enfık yünfiki'llâhü aleyke) buyurmuşlardır.

Manası: “Sen Allah rızası için ailene ve muhtaçlara ver ki, Allah'ü Teâlâ da sana versin” demektir. Bu emr-i peygamberiye uyan o zat-i şerif: “Bundan sonra bütün ailemin en zengini ben oldum” diye iddia ederdi.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz Esmâ bint-i Âmîsî Hazretlerine

لَا تُؤْكِي فَيُؤْكِي عَلَيْكَ

(Lâ tûkî fe yûkâ âleyke) buyurmuşlardır.

Manası: “Hasis (eli sıkı, cimri) olma ki Cenâb-ı Hak da sana aynı muameleyi yapar da, evinin bereketi gider”, demektir. Bundan maksat, israfa kaçmamak şartıyla ailenize sarf etmeye teşviktir. Bu ise bir irade ve idare işidir.

Birçok müsrifler hayırlı işlere yüz lira vermeye kıyamazlar da, lüzumsuz yerlere binleri vermekten sakınmazlar, bu halde de kendilerini, Cenâb-ı Hakkın mükrim ve hayırsever kullarından olduklarını sanırlar. Hâlbuki Kur'an-ı Kerim bunlar hakkında şeytanın kardaşlarıdır buyurur.

Zenginliğin elde edilmesinde başlıca âmil, ticaret ve sanayi'dir. Müslümanların sıkıntı ve felâket zamanlarında hazırlıklı ve kuvvetli olmaları için en çok önem vermeleri lazım olan bir şey varsa o da ticaret ve sanayide ilerlemektir.

Cenab-ı Hak yeryüzünde, meşru' ve zenginliğe giden yollardan en güzelini, dürüst ve doğru yapılan ticaret ve sanayin yolu olarak halk etmiştir. Bu konuda efendimiz (S.A.S) "Rızık on kısımdır, dokuzu ticarete; biri de ziraattedir" buyurarak bizleri irşad ve ikaz buyurmuşlardır.

Bundan da anlıyoruz ki, ticaretin bereketi, ziraatten dokuz misli daha fazladır. Bu düstûru maalesef gayr-i Müslimler bizden daha iyi anlamış ve takdir etmişlerdir ki, bu gün ticaret ve sanayi alanlarında bizi fersah fersah geride bırakarak, refah ve zenginliğin zirvesine ulaşmışlardır. Bizler ise hâlâ babadan kalma kara sapanın peşinde ömür çürütüp gideriz. Onu da bugünün fennî usullerini rehber alarak yapabilirsek ne mutlu.

Dünya ziraatının da tamamen makineleşmiş ve ilmî bilgilerle techiz edilmiş olarak sür'atle ilerlediği bu asırda biz hâlâ pulluk sapan devrini yaşamakla meşgulüz. Ne acı ne acı değil mi?

Sonra da kusur ve kabahatin dinde olduğuna hükmedenlere hak verilmesine sebep oluruz. Hâlbuki, Cenab-ı Peygamber Efendimiz

فَإِنْ صَدَقَ الْبَائِعَانِ وَبَيَّنَّا بُورِكَ لَهُمَا فِي بَيْعِهِمَا وَإِنْ
كَتَمَا وَكَذَبَا فَعَسَى أَنْ يَرْبَحَا رِبْحًا وَيُمْحَقَا بِرَكَّةٍ بَيْعِهِمَا
الْيَمِينُ الْفَاجِرَةُ مُنْفَقَةٌ لِلْسِّلَعَةِ مُمَحَقَةٌ لِلْكَسْبِ

(Fe in sadaka'l-bâyi'âni ve beyyennâ bûrike lehümâ fî bey'ihimâ ve in ketemâ ve kezebâ fe asâ en yerbehâ ribhan ve yümhakâ berekete bey'ihimâ el-yemînü'l-fâciratü münfikatün li's-sil'âti mümhikatün li'l-kesbi) hadis-i şerifiyle beyân buyurmuşlardır.

Manası: “Satıcı müşteri ile alış verişlerinde doğrulukla hareket eder, malın ayıbını müşteriye bildirirse alış verişlerinden bereket hasıl olur. Doğrulukla hareket etmez, malın ayıbını gizlerlerse, ihtimal ki sûretâ bir kazanç elde ederler, fakat bu alış verişin bereketi gider. Bir de alış verişte yalan yere yemin etmekle belki bir kazanç sağlanırsa da, bu kötü amel hem ticareti ve hem de ticaret mallarının mahvına sebep olur” demektir. Ticaret mallarının mahvına sebep olan hallerden biri de ihtikâr belâsıdır.

Peygamber (S.A.S) Efendimiz

أَهْلُ الْمُدُنِ هُمُ الْحُبَسَاءُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَا تَحْتَكِرُوا
عَلَيْهِمُ الْأَقْوَاتَ وَلَا تَغْلُوا عَلَيْهِمُ الْأَسْعَارَ فَإِنَّ مَنْ
اخْتَكَرَ عَلَيْهِمْ طَعَامَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا ثُمَّ تَصَدَّقَ بِهِ لَمْ تَكُنْ
لَهُ كَفَّارَةً

(Ehlü'l-müdüni hüümü'l-hubesâu fî sebîlillâhi, fe lâ tahtekirû âleyhimü'l-akvâte ve lâ tegallû âleyhümü'l-es'are; fe inne men ihtekera âleyhim ta'ame erbaîne yevmen sümme tasaddaka bihî lem tekün lehû kefâretün) buyurmuşlardır.

Manası: “Köylerin ve umurun menfaatine ilim, maarif ve sanayi, tahsili için habs-i nefis edenler ancak şehir ahalisidir.

Bunların yiyecekleri erzakta karaborsa yapmayın. Ve malları saklayarak piyasayı bahaya çıkarmayın. Her kim elindeki yiyecek metâ'ını kırk gün saklarsa ve sonra pişman olup, bu malın tamamını sadaka verecek olsa, yaptığı karaborsanın günahına keffaret olmaz" demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte:

مَنْ احْتَكَرَ عَلَى الْمُسْلِمِينَ طَعَامَهُمْ ضَرَبَهُ اللَّهُ بِالْجُذَامِ
وَالْإِفْلَاسِ

(Men ihtekera âle'l-müslimîne taâmehüm darabehu'l-lâhü bi'l Cüzâmî ve'l-iflâsî) buyurmuşlardır.

Manası: "Müslümanların yiyeceklerini ihtikâr kasdıyla saklayanları Cenab-ı Hak, sârî hastalıkların en kötülerinden (cüzzam) illeti ile iflas zilletiyle zelîl ve perişan eder" demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte

الْجَالِبُ مَرْزُوقٌ وَالْمُحْتَكِرُ مَلْعُونٌ

(El Câlibü merzûkun ve'l-muhtekirü mel'ûnün) buyurmuşlardır.

Manası: "Müslümanların menfaatine hariçten mal getirenler servete nail olurlar. Karaborsacılar ise mel'ûndurlar" demektir. Muhtekirlerin ekseriyetle iflasa mahkûm oldukları görülmüştür. Zamanımızdaki tüccarların büyük bir kısmının iflâs etmelerinin sebeplerinden başlıcası, harp senelerinde ve her fırsatta, ihtikâra sapmalarıdır.

Bir de ortaklık halinde ticaret yapanların iflasını gerektiren mühim sebeplerin başında, ortakların birbirlerine karşı dürüst

ve doğru hareket etmemeleridir. Birçok ehadis-i nebeviyyede, şirkete hıyanetliğin neticesinin iflas olacağı açıklanmıştır. Müştereken iş yapan tüccar ve esnaf ve erbâb-ı san'at iflasa düçar olmadan evvel içlerinde hıyaneti anlaşılan kimseyi çıkarmaları veya kendilerinin çekilmelerinin doğru olacağı misallerle sabittir.

İnsanları fakr ve musibete düşüren sebeplerin en mühimlerinden biri de, sabah uykusudur. Cenab-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz;

نَوْمُ الصُّبْحَةِ يَمْنَعُ الرِّزْقَ

(Nevmu's-subhati yemneu'r-rizka) buyurmuşlardır. Yani: "Sabah uykusu rızka mani olur" demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte Fatıma (R.A) Hazretlerine: "Ey kızcağızım, sabah uykusunu terk et, Rabbinin rızıklarına hazır bulun. Gafiller zümresinden olma" buyurmuşlardır.

Manası: "Cenâb-ı hak insanların rızıklarını, tulû-u fecirle güneşin doğuşu arasındaki vakitte taksim eder" demektir.

Fakr ve belayı davet eden en mühim sebeplerden bir de Yemîn-i fâcire, Yemîn-i gamus denmekle ma'ruf olan yalan yere edilen yeminlerdir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz: "Yalan yere yemin, mal ve sermayeyi mahv eder ve memleketleri harabeye döndürür", buyurmuşlardır.

İflas ve fakrı davet eden mühim sebeplerden biri de, riba yani faizdir. Birçok Müslümanlar bu yüce emr-i ilahiye bir takım yorumlarla ortadan kaldırmaya çalışırlar. Vaktiyle bu iddiada bulunan Yahudileri Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'inde ne kadar kötülemiştir.

Faizin iflası celb edeceği şu ayet-i kerimden de malumdur.

يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُزْبِي الصَّدَقَاتِ

(Yemhakullâhü'r-ribâ ve yurbi's-sadakati).

Meal-i şerifi: “Faiz ve faizin içine girdiği malı Allah'ü Teâla mahv eder ve kendisinden sadaka (zekât) verilen malı arttırır” demektir. Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz (Er-ribâ ve inkesüre fe âkıbetühû ilâ kıllin) buyurmuşlardır.

Manası: “Faiz başlangıçta çoğalır gibi görünürse de neticesi azlıktır. Malı mahv eder ve mahrumiyeti celb eder.

Fakr ve iflası celb eden sebeplerden biri de, Müslümanların ihtiyacı olduğu vakit onları hakîr görmek ve yardımdan kaçınmaktır.

Efendimiz (S.A.S)

إِنَّ لِلَّهِ عِنْدَ أَقْوَامٍ نِعَامًا أَقْرَبَهَا عِنْدَهُمْ مَا كَانُوا فِي حَوَائِجِ
الْمُسْلِمِينَ مَا لَمْ يَمْلُوهُمْ فَإِذَا مَلُّوهُمْ نَقَلَهَا إِلَى غَيْرِهِمْ

(İnne li-llâhi inde akvâmi niâmen ekarrehâ indehüm mâ kânû fi havâic'î'l-müslimîne mâ lem yemellûhüm: Fe izâ mellûhüm nakalehâ ilâ gayrihim) buyurmuşlardır.

Manası: “Cenâb-ı Hak bazı kimselere öyle değerli nimetler bahş etmiştir ki, bunları muhtaç olan Müslümanlara usanmaksızın yardıma sarf ettikleri müddetçe, yanlarında bırakır. Eğer müracaatlardan usanç getirirlerde, emaneten verilmiş olan o nimetleri başka ellere nakil ile onları iflasa mahkûm kılar” demektir.

Müslümanları fakr ve iflâsa sürükleyen en büyük sebeplerden biri de, ölçü ve tartıda hile yapmak ve sattığı malın kusurunu müşteriden gizlenmeye çalışmaktır. Efendimiz (S.A.S)

وَلَا تَقْصُ قَوْمَ الْمِكْيَالِ وَالْمِيزَانِ إِلَّا قَطَعَ اللَّهُ عَنْهُمْ
الرِّزْقَ

(Ve lâ nakasa kavmün el-mikyâle ve'l-mîzâne illâ kata'allâhü anhümür-rızka) buyurmuşlardır.

Manası: “Ölçü ve tartıda hile yapan milletin rızkını Cenâb-ı Hak muhakkak keser” demektir. Maalesef zamanımızda bu cihete riayet edenlere pek fazla rastlanmaktadır. Bilhassa seyyar esnaf arasında.

Cenâb-ı Hak Kur'an-ı Kerimde, Şuayb aleyhisselâmın kavmini bu yüzden ne kadar zemm etmiştir. En doğru çalışan esnaf bile, kese kâğıtlarından dahi menfaat teminine çalışmaktadır. Kasapların hali ise bilhassa dikkate değer bir haldir.

Bu zavallılar dinini ziyan ettiğinden maada, hilekârlık yüzünden kazandığı birkaç kuruşa mukabil, başına ne kadar masraf açıldığının farkında bile değillerdir.

Terazinin kirlerini silmeyen ve Müslümanların hukukunu bu cihetten gözetmeyen bir esnafa, sekerât-ı mevtime (Lâ ilâhe illallâh) kelime-i şerîfi, ne kadar telkin edilse, o bir türlü bunu söylemeğe kâdir olamaz. Çünkü o esnada terazinin kefesi dilinin üstüne bastırır da kelime-i şehâdet getirmesine mani' olur. Hal böyleyken tartıda ve ölçüde hile yapanların ve yalan yere yemin edenlerin akıbetlerinin nasıl olacağını artık siz kıyas edin.

Ticaret ve Sanayi büyük bir ibadettir. Alış verişte doğru-
luktan ayrılmayan tüccarın evliyalar zümresinden ve ağniyây-ı
şâkirinden (şükreden zenginler) sayıldığı hadis-i şerifle sabit
olduğu cihetle bunlar birçok ulemaya göre fukaray-ı sâbirinden
(sabreden fakirler) daha hayırlıdır, denilmiştir. Cenâb-ı Hak
doğru olan tüccarları Sûre-i Nûrda, herkesin gıpta edeceği
şekilde öğmüştür. Buna mukabil hilekâr tüccar ve esnaf ce-
hennemden en son çıkacak olan Müslümanlardır.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Borcunu kolaylıkla ödemenin esbabını beyan eder.

Borç, insanların felâketini gerektiren en şiddetli sebeplerden biridir. Cenâbı Peygamber (S.A.S) Efendimiz, borçtan daima Allah’a sığınır ve borçlu adam verdiği sözde durmaz, borçlu olduğu kimseye doğruyu söyleyemez buyururlardı. Bir hadis-i şeriflerinde;

الدَّيْنُ رَايَةُ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ فَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَذِلَّ عَبْدًا
وَضَعَهُ فِي عُنُقِهِ

(Ed-deynü râyetullahi fi'l-ardı fe izâ erâdellâhü en yüzille abden vazaahû fi unukihî) buyurmuşlardır.

Manası: “Borç, yeryüzünde Cenâb-ı Hakkın bir zillet bayrağıdır. Bir kulu zelil etmeyi isterse boynuna yükler”, demektir. İmam-ı Ahmed’in rivayet etmiş olduğu bir hadis-i şerifte Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz;

لَا تُخِيفُوا أَنْفُسَكُمْ بَعْدَ أَمْنِهَا قَالُوا وَمَا ذَاكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ
قَالَ: الدَّيْنُ

(Lâ tuhîfû enfüseküüm ba’de emnihâ; kâlû ve mâ zâke yâ Rasûlallâhi, kâle ed-deynu) buyurmuşlardır.

Manası: “Nefsinize emin olduktan sonra onu korkutmayın, buyurduklarında sahabe-i kiram: Bu ne demektir ya Rasulullâh! Dediler. Cevaben: Bu, zaruret olmadan borçlanmaktır” buyurdular.

Cenâb-ı Hakkın lutuf ve merhameti ile Peygamber (S.A.S) Efendimizin yüksek hatırları hürmetine bütün kolaylıkları kendinde toplayan yüce dinimiz her türlü şiddet ve sıkıntılara bir çare tayin etmiştir. Yalnız lüzumsuz yere alınan ve bilhassa düğün dernek ve sair eğlencelere sarf olunan borçların ödenmesi pek de kolay olmuyor. Bu kabilden borçların için, Cenâb-ı Hakkın rızası olmadığından her halde ciddî bir tevbeyle ihtiyaç vardır.

Hazret-i Âişe (R.A.) borç almak âdeti olan birine ihtiyacın olmadığı halde niçin borç alırsın demişler de Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimizin

مَامِنْ عَبْدٍ كَانَتْ لَهُ نِيَّةٌ فِي آدَاءِ دَيْنِهِ إِلَّا كَانَ لَهُ مِنْ
اللَّهِ عَوْنٌ

(Mâ min abdin kânet lehû niyyetün fî edâi deynihî, illâ kâne lehû minallahi avnün) buyurmuş olduğunu haber vermişlerdir.

Manası: “Allah’ın her hangi bir kulu, borcunu ödemek niyetinde olursa, Cenâb-ı Hakkın yardımına mazhar olacağı muhakkaktır” demektir.

Bedelini ödemek suretiyle, Efendisinden azad etmesini isteyen bir köle, Hazret-i Ali (R.A.) Hazretlerine müracaatle, aciz kaldığını haber verir ve yardım ister. Hazret-i Ali cevaben, “Cenâb-ı Peygamber Efendimizin bana öğrettiği bir duayı sana öğreteyim de Yemen diyarındaki Sabır Dağı kadar borcun olsa, Cenâb-ı Hak öder” buyurmuştur.

اَللّٰهُمَّ اكْفِنِيْ بِحِلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَاَغْنِنِيْ بِفَضْلِكَ
عَمَّنْ سِوَاكَ

(Allahümme ekfinî bi halâike an halâlike ve ağninî bi fadlike ammen sivâke) duasına devam etmesini tavsiye eder.

Manası: “Ya Rabbi halal nimetin yardımıyla haram olan şeylerden ve ikram ve ihsanın ile diğer mahlûkatına boyun eğmekten beni müstağni kıl” demektir.

Günün birinde, Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz mescide girerler. Ensâr-i Kiramdan (Ebû Ümâme) isminde bir zatı görür, kendisine hitaben, ne hikmete mebni namaz vaktinin dışında mescide bulunduğunu sorar, o da borç yüzünden uğradığı üzüntüsünü arz eder. Efendimiz (S.A.S): “Sana bir dua öğreteyim de ona devam ettiğin takdirde, Cenâb-ı Hak sıkıntını alır ve ve borcunu ödemeye yardım eder” buyurmuşlardır.

اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَعُوْذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحُزْنِ وَاَعُوْذُ بِكَ مِنَ
الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ وَاَعُوْذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ وَالْبُخْلِ وَاَعُوْذُ
بِكَ مِنْ غَلَبَةِ الدَّيْنِ وَقَهْرِ الرِّجَالِ

(Allâhümme innî eûzü bike min’el-hemmi ve’l-huzni ve eûzü bike min’el-aczi ve’l-keseli ve eûzü bike min-el cübni ve’l-buhli ve eûzü bike min galebeti’d-deyni ve kahr’ir-ricâli) duasıdır.

Manası: “Allah’ım! Gam ve kederden, acizlik ve tembellikten, korkaklıktan, borcun çoğalıp, insanların baskısından sana sığınırım” demektir.

Hazret-i Ebî Ümâme (R.A) bu duanın hürmetine az bir müddet sonra Cenâb-ı Hakkın hem borçlarını ve hem de sıkıntılarını def’ ettiğini haber vermiştir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz ashabın büyüklere-nden Muâz-ibni Cebel (R.A) Hazretlerini bir Cuma günü aralarında göremez, namazdan sonra onu bularak neden görünmediğini sorarlar; cevaben: “Yâ Rasulallah, bir yahudinin üzerimde kırk dirhem gümüş alacağı vardı. Yüce katınıza doğru gelirken o borç beni huzurunuzda gelmekten alıkoydu” der. O zaman Efendimiz (S.A.S): “Yâ Muâz, sana bir dua öğreteyim de ona devam edersen, Sabir Dağı kadar borcun olsa, Cenâb-ı Hak onu ödemeği kolaylaştırır” buyurmuşlardır.

اَللّٰهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ
مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعْزِزُ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ
اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ تُؤَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُؤَلِّجُ
النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَمِيْتِ وَتُخْرِجُ
الْمَمِيْتِ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ “
رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَرَحِيْمَهُمَا تُعْطِي مَنْ تَشَاءُ

مِنْهُمَا وَتَمْنَعُ مَنْ تَشَاءُ اِرْحَمْنِي رَحْمَةً تُغْنِيَنِي بِهَا عَنْ
رَحْمَةِ مَنْ سِوَاكَ

(Allahümme mâlike'l-mülki tü'ti'l-mülke men teşâü ve tenzi'ul-mülke mimmen teşâü ve tü'izzü men teşâü ve tüzillü men teşâü bi yedike'l-hayru inneke alâ külli şey'in kadîr. Tûlicü'l-leyle fi'n-nehâri ve tûlicün-nehâra fi'l-leyli ve tuhricü'l-hayye min'el meyyiti ve tuhricü'l-meyyite min'el-hayyi ve terzuku men teşâü bi ğayri hısâb, Rahmâne'd-dünyâ ve'lâhireti ve rahî mehümâ, tu'tî men teşâü minhümâ ve temne'u men teşâü, irhamnî rahmeten tuġnîni bihâ an rahmeti men sivâk) duasını okumuşlardır.

Manası: “Allah’ım! Ey mülkün sahibi, sen dilediğine mülk verirsın, dilediğinden mülkü alırsın; dilediğini yükseltirsin, dilediğini alçaltırsın. İyilik senin elindedir. Sen her şeye kadırsın. Geceyi gündüze sokarsın, gündüzü geceye sokarsın; ölüden diri çıkarırsın, diriden ölü çıkarırsın, dilediğini hesapsız rızıklandırırırsın.” (Al-i İmran: 26-27). “Ey dünya ve ahretin en merhametlisi. Sen dilediğine dünya ve ahiret mülkünü verirsın. Bana öyle rahmet et ki, senden başkasının rahmetine muhtaç olmayayım.”

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz, İsa aleyhisselâmin eshabına (biriniz dağ kadar altın borcu olsa bu dua ile Allah’a yalvarsın! Cenâb-ı Hak onu ödemesine yardım eder, buyurduklarını da Hazret-i Ebû Bekir’s-Sıddîk (R.A) haber vermişlerdir. Dağı kadar borcun olsa, Cenâb-ı Hak onu ödemeği kolaylaştırır”, buyurmuşlardır.

اللَّهُمَّ فَارِجَ الْهَمِّ وَكَاشِفَ الْغَمِّ مُجِيبَ دَعْوَةِ الْمُضْطَرِّينَ
 “رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَرَحِيمَهُمَا أَنْتَ تَرْحَمُنِي
 فَارْحَمْنِي بِرَحْمَةٍ تُغْنِيَنِي بِهَا عَنْ رَحْمَةِ مَنْ سِوَاكَ

(Allâhümme fârice'l-hemmi ve kâşif'el-ğammi, mücîbe da'vet'il-mudtarrîne. Rahmâned-dünyâ ve'l-âhirati ve rahîmehümâ, Ente terhamünî fe'rhamnî birahmetin, tuğnînî bihâ an rahmeti men sivâk).

Manası: “Ey üzüntüyü gideren, kederi dağıtan, çaresizlerin imdadına yetişen, dünya ve ahretin rahman ve rahimi olan Allah'ım! Bana öyle merhamet et ki, senden gayrinin rahmetine muhtaç olmayayım” demektir.

Hazret-i Ebû Bekr-is-Siddîk (R.A.) borcunun bir kısmı hâlâ zimmetine bulunup da, çok rahatsız olduğu borçtan kurtulmak için bu duayı şerifi devamlı okumak sebebiyle, Cenâb-ı Hakkın kendisine büyük faydalar ihsan ederek borcunu ödediklerini haber vermişlerdir.

Hazret-i Âişe (R.A) Vâlidemiz, Esmâ bint-i Âmisî Hazretlerine bir dînâr ve üç dirhem borçlu imişler, bir gün Hazreti Esmâ'nın ziyaret kasdıyla Hâne-i Saadete geldiğinde, Hazreti Âişe vâlidemiz, mahcubiyetinden dolayı yüzüne bakamadığından bu duaya devam ettiğini ve az bir müddet sonra sadaka ve mîras cinsinden olmayan bir rızkı, Cenâb-ı Hakkın ihsan etmesiyle borcunu ödediği ve o mal ile de yakınlarına güzel bir sıra yapıp ihsanda bulunduğu biraderi Abdürrahman Hazretlerinin kızını yüz yirmi dirhem gümüşle süsledikten

başka elinde kalan birçok malı da fukaraya dağıtmış olduğu bildirilmiştir.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Gam ve kederi izale eden sebepleri ve iki cihanda afiyetle ömür sürmenin sebeplerini beyan eder.

Bu sebeplerin en mühimi, Cenâb-ı Hakka yönelip, kalbi ona bağlamaktır. Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

مَنْ كَانَتْ الدُّنْيَا هِمَّتَهُ وَسَدَمَهُ وَلَهَا شَخَصٌ وَإِيَّاهَا يَنْوِي
جَعَلَ اللَّهُ الْفَقْرَ بَيْنَ عَيْنَيْهِ وَشَتَّتَ عَلَيْهِ ضَيْعَتَهُ وَلَمْ يَأْتِهِ
إِلَّا مَا كُتِبَ لَهُ مِنْهَا وَمَنْ كَانَتْ الْآخِرَةُ هِمَّتَهُ وَسَدَمَهُ
وَلَهَا شَخَصٌ وَإِيَّاهَا يَنْوِي جَعَلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ الْغِنَى فِي
قَلْبِهِ وَجَمَعَ عَلَيْهِ ضَيْعَتَهُ وَأَتَتْهُ الدُّنْيَا وَهِيَ صَاغِرَةٌ

(Men kânet-id dünya himmetehû ve sedemehû ve lehâ şahase ve iyyâhâ yenvî caallallahü'l-fakre beyne ayneyhi ve şettete aleyhi zay'âtehû ve lem ye'tihî illâ mâ kütibe lehû minhâ, ve men kâneti'l-âhîretü himmetehû ve sedemehû ve lehâ şahase ve iyyâhâ yenvî caalallahü azze ve celle'l-ğınâ fi kalbihî ve cemea aleyhi zay'âtehû ve etethü'd-dünya ve hiye sâğîretün) buyurmuşlardır.

Manası: “Bir kimse ki dünyâ onun derdi ve üzüntüsü sebebi olur, onun için uğraşır, her şeyde dünya menfaatini niyet ederse, Cenâb-ı Hak, fukaralığı onun iki gözü arasında koyar, onu aç gözlü eder ve sermâyesini, işlerini darmadağın eder ve dünyalıkta ne kadar kısmeti varsa, ancak onu alır.

Bir kimse ki, ahiret onun derdi ve üzüntü sebebi olur, ahiret için uğraşır, her işte rızay-ı Bârîyi niyet ederse, Cenâb-ı Hak onun kalbini zengin ve gözünü tok eder, sermayesini ve işlerini toplu kılar, dünyayı hakir ve zelîl kılarak ona getirir” demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte

مَنْ جَعَلَ الْهَمَّ هَمًّا وَاحِدًا كَفَاهُ اللَّهُ هَمَّ دُنْيَاهُ وَمَنْ تَشَعَّبَتْهُ
الْهُمُومُ لَمْ يُبَالِ اللَّهُ تَعَالَى فِي أَيِّ أَوْدِيَةِ الدُّنْيَا هَلَكَ

(Men caale'l-hemme hemmen vâhıden kefâhullâhü hemme dünyâhü, ve men teşe'abethü'l, hümûmü lem yübâllillâhü Teâlâ fî eyyi evdiyet'id-dünya heleke) buyurmuşlardır.

Manası: “Her kim derdini bir şeye hasr eder de onu ahiret derdi kılarırsa, Cenâb-ı Hak onu, dünya derdinden kurtarır. Her kimin derdi dünya muhabbeti uğruna her tarafa dağılır ve dünyanın her hangi çaresiz bir yerinde helâk olmasına Cenâb-ı Hak aldırış etmez”, demektir.

Bu hadis-i şeriflerin delâlet ettiği ma'na, her işi terk edip, ibadete koyulmak demek değildir, fakat her iş yapılmak istenildiğinde, Cenâb-ı Hakkın rızasını niyet edip, Şerî'âtın emirleri çerçevesinde yapılmalıdır, demektir. Zirâ İslâm Dini kolaylık dinidir. Dünya ve ahiretle ilgili bir mazeret olmadıkça, hiçbir şeyden men etmez.

Gam, keder ve sıkıntıyı celp eden sebeplerden başlıcası, Cenâb-ı Hakka kulluk etmekte ve itaatte kusur etmektir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz, sabah namazını kazaya bırakan bir zat hakkında

أَصْبَحَ خَيْثَ النَّفْسِ

(Asbaha habîs'en-Nefsi) buyurmuşlardır.

Yani: “Mükedder ve neşesiz olarak sabahlar ve öylece de gününü geçirir” demektir.

Musibeti def eden sebeplerden biri de, duadır. Efendimiz (S.A.S)

اللَّهُمَّ رَحْمَتَكَ أَرْجُو فَلَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ
وَأَصْلِحْ لِي شَأْنِي كُلَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ

(Allâhümme rahmeteke ercü felâ tekilni ilâ nefsi tarfete aynin ve eslih lî şe'nî küllehû lâ ilâhe illâ ente) bu dua sıkıntıda kalmış olanın duasıdır, buyurdular.

Manası: “Allah'ım! Rahmetini umuyorum. Beni göz açıp kapayıncaya kadar nefsimle baş başa bırakma. Her işimi düzgün kıl, senden başka ilah yoktur” demektir.

Cenâb-ı Merhamet-meâb (S.A.S) Efendimiz Hazretleri, Esmâ bint-i Âmisî Hazretlerine, ya Esmâ, musîbet ve şiddet vakitlerinde okunması lazım olan duayı sana öğreteyim mi buyurarak şu duayı okudular.

اللَّهُ اللَّهُ رَبِّي لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا

(Allâhe Allâhe Rabbî lâ üşrikü bihî şey'en) ve yine Efendimiz (S.A.S) Hazretlerini şiddet ve musibet vaktinde,

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ
الْعَظِيمِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَرَبُّ
الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

(Lâ ilâhe illallahü'l-azimü'l-halîm. Lâ ilâhe illallahü Rabbü'l-Arşî'l-azîm. Lâ ilâhe illallahü Rabbü's-semâvâtî ve'l-Ardı ve Rabb'ül-Arş'ıl-Kerîm) zıkr-i şerîfine devam ettikleri, mu'teber kitaplarda rivayet edilmiştir.

Ve yine Fahr-i Kâinât (S.A.S) Efendimiz, Zünnun (Yûnus) (A.S)'ın balığın karnında etmiş olduğu duayı

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

(Lâ ilâhe illâ ente sübhaneke innî küntü mine'z-zalimîn).

“Bu duayı her hangi bir mü'min bir şey hakkında okusa, Cenâb-ı Hak muhakkak onun duasını kabul eder”, buyurmuşlardır.

Ayrıca bir de kime bir musibet ve şiddet isabet ederse, ezân-ı muhammediyi kolasın, müezzin tekbir alınca o da alsın, şehadet getirince o da getirsin, hayye ale'l-salâh ve ahyye ale'l-felâh deyince o da desin ve ezan bitince

اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ الصَّادِقَةُ الْمُسْتَجَابُ لَهَا
دَعْوَةُ الْحَقِّ وَكَلِمَةُ التَّقْوَى أَحْيِنَا عَلَيْهَا وَامِتْنَا عَلَيْهَا
وَابْعَثْنَا عَلَيْهَا وَاجْعَلْنَا مِنْ أَهْلِهَا أَحْيَاءً وَأَمْوَاتًا

(Allahümme Rabbe hâzidi'd-da'vetit-tâmmeti's-sâdikat'il-müstecâbi lehâ da'veti'l-Hakkı ve kelimet'it-Takvâ, ahyinâ aleyhâ ve emînâ aleyha ve ve'b-asnâ aleyhâ ve'c'alnâ min ehlihâ ahyâen ve emvâten) duasını okuyup muhtaç olduğu şey'i Cenâb-ı Haktan dilesin, buyurmuşlardır.

Manası: “Bu tam sadık, makbul ve hak davetin, bu takva çağırısının sahibi olan Allah'ım! Bizi bu davet üzere yaşat, onun üzerine öldür ve dirilt, sağlığımızda ve ölümümüzde bu davet ehlerinden yap” demektir.

Ebû Hüreyre (R.A) Hazretlerinin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, Efendimiz (S.A.S) her ne vakit başına bir musibet gelse Cebrail (A.S) Hazretleri gelirler, bana

تَوَكَّلْتُ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ
يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ
وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبَّرَهُ تَكْبِيرًا

(Tevekkeltü ale'l-hayyi'l-llezî lâ yemûtü ve'l-hamdü-lil-lâhi'l-lezî lem yettehız veleden ve lem yekün lehû şerîkûn fî'l-mülkî ve lem yekün lehû veliyyün mine'z-zülli ve kebbirh'ü-tekbirâ) duasını tavsiye ederler buyurdıklarını, İmâm-ı Taberânî ve Hâkim rivayet etmişlerdir.

Manası: “Ölümsüz olan Allah'a dayandım. Çocuk edinmeyen, mülkte ortağı olmayan, acze düşüpte yardımcıya ihtiyacı bulunmayan Allah'a hamdolsun ve O'nu gereği gibi tekbir et.” (İsra 111)

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz yeni bir elbise giyen adam

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي كَسَانِي مَا أَوَارَى بِهِ عَوْرَتِي وَاتَّجَمَّلُ بِهِ
فِي حَيَاتِي

(El-Hamdü li'llâhillezî kesânî ma üvârî bihî avretî ve etecemmelü bihî fî hayâtî) duasıyla Cenâb-ı Hakka hamd eder ve eskittiği elbiseyi çıkarır da fukaraya sadaka verirse, hayatında ve memâtında muhakkak Cenâb-ı Hakkın himaye, hıfz ve setrinde daim olur, müjdesini haber verdiler.

Manası: “Allah’a hamd olsun ki, avret mahallimi setr ettiğim ve hayatıma da güzellik veren elbiseyi bana giydirdi” demektir.

Dünya ve ahiret selamet ve rahatını temin eden sebeplerden biri de, Müslüman kardeşlerinin ve zayıfların yardımında bulunmayı bir vecibe bilmektir.

Efendimiz (S.A.S) Hazretleri

مَنْ كَانَ فِي حَاجَةٍ أَخِيهِ كَانَ اللَّهُ فِي حَاجَتِهِ وَمَنْ فَرَّجَ
عَنْ مُسْلِمٍ كُرْبَةً فَرَّجَ اللَّهُ عَنْهُ بِهَا كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ يَوْمِ
الْقِيَمَةِ

(Men kâne fî hâceti ahîhi kânallahü fî hâcetihi ve men ferrece an müslimin kürbeten, ferrecallahü anhü bihâ kürbeten min kürebi yevm'il-kıyâmeti) buyurmuşlardır.

Manası: “Müslüman kardeşlerinin yardımında olanın, Cenâb-ı Hak her işinde yardımcısı olur. Ve bir müslümanın sıkıntısını giderenden Cenâb-ı Hak kıyamet gününün şiddetlerinden bir şiddeti giderir” demektir.

Cömertlik ve merhamet de, ebedî selâmeti ve saadeti temin eden sebeplerdendir. Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz, Cömertlerin kusurlarına bakmayın, kusurları oldukça Cenâb-ı Hak onlara afv ile muamele eder buyurmuşlardır. Cömert demek malını lazım olan meşru yerlere sarf etmekten kaçınmayan demektir. Sefâhet yerlerine sarf olunan malların zarardan başka bir meyvesi olmaz.

Diğer bir hadis-i şerifte

إِنَّمَا يَرْحَمُ اللَّهُ مَنْ عِبَادِهِ الرَّحَمَاءُ

(İnnemâ yerhamullâhü min ibâdihi'r-ruhamâe) buyurmuşlardır.

Manası: “Cenab-ı Hak, kullarından ancak merhametli olanlara merhamet eder” demektir. Diğer bir hadis-i şerifte: “Yerde olanlara siz merhamet ediniz ki, gökte olanlar da sizlere merhamet etsinler” buyurmuşlardır.

Musibet zamanlarında, yardım ve ilâhi rahmeti çekmeye muvaffak olamayanların en büyük kusurları, kendilerinde bulunan merhametsizliktir. Bu gibiler ellerinde fırsat olduğu vakit hem cinsine iyilik yapmaya hiç yanaşmazlar; hele hayvanlara karşı yapmış oldukları zulüm ve insafsızlık, kabil-i tarif değildir.

Diğer bir hadis-i şerifte (S.A.S) Efendimiz

حُوسِبَ رَجُلٌ مِّمَّنْ كَانَ قَلْبُكُمْ فَلَمْ يُوجَدْ لَهُ مِنَ الْخَيْرِ
 شَيْءٌ إِلَّا أَنَّهُ كَانَ يُخَالِطُ النَّاسَ وَكَانَ مُوسِرًا وَكَانَ يَأْمُرُ
 غِلْمَانَهُ أَنْ يَتَجَاوَزُوا عَنِ الْمُعْسِرِ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى نَحْنُ
 أَحَقُّ بِذَلِكَ تَجَاوَزُوا عَنْهُ

(Hûsibe Racülün mimmen kâne kalbeküm felem yûced lehû mine'l-hayri şey'un illâ ennehû kâne yuhâlitu'n-nâse ve kâne mûsiran ve kâne ye'mürü ğilmanehû en yetecâvezû anî'l-mu'siri, kâlellâhü Teâlâ nahnü ehakku bi zâlike tecâvezü anhü) buyurmuşlardır.

Manası: “Sizden evvel geçen ümmetlerden servet ve saman sahibi bulunan bir adam, vefatından hesaba arz olunur da, hiçbir hayır yaptığı görülmez. Yalnız ticaret sebebiyle, beraberlik ve ilişki içinde bulunduğu, hali vakti yerinde olmayan borçluları hakkında me'murlarına, afv ve hilm ile muamele etmelerini emr ederdi.”

Merhametlilerin en merhametlisi olan Cenâb-ı Hak da ona bu hareketinin mükâfatı olarak buyurdular ki, “Afv ile muamele yapmaya biz daha layıkız, binâen aleyh, onun kusurafları afv edilmiştir” emir-i ilâhisiyle ihsan buyurdu demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte, (S.A.S) Efendimiz (Kim ki duası kabul olunsun ve sıkıntısı giderilsin isterse, borcunu vermeğe muktedir olmayanlara kolaylık göstereyin) buyurulmuştur.

Diğer bir hadis-i şerifte Müslüman kimsenin arkadaşının, kardeşlerinin menfaatini menfaati gibi gözetmesi için

مَنْ نَصَرَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ بِالْغَيْبِ نَصَرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

(Men nasare ehâhü'l-müslime bi'l-gaybi nasarahüllâhü fi'd-dünya ve'l-âhirati) irşadında bulundular.

Manası: “Gıyâben çekiştirilen veya başka bir zarar ve zulme düşen olan Müslüman kardeşlerinin haklarını müdafaa ve onlara yardım edenleri, Cenâb-ı Hak dünya ve ahrette Mansur ve bahtiyar eder”, demektir.

Müslümanların dünya ve ahiret selâmet ve saâdetini temin eden sebeplerden biri de, duayı çok yapmak ve Cenâb-ı Hakka kalbini bağlamaktır.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَسْتَجِيبَ اللَّهُ لَهُ عِنْدَ الشَّدَائِدِ فَلْيُكْثِرْ مِنَ
الدُّعَاءِ فِي الرَّخَاءِ

(Men serrehû en yestecîballâhü lehû inde's-şedâidi fe'l yüksir min ed-duâi fi'r-rehâi) buyurmuşlardır.

Manası: “Şiddet zamanlarında, Cenâb-ı Hak tarafından duasının kabulüyle sevinmeyi kim isterse, rahat zamanlarında çok dua etsin” demektir. Lakin duaların kabul şartları çoktur. Bu cümleden başlıcaları helal lokma yemek ve acele etmemektir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz acele etmedikçe ve şartlarına uygun dua ettikten sonra her hangi birinizin duası kabul olur, buyurmuşlardır. Acele demek; dua ettim de kabul olmadı diye sabırsızlanmaktır.

Bir de musibetten kurtulmaya çare bulamayan din kardeşleri için, hacet namazına ve hacet duasına devam etmek, kendilerini musibetten kurtarmak için en kolay yoldur.

Cenâb-ı Hakîm-i Âlem (S.A.S) Efendimiz

مَنْ كَانَتْ لَهُ إِلَى اللَّهِ حَاجَةٌ أَوْ إِلَى أَحَدٍ مِنْ بَنِي آدَمَ
فَلْيَتَوَضَّأْ وَلْيُحْسِنِ الْوُضُوءَ وَلْيُصَلِّ رَكَعَتَيْنِ ثُمَّ لِيُشْنِ
عَلَى اللَّهِ وَلْيُصَلِّ عَلَى النَّبِيِّ ثُمَّ لِيَقُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَسْأَلُكَ
مُوجِبَاتِ رَحْمَتِكَ وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ وَالْعِصْمَةَ مِنْ كُلِّ
ذَنْبٍ وَالْغَنِيمَةَ مِنْ كُلِّ بَرٍّ وَالسَّلَامَةَ مِنْ كُلِّ إِثْمٍ. اَللّهُمَّ
لَا تَدْعُ لِي ذَنْبًا إِلَّا غَفَرْتَهُ وَلَا هَمًّا إِلَّا فَرَجْتَهُ وَلَا كَرْبًا
إِلَّا أَنْفَسْتَهُ وَلَا حَاجَةً هِيَ لَكَ رِضًا إِلَّا قَضَيْتَهَا يَا أَرْحَمَ
(الرَّاحِمِينَ) ثُمَّ يَسْأَلُ مِنْ أَمْرِ الدُّنْيَا وَالْآجِرَةِ مَا شَاءَ فَإِنَّهُ يَقْدِرُ

(Men kânet lehû illallâhi hâcetün ev ilâ ehadin min benî âdeme fe'l-yetevadda' ve'l-yühsin'il-vudûe ve'l-yusalli rekâteyni, sümme'l-yüsnî ala'llâhi ve'l-yusalli ale'n-nebiyyi, sümme'l-yekul lâ ilâhe illallahül-hâlim'ül-kerîm, subhânallahi rabbi'l-arşi'l-azîm, es'elüke mucibâti rahmetike ve azâime mağfiretike, ve'l-ismete min külli zenbin, ve'l-ganîmete min külli birrin, ve's-selâmete min külli ismin, Allahümme lâ teda' lî zenben illâ ğaffertehû ve lâ hemmen illâ ferrectehû ve lâ kerben illâ neffestehû velâ

hâceten hiye leke rıdan illâ kadaytehâ yâ Erhamerrahımîn, sümme yes'elü min emr'id-dünyâ ve'lâhireti mâşâe fe innehû yukadderü) buyurmuşlardır.

Manası: “Cenâb-ı Hak (C.C.) Teâlâya yahud benî âdemden birine ihtiyacı olan, sünnet üzerine güzelce abdest alsın, iki rek'at namaz kıldıktan sonra (Sübhâneke Allâhümme ve yâ Fâtiha-i Şerife) veya benzeri senâlar ve bilhassa (Allâhümme ente halaktenî) senâ-i Şerifiyle Cenâb-ı Hakkı medh ve senâda bulunup, Peygamber (S.A.S)'e salavât-ı şerife getirsin, ondan sonra da yukarıdaki duadan (lâ ilâhe illallahü'l-halim'ül-kerîm) den başlayarak (Yâ Erhame'r-Rahımîn) e kadar okusun ve âhıret işlerinden dileyeyeceği şeyi dilesin, Cenâb-ı Hak onun dileğini takdir buyururlar” demektir.

Hâcet duasından başında şu senâ-i celîl ile başlanırsa, bir mertebe daha tesirini arttırır denilmiştir. Efendimiz (S.A.S)

مَنْ قَالَ إِذَا أَصْبَحَ وَإِذَا أَمْسَى (اللَّهُمَّ أَنْتَ خَلَقْتَنِي)
وَأَنْتَ تَهْدِينِي وَأَنْتَ تُطْعِمُنِي وَأَنْتَ تَسْقِينِي وَأَنْتَ
تُمِيتُنِي وَأَنْتَ تُحْيِينِي (لَمْ يَسْأَلِ اللَّهَ شَيْئًا إِلَّا أَعْطَاهُ

(Men kâle izâ esbaha ve izâ emsâ) (Allâhümme ente halaktenî ve ente tehdînî ve ente tu'ımüni ve ente teskînî ve ente tümittünî ve ente tuhyînî) lem yes' elillâhe şey'en illâ atâhü buyurmuşlardır.

Manası: “Her kim sabah ve akşam bu duây-ı şerîfi (ente tuhyînî) ye kadar devam ederse, Cenâb-ı Hakdan ne isterse muhakkak Allâhü Teâlâ Hazretleri ona istediği şeyi verir”, demektir.

Dünya ve ahiret selâmetini temin eden sebeplerden biri de, Cenâb-ı Hakdan daima tazarru' ve niyazda bulunarak afv ve afiyet istemektir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

مَامِنْ دَعْوَةٍ يَدْعُوبِهَا الْعَبْدُ أَفْضَلَ مِنْ: (اللَّهُمَّ إِنِّي)
أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

(Mâ min da'vetin yed'û bihe'l-abdü efdale min) (Alla-hümme innî es'elüke l-afve ve'l-Âfiyete fi'd-dünya ve'l-âhireti) buyurmuşlardır.

Manası: “Kulların okudukları dualarda (Allahümme innî es'elüke...) duasından daha faziletli bir dua yoktur;

Manası: “Ey benim Allah'ım! Zât-ı merhamet-i ilâhinden dünya ve ahrette kusur ve günahlarımı afv buyurmanı ve her türlü musibet ve hastalıklardan selâmette daim ve bâkî kılmanı niyaz ederim” demektir.

Dünya ve âhiret saadet ve selâmetini temin eden sebeplerden biri de, Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimize salavât-ı şerîfeyi çok getirmek ve getirdiği salâvat-ı Şerîfelerin sebvasını umumiyetle zat-ı Pâkine hediye etmektir.

Eshab-ı Kiramdan biri “Ya Resulallah, Zat-ı Pâkinize getirdiğim salavât-ı şerîfleirn üçte birini size hediye etsem olur mu?” dediler. Efendimiz de “dilersen olur” buyurdular. Sonra, “üçte ikisini hediye etsem” dedileri Efendimiz yine “olur” buyurdular, sonra “hepsini hediye etsem” deyince de, Efendimiz, “böyle yaparsan Cenâb-ı Hak dünyâda ve ahrette

seni düşündüren ve kederlendiren bütün musibetlerden kurtarır” buyurdular.

Müslümanların selâmetini temin eden şeylerden biri de, evden çıkarken şu duaya devam etmektir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

إِذَا خَرَجَ الرَّجُلُ مِنْ بَيْتِهِ فَقَالَ: بِسْمِ اللَّهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

(Îzâ harece’r-racülü min beytihi fe kâle “bismillâh tevekkeltü âlellâh; lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh” yükâlû lehû hesbuke hüdiye ve küfiye ve vukiye ve tenehhâ anhüş-Şeytânü) buyurmuşlardır.

Manası: “Bir kimse evinden çıkarken (bismillâhiden illâ billâh’e) kadar okursa, melâike-i kirâm tarafından “sana okuduğun şey kifayet eder; hidayete eriştin ve işlerin kemâl üzere husul bulacaktır. Korktuğun şeylerden de mahfuzsun, müjdesine nail olur ve şeytan çekilir gider.

Dünya ahiret selâmetini temin eden sebeplerden biri de,

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

(Hasbünallah ve ni’me-l-vekîl) kavlı-i şerîfine devam etmektir. Kur’an-ı Kerîm’de bu kavlı-i şerîfin her bir musibete karşı kurtuluş çaresi olacağı bildirilmiştir. Bu dua ile ne kadar zalim kahr olmuştur.

Ebü’d-Derdâ (R.A.) Hazretleri

مَنْ قَالَ إِذَا أَصْبَحَ وَإِذَا أَمْسَى: حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

(Men kâle izâ esbaha ve izâ emsâ “Hasbiye Allâhü lâ ilâhe illâ hû; aleyhi tevekkeltü ve hüve Rabbü’l-arş’ıl-azim” seb’a merrâtin kefahullâhü mâ ehemme hû sadıkan kâne evkâziben) buyurmuştur.

Manası: “Her kim sabah, akşam (Hasbiyallah’dan Rabbü’l-arşı’l-azim’e) kadar (70 kere) okursa, Cenâb-ı Hak kendisini kederlendiren bütün şeylerden –ister ciddiyetle ister gayrı ciddi okusun- kurtarır demektir.

Yine âfet ve musibetlerden koruyacak sebeplerden biri de, sabah akşam

أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ

(E’üzü bi kelimât-illâhi’it tammâti min şerri mâ halaka) isti’âzesine devam etmektir.

Manası: “Allah’ın bütün yüce kelimeleriyle yarattıklarının şerrinden sığınırım” demektir.

Ayrıca;

بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا
فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

(Bismi-llâhi'l-lezî lâ yadurru ma'asmihî şey'un fi'l-ardı ve lâ fi's-semâi ve hüve's-semi'ul âlîm) bu dua da aynı isti'âze duası gibidir.

Fakr ve iflası mucib olan en büyük sebeplerden biri de, nimeti hor ve hakîr kullanıp ta'zim ve hürmette kusur etmektir.

Cenâb-ı Mueddib-i Âlem (S.A.S) Efendimiz, Hazreti Âişe Validemizin hâne-i saadetlerine şeref verdikleri bir gün, raf üstünde tozlanmış bir ekmek parçası görürler ve hemen ekmeğin tozunu silkerek gözlerine sürer ve yerler, sonra Hazreti Âişe validemize,

يَا عَائِشَةُ أَحْسِنِي جَوَارِ نِعَمِ اللَّهِ فَإِنَّهُ قَلَّ أَنْ تَذْهَبَ النِّعْمَةُ
عَنْ قَوْمٍ فَتَعُودُ إِلَيْهِمْ

(Yâ Âişetü ahsinî civâre niamillâhi; fe innehû kalle en tezhebe'n-ni'metü ân kavmin fe te'ûdü ileyhim) ihtarında bulundular.

Manası: “Ey Âişe, Allah'ın nimetlerine güzel hürmette bulun, hürmetsizlik yüzünden Allah'ın nimetleri bir kavmin elinden kaçtıktan sonra tekrar ellerine geri gelmesi pek mümkün değildir” demektir. Zamanımızda birçok kibar ailenin bu yüzden bir kuru ekmeğe muhtaç olduklarına sebep nimete hürmetsizliktendir.

Bu gibiler kemik üzerinde kalan etleri de sıyrıp yemeyi ayıp ve kibarlığa aykırı sayarlar ve yemeyip çöplüğe atarlar, evlerinde de ekmek parçaları ve sair nimetler ayaklar altındadır, hele bayatlayan yemekleri daha önce bir muhtaca vermeyip çöp kutularına attıkları maalesef çok görülen hallerdendir.

Musibetlerden korunmaya sebep olan dualardan biri de,
Cenâb-ı Hakka hamd ve şükretmektir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

مَنْ رَأَى صَاحِبَ بَلَاءٍ فَقَالَ: (الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي عَافَانِي)
مِنَّا ابْتِلَاكَ بِهِ وَفَضَّلَنِي عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقَ تَفْضِيلًا لَمْ
يُصِبْهُ ذَلِكَ الْبَلَاءُ

(Men reâ sahîbe belâin fe kâle “el-hamdü lillâhi-llezî âfânî
minnâ ibtelâke bihî ve fazzalenî alâ kesîrin mimmen halaka
tafdîlen lem yusîbhü zâlike'l-belâü) buyurmuşlardır.

Manası: “Her kim hastalık, hapislik gibi veya başka bir
musibete uğrayan bir adamı görür de, (El-hamdü’li’l-llah’dan
tafdîlen’e) ye kadar bu duay-ı şerifi okursa o adamın düştüğü
derde düşmez demektir.

Geçmiş bir zararı telafi etmek için Cenâb-ı Hakka teslim
ve tefvîz-ı umur edip,

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

(İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn) demekten daha güzel
bir çare bulunamaz. Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

مَامِنْ عَبْدٍ تُصِيبُهُ فَيَقُولُ: إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١﴾
 اللَّهُمَّ أَجْزِنِي فِي مُصِيبَتِي وَاخْلُفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا إِلَّا
 أَجْرَهُ اللَّهُ تَعَالَى فِي مُصِيبَتِهِ خَيْرًا مِنْهَا

(Mâ min abdin tusıybuhû musıybetün fe yekûlû “innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn, Allâhümme âcirnî fî musıybetî ve’hlûf lî hayren minhâ illâ âcerehullâhü teâlâ fî musıybetihî hayren minhâ) buyurmuşlardır.

Manası: “Kul bir musibete müptelâ olduğu vakit (İnnâ lillâhi’den hayren minhâ) ya kadar okursa muhakkak Cenâb-ı Hak o musibetin sevabını ve uğradığı zararların yerine daha hayırlısını ihsan eder” demektir.

Cenâb-ı Hak Kur’an-ı Kerimde, musibet zamanlarında (İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn) diyenleri fazlasıyla öğmüştür.

Diğer bir hadîs-i şerifte

أَعْطَيْتُ أُمَّتِي شَيْئًا لَمْ يُعْطَهُ أَحَدٌ مِنْ أُمَّةٍ أَنْ يَقُولُوا عِنْدَ
 الْمُصِيبَةِ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

(Û’tiyet ümmetî şey’en lem yu’tahu ahadûn min ümmetin en yekûlû inde’l-musıybeti innâ lillah ve innâ ileyhi râciûn) buyurmuşlardır.

Dünyanın rahat ve selâmetini temin eden şeylerden biri de, güzel ahlâktır. İmandan sonra hüsn’ü ahlaktan daha büyük ibadet olmadığı ve hüsn-ü ahlâkın bütün günahları afv etti-receği ve geceyi, gündüzü ibadet ile ihyâ edenler gibi sevaba

nail olup onlardan daha yüksek derecelere ulaşarak Cennet ehlinin eşrafından olacakları, sahih hadislerden anlaşılmaktadır.

Selâmet-i umumiyeyi mucip olacak sebeplerden biri de, diliyle aşikâre selâm vermek, sünnet-i seniyyesine devam etmektir. Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

أَفْشُوا السَّلَامَ تَسْلَمُوا

(Efşü's-selâme teslemû) buyurmuşlardır.

Manası: “Selâmı açıkça aranızda verip, yaygınlaştırın ki, selâmete vâsıl olasınız” demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte “Yahudi ve nasârâ gibi ellerinizle selâm vermeyiniz” emr-i şerifinde bulundukları rivayet edilmiştir.

Yine diğer bir hadis-i şerifte “İman etmedikçe Cennete giremezsiniz ve birbirinize muhabbet ve yakınlıkta bulunmadıkça mümin olamazsınız. Ey Ümmetim! Rûhî ve kalbî hallerinizden bir hal için sizi irşâd edeyim mi ki siz onu tatbik ettiğiniz zaman birbirinize karşı muhabbetiniz ve yakınlığınız artar, bu sebeple de düşmanlarınıza galebe ederek vatanınıza sahip olursunuz” Bu haslet “selâmı aranızda açık yapın ve yayın” buyurdular.

Ne yazık ki ehl-i İslâm arasında büyük bir nimet olan bu selâm alıp vermek âdeti azaldıkça, Müslümanların birbirlerine olan muhabbetleri ve bağlılıkları gevşemiştir. Bu sebeple de yabancıların ekmeklerine yağ sürülmektedir.

Ruhî haller ve insan ahlâkı üzerinde büyük tesiri halk ve takdir eden Cenâb-ı Hak, bu türlü manevi sebepler sayesinde ehl-i İslâm'ı muzaffer etmişken, maddiyata tapanlar, bir parçacık sathî bilgilerine mağrur olup akılların idrak edemediği

manevî sebeplerin mevcudiyetini hiçe sayarak, ehl-i İslâm'ı birçok felâketlere ve zilletlere sürüklediler.

Musibetin en büyük ilaçlarından biri de, helal maldan sadaka vermektir. Zira haram maldan verilen sadaka, zarardan başka bir netice vermez.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

الْصَّدَقَةُ تُسَدُّ سَبْعِينَ بَابًا مِّنَ الشُّوْءِ

(Es-sadakatü tesüdü seb'îne bâben min'es-sûi) buyurmuşlardır.

Manası: “Sadaka, yetmiş türlü belânın kapısını kapar” demektir.

Diğer bir hadis-i şerifte

بَاكِرُوا بِالصَّدَقَةِ فَإِنَّ الْبَلَاءَ لَا يَتَخَطَّى الصَّدَقَةَ

(Bâkirû bi's-sadakati fe inne'l-belâe lâ yettehatta's-Sadakate) buyurmuşlardır.

Manası: “Sadakayı erken verin (ihmal etmeyin), zira bela sadakanın önüne geçemez” demektir.

Sadaka musibete karşı kalkan vazifesi görür. Az çok demeyip vevki yarım hurma olsun vermeli. Evliyâ-ı kirâmın meczup kısımları bile, Müslümanlara yardım etmek isteseler, ekseriya sadaka yoluyla yardım ederlerdi.

Dünya ile alakası hiç kalmayan meczuplar bir kimse-den bir şey istediklerinde sakın onu red etmeyin; meğer ki kudretinizin üstünde ağır bir şey olsun; o müstesnâ. Zira

red edenler ehemmiyetsiz bir şey için büyük bir belâyı davet etmiş olurlar. Çünkü meczuplar sadaka istedikleri kimselerin başlarına bir belânın gelmek üzere olduğunu basiretleriyle keşf ettiklerinden dolayı, onu bu beladan korumak için müracaat ederler. Bunu böyle bilmeli ve inanmalıdır.

Kur'an-ı Kerim minnet ve eziyetle verilen sadakaların faydası olmayıp tatlı dille fukarayı çevirmeyi o şekilde vermekten daha hayırlı itibar etmiştir.

Rahat ve selameti temin eden sebeplerden biri de, şu duaya sabah akşam devam etmektir.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

مَنْ قَالَ إِذَا أَصْبَحَ وَإِذَا أَمْسَى: رَضِينَا بِاللَّهِ رَبًّا
وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَسُولًا
كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يُرْضِيَهُ

(Men kâle izâ esbaha ve izâ emsâ “radıynâbillâhî rabben ve bi'l-İslâmi dînen ve bi-Muhammedin (S.A.S) resûlen, kâne hakan ala'llâhi en yurdiyehû) buyurmuşlardır.

Manası: “Sabah akşam (Radıynâ billâhi rabben'den Resulen) e kadar bu duayı kim devam derse Cenâb-ı Hakka onu razı etmek gerekli bir iş gibidir” demektir.

Nefsini, ehlini ve malını zarar ziyandan korumak isteyen kimse bunların cümlesini Cenab-ı Hakka emânet edip, “Yâ rab! Bu şeyler sana emanettir” demeli ve kalbi mutmain olduğu halde rahatına bakmalıdır. Lakin her şeyi, yoluyla Allah'a emanet etmeli ki, muhafaza olunsun.

Cenâb-ı Peygamber (S.A.S) Efendimiz

إِذَا اسْتُوْدِعَ اللّٰهُ شَيْئًا حَفَظَهُ

(İz'estûdi'âllahü şey'en hafazahû) buyurmuşlardır.

Manası: “Cenâb-ı Hakka bir şey tevdi’ ve emânet olundu mu onu muhafaza eder” demektir.

Büyük musibetler karşısında okunmasında faydası tecrübe ile sabit olan aşâğıdaki duayı en az yedi ve en çok yüz yedi kere okuyarak kabulünü Allah (c.c.) dan ağlayarak dilemeli ve sabırla beklemelidir.

تَحَصَّنْتُ بِذِي الْعِزَّةِ وَالْجَبْرُوتِ وَاعْتَصَمْتُ بِذِي
الْمُلْكِ وَالْمَلَكُوتِ وَتَوَكَّلْتُ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَنَامُ
وَلَا يَمُوتُ دَخَلْتُ فِي حِزْرِ اللَّهِ وَدَخَلْتُ فِي حِفْظِ اللَّهِ
وَدَخَلْتُ فِي أَمَانِ اللَّهِ بِكَهْيَعِصْ كُفَيْتُ وَبِحِمِّ عَسَقِ
حُمَيْتُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

(Tahassantü bi zil-izzeti ve'l-ceberût vâtasamtü bi zil-mülki ve'l-melekût ve tevekkeltü al'el-hayyil-lezî la yenâmü ve layemût; dahaltü fi hırzillâh ve dahaltü fi hıfzillah ve dahaltü fi emânil-lâh bi kâf-hâ-yâ-ayn, sâd, küfiytü ve bi Hâ-mîm ayn-sîn-kâf humiytü ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ billahi'l-aliyyi'l-azîm.)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Manası: “İzzet ve Ceberut sahibine sığındım. Mülk ve melekût sahibine sarıldım. Ölüm ve uyumaktan münezzeh daimi Hayat Sahibi olan Allah (c.c.)’a güvendim ve onun hırzına, hıfzına ve emânına girdim. Kâf-hâ-yâ-ayîn-sâd’ın kîfâyetini ve hâ-mîm-ayîn-sin-kaf’ın himayesini kabul ettim. Havl ve kuvvet sahibi ancak Allâh ü Azîm’üş-şan’dır.”

Cenâb-ı Hakkın yardım ve tevfikıyla bu küçük eser burada son bulmuştur. Ehl-i İslâm’ın zaman icabı çeşitli belâ, musibet ve ırdıraplara maruz kaldığı inkârdan varestedir. Birçok kimselerin kendilerine Allah’ın emaneti olan vücudlarını cehâlet ve yeis sebebiyle intihar ederek mahv ve ifnâ ettikleri maalesef görülmektedir. Hâlbuki intihar suretiyle dünyanın dertlerinden kurtulurum diye bir bozuk fıkre saplanan bu biçareler, ebediyen Cehennemde azaba dûçar olacaklarını hiç hatırlarına getirmemişlerdir.

İşte Allah’a ve dine inananlar, bu risâlenin münderacâtını hüsn-ü niyetle okuyup inancını takviye ettiği takdirde çok iyi tesirleirne nail olacağına ve çok yakın zamanda dertlerinden kurtulacağına hiç şüphesi olmadan, Cenâb-ı Hakkın sonsuz lütuf ve inayetini kuvvetle umup beklemelidir. Tevfik ve inayet Allah’ü Zül-Celâl’dandır.

NA'T-I ŞERİF

Bismillâhirrahmânirrahîm

Ey risâlet tahtının şâhı Habîb-i bâsafâ

Ey saâdet burcunun mâhi Muhammed Mustafâ

Tal'ât-i zâtındürür cümle cihan da pâydâr

Ey emânet taht-i dergâhı Muhammed Mustafâ

Çünkü ayağın tozundan hâsıl oldu kevn-ü kân

Yüzün nuru pertev-i âlem Muhammed Mustafâ

Sâilim geldim kapuna mücrimim yüzüm kara

Kimsesiz bir biçâre zârım yâ Muhammed Mustafâ

Canıma tak etti artık belâsı hasretin

Gece gündüz dileğim şefaât yâ Muhammed Mustafâ

Eyle vaslına müzeyyen bu virâne gönlümü

Kalmadı hiç sabra tahammül yâ Muhammed Mustafâ

Yüzümü sürem dergâhın tozuna kılâm nidâ

Ümmetindendir bu Nuri yâ Muhammed Mustafâ

Halîfe-i Zîşan Hazreti Âlî kerremallahu veche'nin Mısırâ
vali tayin ettiğî Mâlik bin Hâris (R.A)'e hikmet-i hükümeti
havi verdikleri emirnâmenin meâlen manzûm tercümesi.

Arapçadan tercüme eden:

Kovsa merkez nâibi yeni şehirli

Merhum Hüseyin Şevket Beydir.

Hevâ-ı nefsi tazlîle hemîşe sa'yü gayret et.

Kemâl-i sıdk ile icrâyı ahkâm-ı Şeriat et.

Nasıl eslafının efâline vârid ise şimdi.

Sana da medhü zem vâkı' olur bil hüsn-i niyet et.

Umûr-u âlem-i adl-ü müsâvate riayetle

Görüp halka adâlet üzre icrây-ı hukûmet et.

Gerek dindâşının olsun gerekse bir vatandaşın

Müsâvîdir hukuku, dîn-i islamda sıyanet et.

Vuku' bulsa ehâlinin kazâen ba'zı bir cürmü.

O halde afvına mazhar edib bahş-ı inâyet et.

Seni vâlî eden Âlî lan tanrı teâlânın.

Sakın kahrı ile hışmından, adâlet üzre hizmet et.

Azâb ve rahmeti haktan değildir kimse müstâğni.

Mükâfat ve mücâzâtında âcîl olma dikkat et.

Nedâmet gelmeye melhûz olan ba'zı umûrunda.

Kıyâm etme hemen icrâsına, sabr-u sukûnet et.

Karîn-i adl olan işde, ziyâde menfaat göster.

Bu suretle bütün hakk-ı reâyâyı sıyanet et.

Havas-ı âlemi sâde, çalışma etmeye mesrur.
Avam-ı nâsi de dilşâd edib hakka riayet et.

Vesîyle ittihazıyla, kusur-u aybını nâsın.
Taharri eyleyen pes mâyelerden, terk-i ülfet et.

Olur za'fiyyet-i kalbe sebep, korkak ile şûra.
Berây-ı meşveret, âkıl ve müdebbir zâtı da'vet et.

Tama'kârân ile bir iş, tezekkür eyleme zinhâr.
Umûr-u âlemi zulm-ü teassüf den¹ sıyânet et.

Hayırhahı sakın bedbah ile bir tutma âlemde.
Cihânı herc'ü merc etmek, hevâsından ferâgat et.

Teveccüh beklemek vâbestedir ihsân ile halkdan.
Meşakkat bârını tahfif edib, taltîfe gayret et.

Düşün bir ehline tevdî edib ıslâhını mülkün.
Neye mevkuf ise ba'det-teemmül bezl-i Mülkün.

Atâlettir yegâne mahvına bâ'is olan mülkün,
Uyandır fikrini mülkün de tevsî'i ticâret et.

Helal rızka teşebbüs eylemek vâbestedir sa'ye
Hemîşe kâr-ü kisb etmek için halka nasıyhat et.

Harâset² bâdi-i ihyâsıdır Mülkün heveslendir.
Reayâya³ verib sermaye, tevik-i zirâat et.

Nifâkı ortadan kaldırıp, ma'mur-ü mülk eyle
Ehâli müsterîh olsun ki sen de râhat et.

1 Doğru yoldan çıkmak

2 Zirâat

3 Halk-tebaa